

THRENODIA

Academiæ Cantabrigienfis

IN

Immaturum Obitum

ILLUSTRISSIMI ac DESIDERATISSIMI

PRINCIPIS

GULIELMI

DUCIS GLOCESTRENSIS.

CANTABRIGIÆ,

TYPIS ACADEMICIS. MDCC.

THRENOIDIA

Academice Cantabrigiensi

IN

Immaculatum Obitum

ILLUSTRISIMI ac DESIDERATISSIMI

PRINCIPIS

331. 03

GULIELMI

DUCIS GLOUCESTRENSIS

CANTABRIGIAE

Typis Academicis MDCC

SERENISSIMÆ
AUGUSTISSIMÆQUE
REGIÆ MAJESTATI.

NON jam Pierides lætum Pæana canentes
Donaturæ adeunt laurea ferta comis,
Sed tristes Elegos & ferales cupressos,
Quasque cient lacrymas Funera mœsta pias.
Quem non speravit, sentit Britannia luctum,
Sospite (quis credat?) Te, GULIELME, dolet.
Crudescunt iterum repetitis vulnera plagis,
Quæ linquens terras alma MARIA dedit:
Sollicitudo iterum stimulos sub pectore versat
Acriter, & curas subjicit usque novas.
Occidit ILLE PUER, quem nostri sæpe Nepotes
Flentes clamabunt, invida fata nimis!
At nos spe ducti lætâ jactavimus olim
Hunc fore, qui Britonum ferret ad astra Decus:
Qui, GULIELME, Tibi premeret vestigia, pulchra
Quò Virtus vocat, & Gloria monstrat iter.

THRENODIA

Artes Ille Tuas primis discebat ab annis,
Et jam contigerat Pectora Laudis amor.
Ad Mosæ ripas dum Tu Tua Fulmina spargis,
Namurcique Arces concutis igne sacro,
Ille Puer pueros inter simulata ciebat
Proelia, & in Gallos arma ferebat ovans;
Ingentis memor Exempli per Tela, per Ignem
Proripitur, nec jam vera pericla timet.
Tum mulcere animos Populorum illapsa voluptas,
Firmari & votis omina læta piis.
Quid verò valere Preces, Præfagia, Vota?
Ad tenues Umbras irrita spes abiit.
Irrita spes abiit. solvit Britannia crines,
Et vix ad cœlum lumina fessa levans
Te, GULIELME, vocat. Tu Præsens comprime luctum
Ipse Tuum, & miseræ, quam potes, affer opem.

Celsissimæ Principi ANNÆ.

ALLOQUIO dulci & cantus miscendo querelis,
Sæpe piis lacrymis quæ posuere modum,
Luctus, ANNA, Tuos (quàm vellem dicere Mater!)
Unde levent, Musis Carmina deficiunt.

Ipsæ

ACADEMIAE CANTABRIGIENSIS.

Ipsæ perculsæ ingenti stupuere dolore,

Nec gemitus solum Publica damna movent;

Nostræ namque Deæ jam spes sibi sumere lætas,

Præceptumque animis antè fovere Decus,

Si PUER ILLE olim Parnassi inviseret Arces,

Adscribi sacris vellet & Ipse Choris.

Illum autem abreptum tenet irremeabilis unda,

Quò neque pertingunt Carmina, nec Lacrymæ.

At Tu, quæ nobis facilis sperare dedisti,

Jucundâ Tecum lætitiâque frui,

Nunc tristes concede vices, partemque ferendo

Sit nobis luctus fas relevare Tuos.

Celsissimo Principi GEORGIO.

Vix bene compositi cineres Tibi Fratris ademti,
Quem Tua servarat fortis ab ense manus,

Cùm luctûs nova Causa subit: Quem sæpe vocabas

Spem Britonum atque Tuam, sub tenebras rapitur.

Dixisti ah! quoties, teneros avellere Foetus

Vim sævam, & rumpi tenuia fila dolens,

Huic certè Capiti parcent immitia Fata,

Angliacis Rebus Numina siqua favent?

Numi-

THRENODIA

Numina nulla favent; perierunt irrita Vota,

Effusas rapiunt ventus & aura Preces.

Te tamen hoc unum, quamvis Ipsa obruta luctu,

Haud frustrà infelix Terra Britannia roget,

Suppressio ut gemitu MATREM solere dolentem,

Ne Spes, quæ superest, dispereat miserè.

THO. GREENE, S. T. P.

Coll. Corp. Christ. Magist.

& Acad. Cantab. Procan.

INFE-

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

INFELIX Mater! proh quàm brevis illa voluptas,
 Quam natalis ei rettulit hora Ducis!
 Quid tantum Genetrix potuit meruisse malorum?
 Quàm tantâ Proles digna Parente fuit?
 Omnia luctus habet: Matri solatia ferre
 Qui velit, afflictae quæ ferat, ipse caret.

*Joh. Churchill, Johannis Comitis de
 Marlborough Filius, Coll. Regal.*

SPECTANTUM ut vultus defixus in æthera pendet,
 Cùm nova lux oritur, stellaque visâ nova est;
 Sidus ita insolitum suspensò vidimus ore,
 Lumina cùm Magnus præbuit alma Puer.
 Longè supra omnes evecta est Regia Proles,
 Inque dies crevit noster, Iulus, honos.
 Qualis erat species, & quantus fulgor ocellis!
 Nobilis & vultu, blandus & ore fuit:
 Illum acre ingenium, & virtus maturior annis
 Miris certabant nobilitare modis.
 At subitâ (horresco referens) est morte peremptus,
 Suntque alma in luctus gaudia versa nigros.
 Quis furor est Superùm, quem nulla piacula flectant,
 Iræ ni sævæ victima tanta cadat?
 Ah! nimium sævus quisquis fuit ille Deorum,
 Qui voluit tanto nos superesse malo!

*Johannes Fitz-Geraldus Villiers, Vicecomes
 Grandison, Coll. Magd.*

UNDE nova est avido tam dira Superbia Letho?
 Unde manus Fatum crudele armavit iniquas,
 Ut tantum summos dignetur figere Reges:
 Aut regum genus, & sacrâ sibi cæde litari?
 Non pia jejunum potuit saturasse furorem
 Regina, heu! formosâ nimis, nimis inclyta telum
 Evitare tuum, tantâ virtute refulgens?

T H R E N O D I A

Omnia sed pergis rapere ornamenta, decusque
 Et spes, & cunctos regni infelicitis honores?
 Crudeles Superi! populus vulgusque profanum
 Edormit longam vitam, tardâque senectâ
 Torpens, ignavos sine curâ protrahit annos.
 At genus Heroum nobis ostendere tantum
 Fata volunt, subitôque invitis dona reposcunt.
 Sic lolium, tribulique diu plena arva fatigant,
 Nec tempestates metuant neque frigora cœli.
 Sed rosa, narcissus, violæque, & molle cyperon
 Vere novo pingunt ridentia prata, brevique
 Languent, ambrosiasque animas per inania fundunt.

Ah miserande Puer! quæ Tu promissa dedisti,
 Quas spes, & decoris prænuncia signa futuri!
 Omnia quæ excussit Mortis manus, irrita letho
 In fumos abiere tuo; quantum, hei mihi! perdis,
 Anglia, præsidium, quantumque miserrima Mater!
 Quæ nitidas fœdata genas, & scissa capillos,
 Molliter amplexu corpus miserabile gnati
 Circumfusa super fovet: ille imbellia frustra
 Auxilium implorans protendit brachia, manū,
 Et lacrymis, & nocte natantia lumina volvit.
 Jamque per ora tremens moribundi spiritus errat,
 Labitur, & nigras sensim subsidit ad umbras.
 Heu Puer infelix! te pubescentibus annis
 Cum multâ spe dulcis amor genetricis alebat;
 Unde juventutis cum firma adoleverit ætas,
 Ipsa novas sumat vires materna senectus.
 Quàm bene sub tali viguisset principe regnum!
 Quàm bene rex belli & pacis tractasset habenas,
 Tanto ortus patre, & cui tanta exempla dedisset,
 Pectoribusque suum inspirasset Avunculus ignem!
 Nunc omnis rerum spes est in Cæsare solo:

Tu serò in cœlum redeas, Te duplici curâ
 Protegat, & longum vitæ det Jupiter ævum,
 Apponatque Tibi, quos illi sustulit annos.

Accipe, magne Puer, multo hæc manantia fletu
 Munera, & exigua immensi monumenta doloris:
 Quæ non sponte fero, neque talia dona parabam,
 Dum tibi festinus studio noctesque diesque
 Excutio vates, & carmina docta Catulli,
 Tum lati, ac tantum gaudentis adire patronum:

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

At nunc ille dolet, nunc sese inglorius abdit;
Dum Flacci Elysio felicior umbra superbit,
Et quos non solus meruit, sibi poscit honores.

*Art. Annesley, Filius Comitis de Anglesey
defuncti, A. M. Coll. Magd. Soc.*

MELPOMENE fer opem, nostrisque doloribus adsis,
Anglorum ut luctus Pierio ore canam:
Nos miseros tristis fortuna tenaciter urget,
Nos quoties clades heu renovata necat!
Amisam nuper flevit gens tota MARIAM,
Nunc opus, amisso principe, veste nigrâ:
Hanc merito planxere Ecclesia, Sceptra, Popellus;
Amisso hoc, eadem causa doloris iis:
Jam perit Anglorum spes, fulcrum, deliciaeque,
Quem solum fovit, jam gemit Alma Parens.
Quid moestam Matrem, quid nos patrasse putandum est,
Cum pro delictis Hostia tanta cadit?
Leniter, ex merito quicquid patiare, ferendum est;
Quæ venit indignis pœna, dolenda venit:
Lex, non pœna mori est; mors importuna profanat
Omne Sacrum, & cunctis injicit atra manus.

*Car. North, Filius Domini Caroli North,
Nuper Baronis de Kirtling, A. M.
Coll. Magd. Soc.*

JAM Dea funereos sistas Libitina Triumphos,
Purpureumque tegas vaginâ mitior ensẽ;
Nil opus est telis in nos, tua præda jacemus
Exanimẽs, vitamque unâ expiravimus omnes,
Cum Ducis egregii teneros scidit Atropos annos.
Quanquam etenim superest GULIELMUS, & otia præbet,
Quanquam læta satis (nisi damna novissima lætos
Mutassent vultus) visã est Britannia; vulnus
Intus alit tacitum, cæcoque in viscere virus
Grassatur gravidum morbis, damnoque futuro.
Sic posita ad rivum foliis cum exuberat arbor
Luxurians, latèque virentia brachia spargit,

Mox

T H R E N O D I A

Mox eadem exesis radicibus incidit undis.
 Nam cùm frigida mors (quod seriùs accidat oro)
 W I L H E L M U M cœlo, cognatisque asseret astris,
 Tum Ducis eximii memores, properantia Fata
 Et gemitu, & lacrymis, & sanguine fortè luemus.

Tunc aliquis rerum volvens momenta sagaci
 Pectore, quoque statu Britones sunt, quoque fuissent,
 Stamina si Puero nêssent vivacia Parcæ
 Regali, madidis oculis & nubilus ore
 Dicet, ut in cunis magnorum conscia Avorum
 Prætulit ingentes animos generosa Propago,
 Bellatorque Puer spirabat pectore Regem.
 Non illi tardare innata incendia mentis
 Mollia femineæ poterant consortia turbæ;
 Sed velut Æacides vacuâ Lycomedis in aulâ,
 Armorum pugnaeque cupidine proditur Heros.
 Ut meminisse juvat! quoties G U L I E L M U S in agris
 Robora Flandriacis disposeret Anglica castris,
 Æmulus exemplum sequeretur grande, Puerque
 Instrueret puerilem aciem, turmasque coevas.
 At volucris si fama fugatos dixerit hostes,
 Ardua tormentis vel diruta mœnia sævis,
 Æstuat in venis sanguis; sibi postulat arma:
 Oppida ficta struit, fictâ obsidione premenda.

Artibus his arrecti, ultrò speravimus omnes
 Hunc fore Ductorem (sinerent modò Numina dextra)
 Auspice quo Pubes Brittannica verteret arces
 Francigenûm, veluti Nigro sub Principe quondam
 Gallia cùm tremuit, cùm falsa est victa Britannûm
 Fortia nativas imitari pectora quercus:
 Qui famamque metumque Britanni nominis usque
 Lutetiam ferat, & mediâ dominetur in Urbe.
 Innixa huic, Britonum contundi nescia virtus
 Lenta, decennalis superavit tædia belli:
 Et cùm caruleæ ramum prætendit olivæ
 Aurea pax saturis humano sanguine Terris,
 Unicus hic placida duplicavit gaudia Pacis.
 Tunc felix una ante alias Brittannia gentes,
 Intemerata metu præsentia gaudia carpsit,
 Certa futurorum, G U L I E L M I S freta duobus.

At Tu, summe Deus, qui regnis tempora ponis,
 Imperiisque suas præscribis numine metas,

Da,

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Da, Pater, ut triplicis regni moderetur habenas,
Defendatque suos per secula longa Britannos
WILHELMUS, cœlo & terris carissimus Heros;
Addanturque Seni, Puero quos dēmeris anni.

Joannes Bowyer Baronettus, Coll. Trin.

NUMINE *mortali* sedes mutata paterna est,
Undique cum terris otia *Pacis* erant.
Tute minor *Pacis* Princeps, in stemmate summo,
Cœli progenies incluta, digna Deo.
Tu Princeps moriens *Pacis* das omina certæ,
Quando Urſos Boreæ denteprehendit atrox
Anglus, compescens turbas Aquilonis, & horret
Nativo majorque Urſa Minorque gelu.

N. Vincent, S. T. P. Aul. Clar. Pr.

In Celsissimum Glocestriæ Ducem.

O Spes unica Gentis Anglicanæ!
Artes cum Medicæ nihil valerent,
Quo nunc Carmine Te mori vetemus?
Flacci Culmina, divitemque Venam
Nasonis superant Tui Lepores;
Et si jam revocem Tuum *Maronem*,
Dignis, Te *Juvenem Virum* vel *Arma*,
Nesciret numeris referre Mundo;
Annis, queis alii loqui recusant,
Hî noti Tibi sunt, tenellulisque
Hæserunt avidi Tuis labellis.

Sacris in studiis vicens Acumen
Fecit Presbyterosque Præsulesque,
Raptâ mente, Tuis stupere Dictis;
Namque unâ & Sapere & Loqui valebas.

Curas Militiæ graves Serenis
Mox miſces Studii, utrinque Cæsar.
O quantis animis Tuum resultat
Corpus vix tripedale parvulumque!
Nunc Libros eadem manus revolvit,

T H R E N O D I A

Nunc Enses rigidos vibrat vel Hastas;
Nunc & Præfidiis ades locandis,
Expressâ Effigies Ducis Supremi;
Nunc lustras studio pari Cohortes,
Sanctum, non Libycum, velut futurum
Impuri Capitolii Flagellum.

Præcox Ingenium! graves in Herbâ
Spicas vidimus; ô Tuos Britannos,
Si Messëm satis integram dedisses!
Sanctam cur properas fugam? Catoni
Dicam Te similem fuisse, Mundi
Quòd scenam ingrediens statim redibas?
Dicendum est potius, *Deus profanam*
Gentem, proleque nequiore pressam,
Jam nunc sollicitat minis acerbis;
Vel mox Supplicium daturus Anglis
Supremum Miseris, perire non vult
Te, purum Vitii Unicum, Ruinâ.

Docti nunc quis erit Chori Patronus,
Musis Grantigenis dicatus Heros?
Quis seculo, Columnen novum Decorì,
Antiquam statuet Fidem sequenti?
Quis nunc eriget Angliam labantem
Defensor, Batavo Duci secundus?
O nostrum nimis anxium Dolorem!
Ictus Spes laniavit Unus Omnes!

Longùm *Granta* fleas, situ laborans
Ut *Camus* nimio, Tuis in omnes
Mox auctus Lacrymis vagetur oras.

‘Invisæ Filices, truces Cicutæ,
‘Si diro rapiat gelu December,
‘Vel durâ lacerent manu Coloni,
‘Lætæ vere novo repullulascunt:
‘Heu! Musis Juvenes Virique cari,
‘Ipsius Soboles venusta Cœli,
‘Vulnus cùm dat iniqua Mors cruentum,
‘Collapsi in cineres, & obsoleti,
‘Expectant tumultis Diem Supremum.

Johannes Corvel, S. T. P. Coll. Christi Custos.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Ad Regem.

OCCIDIT, incepto bis sextæ tempore messis,
Aulæ urbisque decus, gentis & orbis Honor.
Siccine festivos comitantur Fata triumphos?
Et demit placidos fors inopina dies?
Haud aliter subiti volvuntur ab æthere nimbi,
Dum Phœbus nitidum spargit ab ore jubar.
Fert tener everfam mœrensque Cupido pharetram;
Miscet Amor luctus & Cytherea pares.
Immaturus obit, Dux funere raptus acerbo;
Damna simul tristes, Cimber & Anglus, habent.
Fœdus uterque ferit, libertatemque resumit;
Junctus utrinque Dolor mutua pacta vovet.
Angliacæ invidit Saturnus tempora proli;
Ne regnent, natos devorat Ille suos.
Rex fata incusas celeri venientia cursu,
Et vacuæ quereris stamina rupta colûs.
Omnia jam positis clauduntur scrinia libris,
Nec consueta rogat Palladis arma Puer.
Latus eras, nil pace Tibi superesse domandum;
Servâsti lacrymas Huic, GULIELME, tuas.

V. Stubbe, S. T. P. Coll. Trin. Soc.

*Ad Illustrissimam Principem, ANNAM Danicam,
mortem filii, Glocestriæ Ducis, Effusissimè deplo-
rantem.*

QUAM citò, finitis in amœnâ Pace triumphis,
Mergitur, heu! lacrymis Insula nostra suis!
Nec nobis spes ulla manet redeuntis olivæ,
Ni tua jam, Princeps, unda doloris eat:
Et Luctûs celeres nisi tu modereris habenas,
Nulla potest iterum læta venire dies.
Ergo precor, tumidis ne te dolor obruat undis,
Ut redeat Regno pulchra columba tuo.
Filius ante diem Puerilibus occidit annis:
At maturus erat, mente vigente, Deo.

Cur

Cur habitare finis divino pectore curas,
 Quum viget in cœlis, & pede calcat humum
 Et micat intactus vitiis, & ad æthera purus
 Mente volat, spectans virginis ore Deum?
 Et satis ipse diu vixit, cui semper in annis
 Dulce fuit *Christo* vivere, dulce mori.
 Quod mortale fuit, Mors abstulit; alta virefcit
 Gloria; nec senio Fama perire potest.
 Ergo file, Mater, nati nec funera fletu
 Dedecores: Lacrymis non eget Ille tuis.
 Inclyta, noli animam, Princeps, effundere planctu;
 Sed caræ sobolis morte, triumphus eat.
 Si vocat è cœlo Dominus vitæque necisque,
 Non decet è contrà Vox gemebunda pios.
 Numinis excelsi potiùs celebremus honores;
 Pareat & voci mens taciturna poli.
 Si tonat armipotens Judex, tremebunda pavefcit
 Terra: fit inde quies alta, loquente Deo:
 Qui tenet Imperium cœli terræque verendum,
 Quique creaturis dat pia jura suis;
 Atque potest facilè tremulum dissolvere mundum,
 Tollere sublimem si velit ille manum.
 Sis tandem pacata parens, dulcissima Princeps:
Ante diem Nato Mors diadema tulit.

Tho. Thurlin, S. T. P. Coll. Div. Joh. Præf.

FORTUNATA nimis, dum viveret, Anglia, luger
 Amisso infelix jam sua fata Duce:
 Quid prius optarat vitâ Illius, omnibus aris?
 Aut letho poterat quid timuisse minus?
 Prima novæ incolumis superat discrimina vitæ,
 Quæ res solliciti plena timoris erat;
 Nempe omnes timere, ante omnes Mater, iniquas
 Quas sensit toties in sua damna Deas:
 Nascenti interea nullas Natura, decere
 Regia quæ possint sceptrâ, negavit opes:
 Quoque magis Superos, hunc indulgendo favorem,
 Propria quæ dederant dona dedisse putes,
 Tertia lustra ibant Puero, Parcæque videntur
 Protrahere in longas stamina velle moras.

Heu!

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Heu! terris tantum ostendi si fata volebant,
Nec brevis ultra ævi tempora vita data est,
Cur primas ultra cunas, spes publica, vixit?
Debuit esse minus, vel magis Ille diu.
Prodiga cur Natura huc dotes contulit omnes?
Imperio Puerum cur dedit esse parem?
Si dubia usque salus Illi, si languida membra,
Si magnis rebus mens foret apta parum,
Si non in Puerio pietas virtusque Parentum
Deberi manibus sceptrum fidem facerent,
Amisisse minus fuerit; nec cuncta querelis
Impleret rapti nuncia fama Ducis:
Non adeo nostræ lamentarentur Athenæ,
Quod sua spes illis tam citò demta perit.
Tu Musis decus & Phœbo; Te plectra Sororum
Aurea, Phœbeæ Te cecinere fides:
Nunc Musis lyra conticuit, nunc carmina Phœbus,
Lugubres elegos excipe, nulla canit.
Munera certatim dederat, majora parabat
Docta cohors, quæ mox sint Tibi digna legi,
Seu qui Socraticis maduerunt fontibus ora,
Seu qui Pierio prænituerunt choro:
Nunc studiosa cohors opera interrupta relinquens,
Quæ Tua tota fuit, Te moriente jacet.
Si nostris iterum redeat sua vita Camenis,
Invicti Virtus Cæsaris Una dabit:
Unus is efficiet, præsens ne sentiat ætas,
Altera queis Dii dent secula carere malis.

C. Roderick, S. T. P. Coll. Regal. Præp.

QUID querar? An proprio sub pondere Magna fatiscunt,
Et Natura labat dotibus ipsa suis?
Sic moreris, GULIELME, & sceptrum & vota tuorum
Destituens, brevis heu Spes, diuturnus Amor.
An potius, terras Deus indignatus inertes,
Illustres Animas ad supera alta vocat?
Nec moreris, GULIELME, volas sed vivus ad astra,
Ætheriis vectus qualis Enochus equis.
Et positus novus exuviis, roseo ore refulges
Inter calicolas conspiciendus Avos.

T H R E N O D I A

Interea flendo nos frustra ducimus horas,
 Viventi & cassas solvimus exsequias.
 Scilicet: at sine Te tristi hic marcescere in ævo,
 Illud erit nobis, bis, GULIELME, mori.

*Rich. Bentley, S. T. P. Coll.
 Trin. Magister.*

DURA nimis Genti jam parcite Fata, nec ultra
 Lædant Cæsaream numina vestra domum.
 Vix mediæ rupistis euntia fila MARIÆ;
 Rupistis teneri stammina prima Ducis.
 Spes illâ fuerat longum regnante Britannos
 Secula visuros lætiùs ire nova:
 Spes erat hac magnos magnâ de stirpe Nepotes
 Gesturos manibus Sceptra Paterna suis.
 O Regem servate! ô Matri parcite! ferus
 Reginam petat hic, Altera fera Ducem.
 Tu verò quid agas? animæ morientibus illis
 Dimidium periit, Terra Britanna, tuæ;
 Infelix quid agas? omnis tumulaberis, auctum
 Si gemino geminum funere funus erit;
 Ni prius Ille toris viduis connubia jungat,
 Vel prius Illa novo pignore regna beet.

Tho. Richardson, S. T. P. Coll. S. Petri Præf.

NONDUM animi, Illustri vitâ cedente MARIA
 Reginâ, Angliaci tristes posuere dolores:
 Amissam lugemus adhuc, sine prole cadentem,
 Cedentem & sexto tenebris heu! jam caput anno.
 At Nos, si stabilis tandem hîc Fortuna stetisset,
 Felices utcunque malis: sed Fata repugnant,
 Et nova Regalis renovantur Funera stirpis,
 Atque iterum dubiis obvolvitur Anglia Fatis.
 Jamdudum thalamis ANNÆ Regalibus unus
 Filius accrevit, Plures Lucina negavit,
 Heu! præmaturis festinans partibus annos.
 Infantem GULIELMUS amat, proprioque vocari
 Rex sacrum ad fontem GULIELMUM nomine iussit.

Huc

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Huc amor, huc Regis tendunt sub pectore Curæ,
Hic Puer amissos MARIÆ solatur amores,
Si regnaturum promittant Fata nepotem.
Hunc spem sceptrorum stabilem, fulcrumque futurum
Suspicit Imperii Rex, & sic educat Illum;
Sicque Animum mollem pulchris virtutibus Ornat.
Hinc Puer edoctus, sacro dictante Magistro,
Religionis amorem primis imbibit annis:
Et longè Fidei rationem ostendere verbis
Aggreditur, ducitque Puer, finitque loquendo.
Proxima Cura subest armorum, & Gloria Belli:
Accendunt juvenem Res Gestæ, & Fortia facta:
Anglica Libertas, Terræque Marisque pericla,
Transitus ad Boynam, & pulsus Hibernia Gallis:
Classe triumphatum pelagus, Torvillus adustus,
Gallicaque Hostili splendentia Litora flammâ:
Et quos vidisti pugnati, Flandria, campi:
Clara dies Steenkerck, acies ubi tota ruiſſet
Gallica, ni subito caderet Mackaius ictu;
Pugnaque Landensis, cæsis tot millibus, unde
Notum est, quàm magno steterit Victoria Gallo;
Quàm nollet tentasse Virum, & sic vincere bello:
Namurci clades, capta urbs, Pacisque tropæa,
Et mite Imperium, Terrasque Astræa Revisens,
Et Fortunatæ GULIELMO Principe Gentes.
Talibus accensus Campos & prælia spirat:
Rex ergo & Socii Juvenem fulgentibus Armis
In Festo decorant, gaudentque accingere Ferro:
Militiæ assumunt comitem, Sociumque laborum.
Talis se primis infert Glocestrius annis,
Ingenio & virtute Virum puerilibus annis
Ostentans; Hic est cui nos optavimus iri
Commisſum Gentis Fortunas, ordine certo
Naturæ expleto. quantâ spe sustulit Anglos,
Quando ibat Juvenis populo spectante per Urbem
Cum Matrè in Curru: vel cum jactantior Ille
In circo flectebat equum? quæ vora sequuntur,
Plaususque auditi? ut sceptris succederet olim
Unicus Imperii post Matrem parvulus heres:
Viveret, & longum regeret feliciter Anglos;
Fortunæ Fatigue memor, quæ digna subibat,
Cum tentaret Avus, Romano subdere præceps

T H R E N O D I A

Sceptra jugo; & pulchrâ pro libertate tuendâ
 Certaret Fortis GULIELMUS avunculus Armis.
 Hujus virtutes Bellis & Pace regendo,
 Poneret ante oculos, & sic evaderet olim,
 Et Pius, & Fortis, felix, & Amabilis Anglis.
 O Fortunatos! si votis Fata dedissent,
 Si Superi precibus voluissent vivere moti
 Hunc Puerum; sed sæva dies en advolat, atra
 Quâ vitæ struit insidias, & tramite cæco
 Excitat infecto latitantem sanguine Febrem
 Bilis, & indomito consumit viscera morbo.
 Hei! quid scire herbas prodest, & Apollinis artes?
 Quidve tuum, Radcliffe sagax, gnarumque medendi
 Ingenium, quo mille animæ tot morte redemptæ,
 Profuit? haud doctis virus desæviit atrox
 Præscriptis, Gibbone, tuis; quo Certior alter
 Non est, aut medicas tractat felicior artes.
 Certatur frustrâ: vis morbi vicit acuta,
 Diis placuit primo Juvenemque extingui ævo.
 Accessit sors ista malis, Cumulusque dolorum.
 Sic Flos purpureus succisus decidit arvis,
 Gloria Camporum: sic Romæ natus in aulâ
 Augusti, insertus sceptris, se protulit olim
 Marcellus populo: sed primæ flore juventæ
 Spe regni, teneris raptus Puer occidit annis,
 Fletus ab Augusto ad Cælum, Populoque Latino.
 Tu noster Marcellus eras, GULIELMUS; & omnis
 Anglorum luget Te Gens, & Publica damna.

Ad Principem ANNAM.

At quis Privatos narret miseraanda dolores,
 ANNA, tuos? recitetque tuæ dispendia stirpis?
 Non Tu sceptrorum Heredem, natumque Triumphis,
 Sublatum luges: sed raptum Pignus amoris,
 Quem princeps Danicis transvectus GEORGIUS oris,
 Connubio illustri genuit Tibi: carior ipsâ
 Vir vitâ, & quem Tu peperisti læta Marito;
 Et quem Tu malles redivivum, & vivere parvo
 Te Lare privatam, contentam paupere glebâ,
 Quàm natam Imperio Fatorum turbine volvi.
 Dû tibi dent alios, maturis mensibus ortos

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Defuncto similes, at dent his longius ævum,
Mater eris felix, felicior Anglia Matre.

Georgius Oxenden, LL. D. Magister Aulæ
Trin. & Regius in Jure Civili Professor.

SECURUM nobis nondum promissimus ævum,
Cladibus abrumpit gaudia Parca novis:
Imperiosa suum jactat Libitina Triumphum,
Tam latè insignem dum rapit ipsa Ducem.
Æmulus invidit talem vel Jupiter Orbi,
Iratum doni pœnituisse putes.
Tam sacra, heu! nostræ meruere piacula culpæ,
Ut cadat ante Aras victima tanta tuas?
Ergo abiit! sensitque Ducem Natura cadentem,
Atque dedit luctûs tristia signa sui.
Victa dolore jacet, threnos meditata gementes,
Deplorat madidis Anglia Fata genis.
Infandos iterare cupit mea Musa dolores,
Non mirum est Lacrymæ si didicere loqui.
Luctibus at nimis scelus est turbare quietem,
Dum sacros Cineres flebilis urna foveat.
I, pete, Dux celebrande, Polos, at despice terras,
Hinc Tua Te virtus, hinc mala nostra vocant.

Johann. Exton, LL. D. Aul. Trin. Soc.

Ad Regem.

DUM tua Hyperboreis Classis latè intonat undis,
Consilium pacem dum monet, Arma jubent.
Dum Jovis ad morem populo das jura trementi,
Et medio Lex est Fulmine dicta tua;
Ut magnum Augusti referas per cætera Fatum,
Dî quoque Marcellum præripuere Tuum.
Nunc demum renovata domi bella aspera cernis,
Et pace, Europæ quam facis, ipse cares.
His Patria, his humeris Regna inclinata steterunt,
Imperiumque Orbis sarcina parva fuit.

D

Nunc

THRENODIA

Nunc Tibi, cognatis Glovernius additus astris,
Curam, qui solus leniit, ipse facit.
Talis Nutanti subiit Tirynthius Axi,
Et minor ingentis fudor Atlantis erat.
Mox ubi fata vocant, patrium conscendit Olympum,
Quodque Heros minuit, jam Deus auget onus.

Gul. Ayloffe, Coll. Trin. Soc.
& Acad. Orat. Publ.

Ποίησιν τέχνησι Θεὸς πανυπέροχος Ἑστίω
Ἀνδρομέης γενεῆς χαρίεν τεκμαίρεται ἀλκίαι;
Ποίησιν μεθόδοισιν ἐξ τεχνήματι αἶεν
Ἀμφαγαπαζόμενος (πεικῆδ' ἡδὲ ἀλεγχίς;
Πολλὰ λείδων, ἔ πολλ' ἐλέων, καὶ πολλ' ὑποείκων,
Ἄλλοτε δ' αὖ νεμεσῶν καὶ ὑάσιν οἷσιν ὁμοκλῶν,
Πειράται βροτῶν γένους Θεὸς αἰθέρι ναίων,
Εἰ σοφίης, θεῆς τ' ἀρετῆς, ἐθέλωσιν ὀρέξαι.
Ὡς σφέτερον τὸν λαόν, ἀπειθέα περ ἔσθ' αἰετμον,
Ἀχλιδάδας ἔπι δὴρὸν ἀμύνων ἀμφιβέβηκεν
Νυῦ Λοιμὸν περὶέκειν, ὃν Ἀχέλον ἀνδρείφονίλιν,
Νυῦ αὖτις μαλέρῳ Πυρρὸς μὲν ὠλεστόκον,
Λιμὸν τε, Πτόλεμόν τε, τὰ τοι Θεὸς εἰσιν ἱμάδ' ἀλαί
Νυῦ δ' αὖτ' Εἰρήνης περὶφεγέσθ' ἡμᾶρ ἔφαινεν,
Ἄν ὃ ῥυηφενίην, ἂν δ' ὀπορίῳ τε καὶ ὄλβον,
Ἄν ὃ χορυσσάσας τε καὶ ἱμερῶσαν αἰοιδίῳ
Ἦγάτ'· πᾶσα δέ τ' ἀμφὶ λήν ἡφραίνετο χῶρη.
Ἀλλὰ τί τοι Παλέρων περὶάσματα νυῦ θεόδεικτα
Ἐξερέω, περὶέρῳ τ' ἔτεσιν περὶετυμῶνα φαίνω;
Θαύματ' αὖ μὲν μεγάλ' αὐτὰ ἐγένετο· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
Εἶδομεν ἔρτα Θεοῖο, τὰ δ' ἔπελε μέονα κείνων
Εἶδομεν Ἡελίοιο φῶς ἔσ' ἀλάμπετον Ἀχλιδί.
Δύτερος ἄμμιν ἔφαινε ὁ Κάρου, Ἡελίος ὥς,
Καὶ μακρὸν πᾶσιν καὶ ἀθέσφατον ἡμᾶρ ἔλαμψε,
Πάσαις τ' Ἀχλιδάδεσι γάνθ'· περικίδνατο Νήσοις
Καὶ νέθ' ἄλλοθ' ὁ Φοῖβος ἰόντ' ἡμέψατο κείνον
Τῷ δ' ἐπὶ Νυξὶ ὅλη τέτατο συστράϊς πέρυφασιν.

Ἐνθα

ACADEMIAE CANTABRIGIENSIS.

Ἐνθα δόλοι τε, φόβοι τε, μάχαι τ', ἀνδροκτασίαι τε,

Ἐξαπίνης δ' ἄπολ' ὤλεν ἀσπληνὴ Βασίλεια.

Ἀλλὰ καὶ ὥς πολέμοιο μέγα σόμα πρυκεδανοῖο

Εἰρήνης ὑπέδεκτο φιλήματα κυδιανείρης.

Τῇ δ' ἐπὶ πάντες ἐλαφροὶ ἄγαν κεχαρήμεθα θυμῷ.

Ἄλλ' ὅσ' ἀνθρώποισι τὰ χάρματα ἐστὶ βέβαια,

Πολλὰ δ' ἐπ' ἀνδρομέησι θεοὶ παῖδες γενέθλαις,

Οὐδέ τις ἐστὶν ἀδακρίς, ἐπὶν ταπνώτα γένηται.

Ὡς ἡμῖν Νυξ ἄλλη ἐπώρρε, λαίλαπι ἴση,

Δεινὴ ἔσκολόεσσα· κακὴ δ' ἐπιδέδρ' ὀρθρὸν ἀχλὺς.

Ἦρως γάρ τ' ἄπολ' ὤλεν, ἐν δ' βασιλῆϊ δαφύτῳ,

Καὶ πάσας δρεῖδας, καὶ πάσας ἐλπίδας Ἀγέλων.

Ἵψις δ' ἐνέμιξεν, ἐνέσπριξε τε πάντων.

Ἔρην δ' ὥς εἰρηλὲς ἀέξεο αἶεν ἐπ' ἡμᾶρ.

Εἰς ἔτ' ὅτ' ἐξ ἔτε'· Μήτηρ δ' ἐρόεσσα ὑπὸ αὐτῇ

Καὶ Γενετὴρ ἐγάνωτο ἀθέσφατον, ἡ μὲν ὀρώσα

Εἰκόνα ἥς μορφοῖς, ὃ δ' ὅτ' ὁμοῖο, ἐν αὐτῇ.

ἸΛΕΡΜΟΣ δ' ἐμέλας βροτοῖσι γὰρ ἴσ' Ἀετῇ,

Ὡς ἐὼν υἱὸν ἐόντ' ὅτ' ἐπρεφεν ἡδ' ἀπταλλε,

Πολλάκι γένασιν οἷσιν ἐφ' ἑσάμηνον θεόπαιδα,

Κύσας τε, χερσὶ τε πῆλε, δίδε δ' ἄρ' ἀνδράματ' ἄνδρ'.

Μαιδιῶν βλοσυροῖσι παρσώπασιν, εἶπε τε μῦθον.

Πολλαὶ παρθενικαὶ βασιλῆδες, ἡδὲ γυναῖκες

Σεῖο γάμον ποθέσσαι ἐναίρωνται χρεῖα καλόν.

Πολλοὶ δ' αὖ λαῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες

Σεῖο μὲν προμέοντες ἀποχώνονται πόλεμοιο.

Ὡς ἔφατ' ἀντίθε' βασιλῆς· ὃ δ' κέρε' ἀμύμων

Τέρπε' ὅτ' ἡθοσύνη, χαῖρεν δ' ἐκλειδόνη δῖη.

Ἐνδεκέτης μὲν ἐμμένεν, ἀγάλλετο δ' ἀσέει ἴσ'.

Κάλλει ἔσχατοι σίλβων καὶ κύδει γαίων.

Ἐξαπίνης δ' ἀπέλειπε τὰ δώματ' αὐτῇ, ἦθεα τ' ἀνδρῶν,

Δωδεκάτω λυκάβανι· καὶ Ἀγέλων ἠκαχε λαόν.

Ὡς ρεθῶν διηγεῖται, θαλερῶς τε παρσώπας,

Ὀφθαλμοῖν τε βολῶν, καὶ εἶδε' ἀγλαομόρφας,

Ἀετῆς Ἀγλιακῶν σκήπτρων, χρυσέων τε ποσσῶν.

Τοῖα θεοὶ καὶ τόσσα μάτῳ φίλα δῶρα Βρεταννοῖς

Δῶκαν ἐπ' ἐργάνοις· Θανάτε γὰρ πικρὰ βέλεμνα

T H R E N O D I A

Ῥιπῇ πάντα μὴ συγερῶς κατέβαλλον ἔραζε·
Χερσὶ ἀδέων πᾶν ἔθνος ὀδύρετο· Χῆρος ὁ Κόσμος.

Jofua Barnes, S. T. B. Coll. Emman. Soc.
Gr. Ling. Prof. Regius.

Ad Principem Danicam.

SA T miseram infestant *Gloverni* Funera Gentem,
Et Genus immeritum sat premit ira Deum.
Num perges igitur crudelis Tu quoque Mater,
Jam nimis afflictam discruciare Dolum?
Respice quid debes Anglis, quid Patria poscit:
Non ea quam temnis prodiga, Vita tua est.
Sec'la luent ventura tuum, Spes unica, Fatum;
Et nondum natis causa Doloris eris.
Te per ego has Lacrymas, quas tota Britannia fundit,
Per Sponsum, & sancti gaudia castra Tori,
NASSOVII per Dextram oro, per fata WILHELMI
Tristia Defuncti, per meliora Novi;
Aspice Nos, & vive: Domus miserere labantis;
Et Tibi si non vis parcere, parce Tuis.
Fata, Rheæ nimium similis, properata Tuorum,
Tot demum, & tantis Partibus orba, doles.
Mitte queri: amissos hinc obliviscere Natos:
Proximus Anglorum Jupiter ortus erit.

J. Talbot, Coll. Trin. Ling. Hebr. Prof.

C O R Y D O N, & T H Y R S I S.

Thyr. **C**ERNIS, ut Agricolas onerosâ messe fatigat
Terra ferax? Quantos extrudit cortice fructus
Vitis onusta, gemens & sudat vina ferendo
Immanes uvas? Quid tu, dum singula rident,
Nescio quid tristi torvè meditaris in umbrâ?

Cor. Lenius ista, precor. Nescin' tu Daphnin ademtum,
Meque incerta vocas in gaudia? Quis tibi sponsor
Fructibus usurum? Quidve uvæ palmitē pendent
Gaudia moturæ, quas forsā barbarus olim

Expri-

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Exprimet, inque novi transibunt vina salutem?
 Quin potius tu, Daphni, redi; tibi parturit arbor,
 Terra tibi segetes peperit, tibi pascimus hœdos:
 O spes nostra, redi; sine te nec murmura silvæ
 Grata, nec umbrosi fontes, nec somnus in herbâ.
 Sed quid ego Daphnin? procul illum nox premit atra.

Ista dies inter pallentes exsulet umbras
 Quæ Daphnin rapuit; tunc primum rura voluptas
 Deferuit: nec Pana canit, nec Phyllida Pastor,
 Sed spretis agnis ægrè se sustinet umbrâ;
 Oblitusque sui dumosis exulat arvis
 Cœlos increpitans, & nil nisi Daphnis in ore est.
 Daphnin silva loquax resonat, valesque reductæ.

Thyr. Iste tuus luctus meus est; agnoscimus æquum
 Plorare; at sacræ semperne litabimus umbræ?
 Te potius cantu, vel dictis mollibus ægrum
 Instaura; tibi nec versus, nec fistula defunt.

Cor. Mene leves calamos inflare, aut dicere carmen?
 Define, Thyrsi, precor: mea vox in faucibus hæret,
 Nec doctas lacrymas effundet Musa: loquuntur
 Lacrymulæ similes aquulis bullantibus, altum
 Fletu turgentes fluvii sine murmure reptant.
 Cura levis loquitur, stupet ingens.

Fran. Draper, A. M. Aul. Pemb. Soc. Proc. Sen.

A NNA decus Regni, Britonum spes ANNA Tuorum,
 Si dolor & lacrymæ nostros sentire dolores
 Permittant; cohibe indomitos sub corde furores,
 Nec Tua præcipites, dum Nati funera defles.
 Non, equidem fateor, lacrymarum dignior unquam
 Causa fuit; nec tam justas erupit in iras,
 Cùm circum Iliacos conspexerit Hæctora muros
 Æmoniis raptum Bijugis, miseranda senectus
 Laomedontiadæ, vel Tantalus æmula Divæ
 Septenis unâ natis orbara sagittâ:
 Debit illa sibi sua Fata; & Regia proles
 Lufit in Iliacâ Priamo numerosior Aulâ.
 Non tamen hæc nimios luctus, lacrymasque perennes
 Excusant, nec Amor, nec mollia viscera Matris.
 In Te Regalis Domus inclinata recumbit;

T H R E N O D I A

Illa annosa, ferax, (quæ tot volventibus annis
 Luxurians foliis, silvæquæ superbia, raucos
 Ventorumque tulit tempestatumque furores)
 Succurras Tecum lapsuræ, supplicat Arbor.
 Albion inclamat, debes mihi, Filia, Natos
 Qui longo Regum Proavorum à sanguine sceptra
 Derivata, manu forti gemmantia vibrent,
 Suscipiantque pares Triplicis moderamina regni.
 Sed quid ad hæc lacrymæ? madidis Epimethis ocellis
 Sic stetit & vultu tristi, cùm vidit inanes,
 Et desolatas agere alta silentia terras:
 Non sic illa novi posuit primordia mundi;
 Orat opem, & monitis, quanquam diffideret, ultrò
 Obsequitur Themidos, nostra & lapis induit ora.
 Experiare igitur, (quid enim tentare nocebit?)
 Infelix toties Mater, sacra gaudia Matris;
 Quis scit, an extremo faveat Lucina Labori?
 Quòd si nostra Tuis Superos conjuncta valebunt
 Flectere vota Deos, si Regni nascitur Heres,
 Omnia sit functo similis, vocemque, coloremque
 Atque animi dotes, & membra decora Juventæ:
 Solum longa trahant meliores stamina Parcæ.

Sim. Every, Procuratorum alter.

QUALIS, ubi nitido surgens Sol aureus ortu,
 Sese effert, terras & amico lumine lustrat:
 Omnis ridet ager, placidè fata læta refulgent:
 Concentu suavi volucres sua gaudia narrant:
 Lætitiâ ostendit saltu lasciva capella;
 Et radios animal perſentit quodque benignos.
 Sed si forte atrâ splendorem nocte recondit
 Nubes, quæ lumen tam fulgens invidet orbi,
 Arescunt segetes, & nullo germine frondet
 Vitis, languenti pendentque cacumine flores;
 Totaque direptum plorat Natura calorem:
 Tale tuis olim, Princeps dilecte, Britannis
 Tu solamen eras, quum primus visere gentem
 Hanc es dignatus, teque huic ostendere mundo:
 Omnia tunc hilares cœperunt sumere vultus.
 Te nascente, iterum speravimus Aurea Secla:

Dulcia

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Dulcia quodque pium tentabant gaudia pectus;
Et spes concepta est cunctis surgentis Iuli.
Sed nox atra, umbrâ tristi, spes obruit omnes,
Et pro lætitiâ nimis invidiosa reliquit
Squalentem luctus pompam, mœstiquæ doloris.
Heu! quàm dissimilis rerum nunc vertitur ordo!
Res Britonum cadit, & retro sublapsa refertur.
Quàm crebri gemitus! quàm turpia fletibus ora
Undique conspiciamus! pullas en! squalida vestes
Induitur gens tota; infestat funere gentem
Mors uno tantam.
Ah! Mors crudelis! potuit nil plurima virtus?
Purpurei nequirit te flectere gratia frontis?
Te nimis heu! duram nil publica vota movebant?
Sed superata tuâ periit vi gloria gentis?
Excidit ex animis quanta exspectatio nostris?
Quanta tropæa jacent? quot & inclyta bellica gesta,
Olim quæ faceret, nunc longâ nocte premuntur?
Ut nunc sordescunt nigrâ ferrugine sparâ
Arma, quibus melius truculentus Turca periret!
O Patria! O Divûm domus Anglia! lumine torvo
Te nunc prospiciunt hostes, nunc Roma superbit,
Et nostro hoc gaudens damno sua fulmina vibrat:
Sed submissâ minas discat deponere vanas.
Nam stat adhuc semperque vicens Britannia stabit,
Dummodo WILHELMUS Regni tractabit habenas.
Pectore nam Virtus ardescens gliscit in imo;
Propitios secumque Deos in prælia ducit.
Hic gentes bellorum avidas sub fœdera mittit,
Armorumque jubens leges, & pacis honestæ.

Rob. Grove, Coll. Div. Joh. Soc. Taxat. alter.

NON usitatâ nec tenui feror
Pennâ ad beatas per liquidum æthera
Sedes: Io! quò me profundi
Jam per amœna vireta cœli,
MARIA, ducis? quâ rapis, ah! sequor:
WILHELMUS, olim deliciæ tuæ,
Adsum en! vocanti: Tu Nepotem
Infere jam radianti Olympo.

MARIA,

MARIA, tecum fideas petam
 Sublimis arces, quæ novus incola
 Heroas invifam, & perennis
 Floriferos Sophiæ per hortos
 Tecum vagabor. mî pletas mea,
 Virtusque letho occumbere nescia,
 En! Regiæ stellis micantis
 Aurea limina jam recludet.
 Qualis canorus flumina deferens
 Herbosa Cami fe paribus Cynus
 Libratus alis fert per auras;
 Sic niveis per inane bigis,
 MARIA, tecum caruleas plagas
 Tranabo; tecum Cœlicolûm domos
 Lustrabo fulgentes pyropo;
 Addar & Angelicis catervis.
 Quà gratus hofpes gemmiferâ caput
 Cinctum tiarâ, & ferto amarantino
 Gestabo, lucenti ac fmaragdo
 Tempora jam radiata circum.
 Nil profuturas, heu! nimium pia
 Dulcisque MATER, Tu queremonias
 Compesce tandem; & ocelum acerbo
 Define folicitare planctu.
 WILHELME, Tu quæ Sol habitabiles
 Illustrat oras optime Principum,
 Lugere Tu carum Nepotem
 Define fideribus receptum.
 Parce ô dolori: fofpice Te redux
 Afræa terras jam colat, ac beet;
 Paxque Alma flaventi corollâ, &
 Frugifero fpeciofa Cornu.
 Longum fuperftes, Dux bone, ferias
 Præftes Britannis: Tu STATOR unicus
 Dici ufque perge & RESTITUTOR,
 Ambigui & REPARATOR ORBIS.
 Lento trahentes pollice vellera,
 Annos Tibi addant quos Mihi demferint;
 Longeva ducant & merenti
 Stamina Lanificæ Sorores.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

QUIS luctuosis sit pudor aut modus,
Angli, querelis? occidit, occidit,
Quem Numen Augusto secundum
Credidimus, columenque rebus
Serum Britannis. funere lugubri
Spes una nostri Nominis obruta
Commune sortitur sepulcrum,
Inque Tuâ jacet omnis urnâ,
WILHELME, Princeps. Te Venerum cohors,
Te Gratiarum, lenis amabilem
Heroa fovit: contulitque
Diva lubens Tibi Pallas artes
Pacis ministras, Pallas & Ægida
Bello potentem; nec maris Arbiter
Submisit invitus Tridentem,
Nec famulas Tibi Tethys undas.
Sed quid vel ætas, vel Genus arduum, &
Diis grata Virtus, immiserabilem
Plutona contra; quid Tuorum
Angligenûm pia vota possent?
Non fama gentem tristior Italiam
Victore lætam Cæsare perculit;
Ædesque squalentes Deorum, &
Attonitam viduavit Aulam,
Quando Universi deliciæ breves
Marcellus orbis concidit, & simul
Admovit infames vacanti
Imperio moriens Neronis.
Quo nunc Juventus Principe gestiet?
Sub Quo recentis militiæ duce
Percique Seymorique sanguis,
Churchiliusque Tuus merebit?
Nostro Quis olim litore dissitas
Gentes amico fœdere vinciet?
Nostrisque Quis compescet hostes
Diffidiis animosiores?
O digna Princeps Principe Filio,
Quousque debacchabitur in Tuos
Partus, & infano triumphos
Ducet ovans Libitina fastu?

T H E E N O D I A

Quàm sæpe Matri rettulit integram
 Spem nata proles, hanc toties Tibi,
 Heu Parca crudelis, remiscens
 Funera funeribus, fecellit.
 Non invidendâ forte puerperam
 Circum gemellis fusa vigentibus
 Te narrat uxor, Regiique
 Conjugii dolet orbitatem.
 Tandem, ô Deorum quisquis amicior,
 Succurre votis supplicis Angliæ:
 Et Tu tot incasum laboris
 Hausta supervacui repende,
 Lucina, partu damna superstiti;
 Cui nulla Parcarum injiciat manus
 Incontinentes, Cui Sorores
 Fila colo sinuosa ducant.
 Mox & docendus, rebus ut Anglicis
 Et vis, & ingens Gloria creverit;
 Dum Cæsar Hispanosque Belgasque
 Agglomerans, socios Britannis
 Adjungit armis; Regnaque publicis
 Divisa latè Relligionibus
 Uni WILHELMO militârunt,
 Teque secuta, Tuosque Divos,
 Inviçte Princeps. Qui, simul Oiii
 Bellona cessit conditionibus
 Justis, & acer doctus æquâ
 Lege suis equitare campis
 Gallus quievit; jam colis Auream
 Pacem, Procellas, æquore turbido
 Tumultuantes hinc & illinc,
 Fortibus Officiis coercens,
 Bellante rerum non minor Arbitr.
 Ne rursus ardens, Te Duce, clasticum
 Decantet, Europamque servet
 Bis Britonum GULIELMUS armis.

W. Wade, A. M. Coll. Trin. Soc.

Πένθεα ἢ σοναχὰς τίς ἐπάξει· ὕμνη' Αοιδὸς,
 Λυγρὰς Κοιρανιδῶν σοναχὰς, Βασιλῆϊα πένθη;
 Ὡλετο δύστην, Φῶς ἔμορε, ὤλετ' ἄωρον,
 Τύμβον τ' ἐς σονόεντα κατώχευ' ὁ Φαίδιμος Αὐτὸς,
 Ἡυχόμεθ' ὅν ποτ' ἔμεν μέγα θαῦμα Βρετανίδ' αἴης·
 Φῶς ὃ, μόνον παῦρὸν τι δίδε ἢ ἀφῆε πασε Δαίμων.

Οὐπω μὲν θαλερῆς ἄνθρωπος ἐπῆρξετο ἥβης,
 Οὐπω μὲν ῥοδέουσιν ἔτι χνό' ἦλθε παρειαῖς·
 Ἀλλ' ἐπὶ παιδὸς ἑὸν ἐφροσάτο πάντα τέλεια,
 Ἐσομνύεθ' ἢ Ἡρώ' ὅλην ἐπέδειξε μυροϊνὴν
 Φῶς ταλαῶς, θανάτιο δαμῆς ἀδόκητον οἰοῖς.

Πάντες Σὲ σοναχῶσι βαρύν, Σὲ, δύσμορε, πότμον·
 Ἡνίδε πῶς μεγάλῃ θρηνῇ βίη' ἸΔΕΡΜΟΓΟ,
 Ἡνίδε πῶς δεινῷ ἐκτῆκε' ἄλγεϊ Μήτης·
 Ἀμφω τὸν κλαίοντε μὲρον, Σοὶ φιλότατ' ἀμφω.
 Οὐχ ἔτις Ἀχιλῆος φίλον ἐσονάχισεν ἑταῖρον,
 Οὐχ ἔτις Ἀχιλῆα κινύρετο αἶλωνα Μήτης.

Σαῖο ὃ πανδείλῃ Μήτης σέθεν ἔξοχα πάντων
 Κῆς ἀκέεσ', ὀδύνῃσι πεπαρμυρῇ· ἔπολε τοιαῖς
 Ἀχθομυρῇν δύναισι λεχωίδες ἔδρακον ὄραμ·
 Πενθαλέα, νήπλελ', ἀσάνδαλος ἦν, τὸ ὃ κάλ'·
 Πολλόν κ' εἰν ὀδύνῃσιν ἔλαμψ', ἄλλην Ἀφροδίτῃ
 Φαίης εἰσορῶν γοαήμην ἄλλον Ἀδωνιν·
 Ἡ γοαῖς, Ἀφροδίτῃ, ὃ δ' ὅκ' ἐπακάτ' Ἀδωνίς.

Ἡνίδ' ὁ πάγκαλος κῆται, ἔϊερον ὕπνον
 Κοιμάται, γόον ἄσβεστον μὲν πᾶσιν εἰείρων.
 Πᾶσαί μιν κλαῖουσι πόλεις, ἢ ἄσσα πάντα,
 Καὶ Νύμφαι, Μῆσαι τε Φίλαι, αἳ τ' ἦσαν ἑτοῖμαι
 Νῦν μὲν παῖδα πρέφειν, οὐθὺς δ' ἐργ' ἀνέρο' ὀμνᾷν.

Ἡδὲ Σὺ, ὃ διαφρόσωπε Πάτερ, χεῖρας ὅν κλυτὰν Ἀνδρες
 Αὐσόνιοι καλέουσι θεόν, μέγα πένθος οἰνῆεις·
 Νῦν λυγρὴν ἐτέων ἐκατοντάδ' ἐπ' ὄμμα πλάνων,
 Πένθημα δακρυχέεις· Σὺ γὰρ ἢ μάλα μυεῖα εἶδες
 Ἀλγεα, ὅσ' Ἀυτ' ἐπὶ ποτὲ μοῖρα Βρετάννοις·
 Εἶδες θέσκελα ἔργα, τελεῖν ἅπερ αὐτὸς ἔμελλεν,
 Ἀμφότερον, Σοφίῃ τε νόε, ἔκ καρτεῖ χειρῶν.

T H R E N O D I A

ὦ Πάτερ, ὡς ἔκπαλ' ἦ, ὡς δαίμονι ἴσ',
 Ἡμαῖ τῷ, ὅτ' ἔμελλ' ἢ δυσμύρων δ' ἀπὸ Κελτῶν,
 Ἡ Ἰστροῖο ποτῆρ', ἢ ἀπ' οὐνοῦ Ῥήνοιο,
 Τηλόθεν αἰετῶν κλέ' ἀφ' ἑσθ' οἴκαδ' ἰκέαδ',
 Δία λάφυρ' Ἀγίλοισι φέρων, καὶ ἀθέσφατον δ' ἔχ'·
 Τοῖόν μιν τόσον τε ἰδὼν μέλλοντά περ ἔμπης
 Στεῖνε Θεὸς δικαίητος, ἐν τ' ὅκ' ἰχέει φωνήν·
 Φῦ, φῦ, παῖ δύσποτμε, πολυσόνε, εἴ πινι μοῖρα
 Κῆρα κακὴν φεύγης, Σὺ μέγας μέγας ἔσσε' ἸΛΕΡΜΟΣ.
 ὦ χέλο δ' αἰθέριος μακάρων εἰς παλῆδα αὐτῶν,
 Οἶκον ἐς ὑψόρουφον, στεφάνης τ' ἔχ' ἐκέει θνητῶν,
 Αἰεὶ τ' ἔρανοῖσιν ἐνὶ κόλποισιν ὀύασθαι.
 Χαῖρε μέγ', ὦ τριπόθῃε, τεὸν κλέος ἔποι' ὅλην).

Christoph. Anstey, A. B. Coll. Div. Joh.

Λυσαμένη πλοκάμης, Μῆσα, σονόεσσαν αἰοιδῶν
 Θρήνην, ἐκ υπάειον ἀφαρ παλάμηφι φέρεσθαι,
 Ἡς ἐλεεινὰ παῖς βασιλῆ' ἔλλαχεν αὐτῷ,
 Δάφνης ἀμφιθαλὺς ὅτ' ἔμελλ' ἀπολαυέμεν ὅζω,
 Ἐννεπε, Ἡ μέγα πένθ' ἵκανε Βρέταννίδα γαῖαν.
 Κλαίει Ἡγεμονῆα, φόως Γλωκεσείδ' αἶης,
 Ὅσοι αἰοιδόποιοι ἐν Γραντίδι, μήτερι Μασέων,
 Ἡγεμονῆα καλὸν, μέγα τ' Ἀγλιδ' ἔχ' δ' ἔξου,
 Ἡγεμονῆα σοφόν, θεοείκελον ὅζον Ἀρη.
 Καὶ ἄμ' Ἀπόλλωνός γ', ὅς χωρὶ πάση δ' ὀύασεν
 Ἀγλιδάδι, σκῆπτρόν τε μάλ' ἄξι' ἢε φορῆναι
 Δδύτερ', ἸΛΕΡΜΟΝ μετ' ἀμύμονα, ποιμνία λαῶν.
 Εἰ δέ κεν ἸΛΕΡΜΟΝ, Θάναθ', ἔξου αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Ἀσέρεα ὡς πρῶτω δ' ἰδέεσθαι, ἄμμι τότε ἄμφο
 Φάεα ἐρανόθεν πεσέτω. Τί γ' ῥίγιον; ἄμμες
 ἸΛΕΡΜΩ σινολοίμεθ', ὅλως σινολοίτο τε κόσμ'.

Tho. Thorpe, Coll. Emman.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

HEU Domine Infelix! verus mihi nuncius ergo
Venerat extinctum? nec Te Tua multa, WILHELMUS,
Labentem Pietas, nec publica Vota Tuorum,
Nec moritura super crudeli funere *Mater*
Eripuit fati? at non pulcherrimus Ille
Hæc promissa dabat, cum me complexus euntem
Mitteret in *Grantam*, dixitque Novissima verba,
Ipse sequar.

Hoc equidem absentem Dominum, tristesque recessus
Solabar: sic duxi animo, rebarque futurum
Tempora dinumerans; sæpe & spe lusus inani
Lætum nescio quid venturaque gaudia vidi:
Fata vetant, tumultique obstant inamabile vinculum.

At certè Deus Is durus, qui cætera nobis
Invidet, Hoc saltem *Domino* miserabile rapto
Haud vetat officium: Tuque, ô Dulcissime rerum,
Si quid Nostra vides, mentem aut mortalia tangunt,
Aspice nos tantum hoc; cape Dona extrema Tuorum
(Quando aliud quid sit quod jam præstare queamus?)
Vates quæ mœsti ferimus, Monumenta doloris
Exigua ingentis, Capiti sed debita caro.

Sed quid ego aggrediar? quæ prima Exordia sumam?
Dulcia mille simul, Lugubria mille Laborans
Divellunt pectus; jamque ANNA, WILHELMUS, in ipsis
Omnia sunt oculis, *Mensæ* quibus antè *Minister*
Felix adstabam, quæ sunt præsentia semper
Ora nimis nostris, & queis ardentia Labra
Sæpe hædere, *Manus*. Quoties mortalibus ægris
Nox adimit curas, & Lumina cætera prefficit
Dulcis & alta quies, Me tunc agis Ipse furentem
Me, Miserande, petens, Mihi tristia somnia portans;
Umbraque jam pallens, & notâ major Imago
Visa mihi mœstâ testari voce per umbras:
DISCE Puer virtutem ex Me curamque virilem,
Fortunam ex aliis. Ego membra exterritus amens
Corripio è stratis: stetit hîc, hîc, clamo, WILHELMUS
Forma stetit, tremulusque auras amplector inanes.

Et te, Sol, hilari cum luce refeceris orbem,
Te, Lumen, testor, num quid lætabile nostris
Objicias oculis? an non spectacula dira
Omnia? quicquid agam aut videam, quodcunque meorum

THRENODIA

Dulce mihi visum est Comitum, *Glovernius* illie
Surgit, & agnosco veteris vestigia Formæ;
Et sic Ille oculos, inquam, sic ora ferebat,
Et nunc sic blando curas sermone levaret:
Jamque Arces, famâ insignes, Surgentiaque Astris
Mœnia suspicio; & quantum, ô pulcherrima, clamo,
Granta, Decus, quantumque, Parens Academia, perdis?
Tum pietate gravem atque annis si forte virum quem
Cerno, gemens meditor, Quis nunc te, Sancte, tuasque
Aras defendet?

Hæc mecum; avertoque oculos: iterumque tenebræ
Horroresque placent, noctemque miserrimus opto.

Nunc libet & solum deserta per ardua longam
Ire viam, placido juvat indulgere furori,
Et sæpe *Ascanium*, sæpe omnia nota vocare
Nomina; tanquam hæc sit nostri medicina doloris,
Aut Anima illa hominum vellet curare querelas.
Tum Libros (diras si possim fallere curas)
Posco; utque annorum repeto monumenta priorum,
Hos, memoro Lacrymans, hos noster *Iulus* amavit.

Jamque horæ occurrunt, quas Tu, Pater optime, dulces
Sumebas, teneram mentem infelicis Alumni
Virtutemque, Fidemque docens, *Vitamque WILHELM*;
Illius ad nomen, dum Tu Miracula rerum
Pandebas, vidi, ut Juvenis stetit acer, anhelans,
Terribilem volvens aciem, Majorque videri,
Auriacoque Ipsi propior. Tum diceret Ille
Magnum aliquod, cœloque animum fortasse ferebat,
Caniciemque Sibi, & Domitum promitteret orbem:
Ex Te sed discens, quæ sit fiducia rebus
Humanis, jam verba minus violenta locutus,
Multaque de tumultu meditans, submissius audit
Principis Officium quid sit, quæ Mollibus annis
Sint aptanda, Viro quæ deinde gerenda: sed auræ
Omnia discerpunt, atque umbris irrita donant.

Mox de vexatis populis, sævisque Tyrannis
Mentio fit; cædes, ignesque, horrendaque multa
Audit is indignans: triste Os, iramque decoram,
Ardentesque notavi oculos, qui Spiritus Illi,
Qualem Vox sonuit; scires quis Avunculus esset.

Atque equidem memini, nobis cùm fama tulisset,
Pacatum cessisse orbem felicibus armis

Vindictis

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Vindictis Angliaci, & nil jam restare *Nepotis*
Dextræ *Surgentis*; perculsus nomine tanto
Arma, Viri, ferte Arma, Puer clamabat Iulus:
Nos & Iernæos liceat renovare labores,
Nos *Mosam* bello undantem, sic sumere Lauros
Victrices: an & has tibi poscis, *Avuncule*, Palmas?
Jam parvam agnosco turmam, simulataque magnis
Agmina; jam famâ totum vulgata per orbem
Bella iterum repeto, quæque *Ipsè* insignia *vidi*,
Et quorum *Pars parvâ* fui. Sic incipit Ille,
Sic tumidus magnumque fluens *Bovinda* tonantem
Excipit Auriacum; simul *Ipsè* minacia tentat
Flumina, & exanimés nequeunt retinere Magistri.

Nos omnes idem ardor agit: nunc, Vicimus, alter
Vicimus, exclamat, namque ecce Ormondus heros
Agmina agens secum; quo turbine Gallica castra—
Sed quid ego hæc autem nequicquam ingrata revolve?
O Fata! ô Divûm domus Anglia, raptaque Patrum
Spes ingens! ubi nunc *Glovernius* acer, & illa
Ignea vis animi? Quò nunc promissa futuri
Regis, fatalisque sibi tam vivida Virtus?

Esto nunc Nox testis, & hæc mihi tristia fata,
Umbræ, Pallentes Umbræ, Manesque sepulti;
Quàm volui hanc pro te fusam, Carissime, vitam!
Ipsè Anima illatis Ignota, Infleta tenebris
Reddita migrarem: non hæc Solennia, & illa
Pompa iret miseranda; neque hos, ô Tanie, videres
Luctus, cùm tumultum præterlabare recentem.
Infelix Pater ille meus, qui pulvere canos
Fœdatus crines, nunc Se, studia ipsa, diemque
Incusat, proprio sic publica commoda luctu
Sic bene emi dicet; tunc & feliciter orbis
Natum pro Salvo Genitor vovisset Alumno.

Sed pro servato quam poscant Rege Sorores,
Vulgaris non umbra placet, non Hostia talis.
Hæc Tibi, NASSOVI, ex isto speranda fuerunt
Tempore, quo medio discrimine cædis & ignis
Ad vada Bovindæ spumantia sanguine, missam
Lusisti Mortem: Divûm, inclementia Divûm
Hæc tibi pro Vitâ; nunc altè vulnus adactum.

At vos, ô Divæ, nimium quibus Anglia & Illa
Visa propago potens, jam fas est parcere genti

Afflictæ:

THRENOIDIA

Afflictæ: non ut redeat *Glovernus* oro
 Flebilis, aut careat prædâ crudele sepulcrum;
 (Quamquam ô!) sed liceat saltem superesse Britannis
Auriacum incolumem, liceat sic debita Iulo
 Tempora suppleri: vel si lugubre patentes
 Tendat adhuc fauces vestrum insatiabile Regnum;
 Sumite Nos omnes primùm: fatis una superque
 Vidimus Excidia, & Damno superavimus uni:
 His nunquam alterius cernantur fata *WILHELMI*
 Luminibus; maneat seros dolor iste Nepotes.

Gul. Burnet, Rev. in Christ. Patris *Gilberti* Episc.
Sarisbur. Filius, Coll. Trin. Commensalis.

QUIS Deus (ô nimium Formosis Numen iniquum)
 Hoc potuit tenebris Dulce vovere Caput?
 En! ut adhuc placido Juvenis jacet ore venustus!
 Ut Pallentis adhuc Vivit in ore Decus!
 En! juxta ægra Parens sævo stat fixa dolore,
 Multa super Puero tristia quæsta Suo.
 Nunc Caput, exanimis nunc livida labra *WILHELMI*,
 Lumina nunc Flammis aspicit orba suis.
 Sic niveum Languens Cytherea premebat Adonin,
 Dum Gremio molli triste jacebat Onus;
 Sic Puer ignarus Veneris fragrantia labra,
 Suavia sic tetigit Pectora; Flosque fuit.
 Jam Divam & Juvenem Fatum mutasse putares;
 Visus & est Juvenis Vivere, Diva Mori.

Hen. Campion, Coll. Trin. Commens.

FUNERE Nobilium nuper percussa frequenti,
 Quos uno raptos, Anglia, mense doles;
 Quid quereris? Damno non tam gemeunda Laboras
 Multiplici, Fato quàm graviore Ducis.
 Par erat ut Divus Princeps, fulgente Catervâ
 Stipatus, Terris cederet, Astra petens:
 Tale Satellitium nactus, micat Æthere, clarus
 Jupiter, & claudunt Lumina fida latus.

Leonard. Smelt, Coll. Jes. Commens.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

*In mortem Illustrissimi Ducis Glocestrensis statim à
Natalitiis morbo correpti.*

ERgò Tartareis iterum malefida venenis
Fatalem Juveni finxit Medea coronam?
Tempora natali subito sub fronde Laborant,
Marcidaque exsanguis pallet cum Principe Laurus.
Tum primum festos Stygiis impunè rapinis
Turbavit Libitina choros, infensaue Musis
Sacras funereâ violavit Lampade tædas.
Spreta repentinos fugit Lucina tumultus,
Mirata infernos Hecates succedere ritus.
Ille jacet: dubitant medici, frustraue laborant
Ignotas taciti causas deprendere morbi.
Jam nec, Apollo, tibi (quamvis in utrisque potenti)
Dulcisonæ valere fides, valere nec herbæ,
Sanare hæc, superas illæ revocare sub auras.
Lugubris attonitas exercet Nænia Musas;
Quæque prius Læto solennes carmine nuper
Natales cecinere, canunt jam funera Divæ.
Hos audit gemitus, & sævi conscia fati
Narcissum tremulis resonat singultibus Echo.

Flebilis ille quidem multis, sed, quàm tibi, Mater,
Flebilior cecidit nulli: Tu, prodiga Luctûs,
Infernas passim ploras orbata rapinas.
Heu! frustra mæstos sacris de fontibus imbres
Larga pluis: neque enim divino rore rigatus
Surgit in æthereas redivivus flosculus auras,
Lachryma nec partus properat Materna secundos.

At Tu, Magna Prens, nimio nè cede dolori:
En, age, de Stygio, tandem fecunda, Tyranno
Quos patiendo nequis, referas pariendo triumphos.
Jam semel exhaustum reparavit femina mundum,
Femina nunc reparet: faveat Lucina Labori,
Festaue pullatis reddat Natalia Musis.

Pawlet St. John Coll. Div.

Johan. Evang. Alumnus.

T H R E N O D I A

ΠΑἰδ' ἐὼν ἐξαίφνης Κύπρις πόλ' ἰδῶσα θανόντα,
 Ἀμμιγα σὺν Μῆσαις ἀεὶ χορευσάμενον,
 Ἐνταφίοισι γόοις νεκρὸν κηδεύσαστο κῆρον,
 Ἡσέ τε θρηνώδες δακρυχέεσσα μέλθῃ.
 ὦ πολύμοχθ' Ἄλῃ, Βρομὶς παράμυθ' ἐοξάϊς,
 Εἰς Ἀθὴν θείας Φεῦγε λιπῶσα Χορῆς.
 Πῶς ἔτλης Κῆρον γλυκέως παίζοντ' ἐπιβαίνειν,
 Εἰσαγαγῶσα τόσον ταῖς χαρίτεσσι νέφθῃ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβομένη (λιγυρῶν γὰρ ἀκῆσαστο θρήνων)
 Μελιχίοις προσέφη Νύμφ' ἐπέεσσ' Κόραν.
 Τί κλαίεις; παίζων μὲν ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις,
 Παίζοντ' ἔπεωσεν καὶ Σ', Ὑάκινθε, Θεός.

Idem.

INduit in varias sese Fors dura figuras,
 Instabilis semper, nullisque coercita Vinculis,
 Cujus in Humanis concessa potentia rebus.
 Se dudum rapidis vexari sensit habenis
 Anglia, lassæ tuæ, Rex Inviçtissime, Dextræ
 Cùm imploraret opem; non Implorata fefellit.
 At quàm fida parùm est anceps fortuna, revulsit
 Quæ Mariam junctam lateri, thalamosque Jugales
 Augustamque Domum miserando funere foedat!
 Tandem igitur Niveis Pax est inveçta Quadrigis,
 Atque Instaurantur Melioris secula lammæ,
 Mutuaque inter se coeunt nunc federa Gentes.
 Quis non esse putet propria hæc & fixa Deorum
 Munera, non ultra infestis obnoxia telis;
 Otia quin fuerint vitæ placidissima, nullo
 Turbine Ventorum aut diris agitata procellis?
 Heu crudele nefas! Spoliis insignis opimis
 En iterum sava ingreditur Libitina, Triumphos
 Deposcitque Novos, felicia Pignora Sceptri
 Angliaci, seros delectatura Nepotes.
 Cùm nunc insolitæ circumdent pectora flammæ,
 (Non incerta loquor) modò si Deus ampliet annos,
 O quàm Dulce foret vestrorum audire laborum

Annales,

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Annales, mirarique olim fortia facta!
At Brevis Immodicis usus conceditur ævi;
Nec Tua Te virtus, etiam maturior annis
Servavit, nec Avitus honos, nec Debita sceptris
Fida manus, robur Juvenile, aut Gratia vultus
Tota Deo similis, nec enim simul omnia flectunt
Pallentes Erebi sedes & inania Regna.

Parva loquor; Quoties dum verba precantia dixit
ANNA Parens, *Superi date Vestro ut proroget Ævum*,
Effudit Lacrymas nequicquam Regia virgo,
Non faciles Divos flecti, in pia vota vocavit.

At vos, Cœlicolæ, date vos, pia Numina, longum
Regia frondescat Domus, & prædivite Ramo
Luxuriet, Populis & opacam porrigat Umbram.
Sis Tutela tuis longum, WILHELME, per ævum,
Et spatia annorum quanta illætabile fatum
Invidet Huic, Tibi cedat, & auctis Imputet annis.

Wilhel. Piers, S. T. B. Coll. Emman. Soc.

In obitum immaturum Ducis Glocestrensis.

HEU! umbra solem quid premit invida?
Truditque blandam lætitiā dolor?

Donisve nostras luctuosus

Quid, Superi, cumulastis oras?

Pacem dedistis: Pax quoque sævior

Incumbit armis; mors violentior

Tres cæca gentes posterosque

Vulnerat immeritos in uno.

Ah! quo recedis, cui modo Patria

Libans honores, & propius sinu

Amplexa, spe magnā triumphos

Hausit ovans venientis ævi?

Ut læta vidit te modo Proximam

Curam WILHELMI! vidit imaginem

Virtutis imberbem paternæ,

Et similem patruis nepotem.

Nimis morantes nobilis indoles

Prævertit Annos: & spatio brevi

Conclusa virtus, jam supremam

Visâ fugâ tetigisse metam. : silent enim omnes

Quæ

T H R E N O D I A

Quæ mane primo, præ reliquis micans,
 Refulsit orbi, tantaque gaudia
 Excivit infans, quid tulisset
 In medio tua vita cursu?
 Dulces acanthi sic caput evehunt
 Ridente Phœbo: mox, ubi Jupiter
 Devastat udus rura, fracti
 Terræ apices madidos reponunt.
 En! ut triumphans ingruat artubus
 Fatum caducis! dum nova vividum
 Cor flamma succendit, labansque
 Febre cadit juvenilis ardor.
 Quantum hospitantis corpus in exitu
 Arsit reluctans! quam celeri fugæ
 Sudavit obstitans evolantis,
 Et patrias repetentis oras!
 At mens piorum sedibus inferi,
 Arctumque gestit rumpere carcerem;
 Notum requirens, quo soluta
 Liberius spatietur, Orbem.
 Quæ visa tecum viribus auctior,
 Unaque latis crescere honoribus,
 Te, Dive, rapto, gens eodem
 Visa simul cecidisse fato:
 Nunc orba luget, quæ sibi finxerat
 Spe blandienti splendida gaudia;
 De stirpe tam clarâ futuros
 Dinumerans avidè nepotes.
 Sic stirps Achillem nil vetuit mori
 Cognata cœlo: sic pueri Phrygis,
 Spem Trois annosi, juventam
 Inseruit celer ales astris.
 Sic dira nostris te, Puer, invidet
 Heu! Parca votis: mœstaque patria
 Jam solvit atratos honores
 Thure pio, lacrymisque veris.
 Vix sic dolebat squalida Troilum
 Cisseis, arcemve Hectora Pergami,
 Quo stante Teucrorum ruinam
 Distulerant inimica fata.
 Sed mors paterno te folio locat,
 Jungens beatis ætheris incolis:

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Dextrâque largitur, finistrâ
Dum rapuit, Diadema fatum.
Mœstos at Anglos in duo secula
Elusit Orcus: dum generis decus
Præsentis ingens, dum nepotum
Spem fragilem rapit ictus idem.
Jactura planè non reparabilis!
Ni fortè degat, quot tibi, quot sibi
Debentur, annos, dignus unus
Perpetuo GULIELMUS ævò.

W. Sherlock, Coll. Christi. A

ANGLIA vix placidæ persenserat otia pacis,
Exueratque minas belli, galeamque cruentam,
Omnes quum miseri subito prosternimur ictu,
Abrumpitque gravis lætos Threnodia plausus.
Nimirum æternos gemitus hæc funera poscunt;
Siccine procumbit fato percussa maligno
Gloria præsentis sæcli, spes sola futuri?
Nilne valet PRINCEPS? nil Nobilitatis honores?
Nil virtus? nil forma oris? nil prima juvenus?
Heu! temnunt duræ vulgaria fila Sorores,
Regalique juvat saturari sanguine, Parcas:
Invida contorquens risit Libitina sagittam;
Tam claro nunquam prius exornata tropæo.
O nos felices! si Cami lene fluentis
Illustri vivus decorasset lumine ripas—
Sed revocare nefas: dantur vota irrita ventis;
Extinctum querimur, lacrymasque fovemus inanes.
Mollem sæpe Rosam nocturno rore gravari
Vidimus, aut læsam densis languescere nimbis,
Donec blanda dies, nebulis tenebrisque fugatis,
Arridens placide dulces renovavit odores:
Dilectus verò nunquam revirescet Adonis.
Ecce, genas tristes invasit pallidus horror,
Abreptâque animâ, vacuum tegit urna cadaver.
Ornamentum ingens Patriæ, gentisque togatæ
Deliciæ, columen, tumulo conduntur in uno.
Olim nonne fuit satis abripuisse MARIAM,
Ni veteri accedant tandem nova Vulnèra cladi?

T H R E N O D I A

Exuat infelix hilares Academia lauros,
 Funereamque sibi connectat mœsta cupressum:
 At tanto parcant GULIELMUS & ANNA dolori;
 Qui soli poterunt miseris succurrere rebus,
 Et citò lapsuris solamina ferre Britannis.

R. Foster, Coll. Christi.

OCCIDIT heu! Charum Ille caput, spes blanda suorum,
 Ille brevis Patriæ Gloria, longus Amor.
 ANNA gemens, secum, tanti post vulnere damni,
 Ut pia jam Princeps certat, & orba Parens.
 Hinc stimulis Natura potens haud mollibus urget,
 Inde suam Ratio Sancta ministrat opem.
 Anceps pugna diu cum Religione Doloris,
 Et neutri speciem juris abesse putes.
 Vim Materni animi tandem Reverentia fregit
 Numinis, ac superâ missus ab arce sonus.
 Mitte, Soror, tristes, voti secura, querelas,
 Hic immota manent Regia Fata Tuis.
 Non pariunt aliæ, aut pariunt terrestribus Aulis,
 Fert ubi mortalis sceptrâ caduca manus:
 O! felix uteri, nimis invidiosaque Mater,
 Tot Cælo Hæredes cui peperisse datum.
 At Duce nudatos si respicis ægra Britannos,
 Ut reor, & Gentis tangit amata salus;
 Pone metum, lacrymasque; etiam hâc Te libero curâ,
 Aureus, hos, alter, qui tueatur, erit.

Rad. Blomer, A. M. Coll. Trin. Socius.

In Obitum Serenissimi Ducis Glocestrensis Carmen Pastorale.

Interlocutores DAPHNIS, MELIBŒUS, THYRSIS.

Daph. **D**IC, patulæ Melibœe sedens sub regmine fagi,
 Quando alios cantus & carmina fistula poscat,
 Cur tenui lætum modularis arundine carmen?
 Heu! Puer occubuit gentis spes sola Britannæ;

Tu

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Tu tamen interea lentus spatiaris in umbrâ,
Nec quicquam tangit miserandi casus Alexis.

Mel. Hei mihi! nec tanti deerant quoque signa doloris;
Et præsensissem, si mens non læva fuisset.

Nuper enim ut teneras ducebam ad flumina capras,
Torpentem Violam & marcentia Lilia vidi,
Atque Rosa exanimis nullum spirabat odorem.
Quinetiam lætum dum quid meditabar avenâ,
Mane novo hesternis cum Sol accenderet ignes;
Mirabar mœstum streperet cur carmen arundo,
Murmuraque & rauca cantus imitata palumbis.

Thyr. Qua se silva virens pandit frondentibus umbris,
Stat procera arbos, intonsa cacumina cœlo
Attollens, præbetque avibus secreta recessus:
Huc, placidum modulata melos, se ferre solebat,
Deliciæ volucrum, dulci Luscinia cantu.

Dum salvus coleres nostras, Puer Inclyte, terras,
Hæc canere aeriâ nunquam cessabat ab ulmo:
Nunc gemebunda filet, perque umbras mœsta vagatur:
Non illam vocis, non tangit cura canendi:
Scilicet infelix Fato succumbis, Alexi.

Dum placido vultu, Princeps, tua rura beares,
Pastorum læto resonabant carmine saltus,
Fronduit omne nemus, perque altas garrula silvas
Læta volabat avis, mulcebat & æthera cantu:
At nunc silva filet, nec gaudet carmine Pastor,
Nec volucris dulci modulatur gutture cantus.

Mel. Nec deerant campis fontes, neque fontibus umbræ,
Non flores apibus, tenero nec gramen ovili.
Deseris at nostros dum tu, dulcissime, campos,
Et campis fontes, & defunt fontibus umbræ;
Non apibus flores cordi, non gramen ovili.
Ah! quicquid quondam jactabant rura venustum
Tecum abiit! miseris neque spes datur ulla colonis.

Thyr. Vos, hædi, & teneræ, quondam mea cura, capellæ,
Quæ solitæ colles fruticosaque scandere saxa,
Liquit amor falicum, dum tu descede Britannis
Occidis, & gentem fere funere condis eodem.
Te præsentè lupus tuto parcebat ovili,
Floribus atque æstus parcebat, & imber aristis:
Proh dolor! at quo jam gaudebunt arva Patrono?

Daph. Parcite oves nimium petulanti carpere morfu

Grami-

THRENODIA

Gramineam ripam; Locus hic sacratuſ Alexi.
Hic quondam, ah quondam! viridi projectuſ in umbrâ
Et calamo & cantu ſuperabas Arcadas omnes,
Dum procul aprico pendentes colle videres
Laſcivis pecudes tondentes arbuta labris.
At, Puer Aline, jaces! Jacet ingens gloria Ruriſ,
Et ſuſpenſa ſilet ſacrâ tua fiſtula pinu.

Mel. Magna equidem ex illo nobis ſperanda fuiſſent,
Cui teneris virtus fuerat maturior annis.
O conceſſiſſent propria hæc ſi munera Divi,
Nec puerum imberbem ſors præmatura tuliſſet;
Crefſiacos iterum ſpumantes ſanguine Campos
Vidiſſet Paſtor, veſtros, Edvarde, triumphoſ:
Immanes ille inde Lupoſ, rabidoſque Leoneſ,
Deformeſque Urſaſ, Regniſque informia Monſtra,
Quæ pecudes vexare audent pecudumque Magiſtroſ,
Egiſſet, proprioſque olim Paſtoribuſ agroſ
Juſſiſſet colere, & placidiſ conſidere terriſ.
Non Puer antiquâ quiſquam de Gente Britannâ,
Tantam in ſpem duxiſſet avoſ; non Anglia quondam
Ullo ſe tantum Telluſ jactaſſet Alumno.

Thyr. Tu tamen heu moreriſ! nec te tua plurima virtus,
Non pietatiſ amor, nivei neque frontis honoreſ
Servarunt. calathiſ date candida lilia pleniſ,
Brittanideſ Nymphe; fragrantēſ ſpargite floreſ,
Purpureaſque roſaſ tumulto ſuperaddite, molleſ
Et violas: meruit ſaltem hæc Divinuſ Alexiſ.

Daph. Dum noſ interea, Cami qui lene fluentum
Accoliſimus, Pueri deſlemuſ funera rapti,
Atque Deoſ meritò crudeliaque aſtra vocamuſ.

B. Broughton, A. B. Coll. Chriſt.

O Ter feliceſ, & ter felicia rura,
Et quæcunq; ſinu terra Britannia fovet!
Sic olim cecini vaſtiſ gembunduſ in antriſ,
Detinuit tetrīſ dum nova terra Viīſ.
Aſt jam, quàm infelix & quàm deperdita telluſ,
Gaudia triſtitiæ cui ſua facta ſua!
Eſt linquenda tamen; nam vaſtum iterabimur æquor,
Diffundentque graveſ æquora lata modoſ.

Equore

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Æquore longinquas emenso appulsus ad oras,
(Seu, Lisbona, tuas, seu, Teneriffa, tuas)
Efficiam ut nostros reboet Lisbona dolores,
Augustique sonet funera dira Ducis:
Audiat Angliacas etiam Teneriffa querelas,
Dicat & immiti Vulnèra facta manu.
Dum florum studiosus ago vestigia fursum,
Per nœmus insuetum vivida fœta parans,
Hic etiam varios spargens per culmina flores,
Instituam fletu tristitia sacra novo.

Wilhel. Vernon, A. M. Coll. D. Pet.

DUM fato abreptam Niobe mœstissima prolem
Deflet, crudeles insinulatque Deos;
Vertitur in silicem (tam mira potentia luctûs
* Indomiti est) natis urna futura suis.
Non minor est Nobis luctûs Te propter ademtum;
Non minùs ingemimus funus, Iule, Tuum.
Cur non Nos ergo, Niobe, tua fata subimus?
Cur non æternus Nos quoque torpor habet?
Scilicet hoc fieri lacrymarum copia larga,
Perque genas stillans plurima gutta vetat.
Quæ rapido fertur cursu, non crescit in unum;
Sed lento motu lapsa gelatur aqua.

Joh. Baker, Coll. Regin. Alumn.

PUBLICA spes hominum Flore, en, marcescit in uno!
O magis Iliaco flebilis urna rogo!
Heu quibus, Auspiciis spoliantur Tempia futuris,
Arbitrio Tellus, Imperioque mare!
Ast Curas, Proles Tantorum excelsa Parentum,
Despicit humanas, auxiliumque negat;
Accensam vix dum sentit vis ignea mentem,
Sed cognata rapit Sidus ad astra novum:
Alta petens, Telum sic quod contorsit Acestes,
Mox periit Pharetris, addita Flamma Polis.

T. B. Coll. Magd. Soc.

T H R E N O D I A

AUGUSTOS cineres, & fatum triste caduci
 Principis, elusasque adversæ crimine fortis
 Spes Britonum flemus. mœstos modò flebilis Aula
 Sustulerat vultus ab acerbâ morte **MARIÆ**:
 Ecce suos iterum instituit Libitina triumphos,
 Exsultans viridi spolio, exiguaque rapinâ.

Sed quis singultus populi, procerumque querelas,
 Quisve potest regni suspiria longa referre?
 Scilicet hora eadem, quæ te, simul obruit omnes,
 Chare Puer; communi involvens Parca ruinâ
 Et nos extinxit. quantis, te sospite, tellus
 Anglia speravit quondam se tollere rebus?
 Nil superos ea vota movent; obstantque severæ
 Fatorum leges, & non revocabile numen.
 Heu dolor alte tuis! si crescat grandior ætas,
 Tu **WILHELMUS** eris. nunc patria luget Alumnum
 Divulsum à gremio, & luctum dat, munus inane,
 Defuncto lacrymasque, at magni pignora amoris.

Tuque adeò infelix, & pullâ squalida veste
 Ingemis Augusta, atque incenso pectore clamas:
 Cur ingrata fidem violas, **Windsoria**? pignus
 Redde mihi: cur depositum non grande rependis?
 Illa nihil contrâ; parili sed fixa dolore
 Admiscet gemitus flenti, & socia agmina jungit.

Eheu! quàm varios gaudet miscere tumultus
 Fortuna, & subito corrumpere gaudia fletu!
 Ille decus patris, & crescens modò gloria regni,
 Quem sceptrâ Angliadûm, ternæque potentia gentis
 Regem exspectarunt, quem mansit debita laurus,
 Præda jacet Parcarum, & iniquæ victimâ mortis.
 Ah! quantum sibi dissimilis! quem vidimus olim
 Exercentem artes, rigida & præludia belli.
 Non etenim illecebras pueriles parvulus Heros
 Excoluit; sed Martis opus, pugnasque futuras,
 Hostilesque acies placidâ sub imagine finxit.

Hunc tamen atra dies, & vis inimica Sororum
 Abstulit; & pulchros fœdavit febris ocellos
 Improba: dum viles animas, faciemque popelli
 Vivere Fata sinunt, atque ævi stamina longi
 Indulgent. flores sic degravat imber odoros;
 Lilia, purpureæque rosæ tellure recumbunt:

Fecun-

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Fecundos nunquam tribulos, & inutile gramen
Dejiunt pluviae, & lolium dominatur in arvis.

At Tu, magne Pater, jam tandem pectore damnum
Grande feras forti. claudit regale sepulcrum
Ossa tuæ prolis; patrio ille repositus Olympo
(Ut quondam) gaudet Britonum felicibus armis.
Quod si vera animum tangunt præsagia vatum;
Adveniet tempus, tua cum dabit ANNA virilem
Progeniem, qui sceptrâ capeffat dignus avorum
Hares, cum ferò GULIELMUM sidera poscent.

Joh. Dearle, Coll. Emman.

JAM DUDUM, Angliaci, placidè volventibus annis,
Mollia securæ celebravimus otia Pacis:

Non secus ac missâ gaudent formidine nautæ,
Cum venti posuere, &, strata æqualiter undâ,
Arrident taciti tranquilla silentia Ponti.

At nova jam rerum facies: nunc undique luctus
Gaudia fronte fugant omni, mutataque tristis
Albion, heu! subito, vestitus induit atros;
Et mœstâ tales effundit voce querelas.

Quò cessit spes magna mei, spes unica regni?
Ostendunt terris hunc tantum Fata, nec ultra
Esse sinunt. ah! sævæ animis cœlestibus ira.
Quid prodest, quod jam, posuere ferocia Galli
Corda, monente metu? Quid jam, quod tristis Entyo
Ad Cimbros, Suecosque à me procul arma removit?
Si tamen excelsas mors sæva irrumpat in arces;
Gaudiaque abripiat cæci vis improba morbi.
Nunc, superi, quodcunque mei meruere Britanni,
Plus satis eluimus. juvat ô meminisse beati
Temporis; Hic celsâ nuper cum lusit in aulâ:
Qualis visâ fuit generoso in corpore forma,
Oraque divinæ spirantia lucis honores?
Vidimus & majora animi miracula magni,
Ingeniumque pigris surgens maturius annis.
Nunc moriens luctu mea regna immerfit acerbo;
Tristitiæque uni pariter succumbimus omnes.

Te verò, abrepto, Mater mœstissima, nato,
Ne tristi nimium juvet indulgere dolori:

At

THRENODIA

At tibi mox adsit facilis Lucina vocanti;
 Et rursus tali faciat de prole beatam.
 Non ego defunctâ maiorem numina posco:
 Id dare non possunt, vos ne sperate Britanni.

Guil. Peachie, Coll. Emman.

QUIS tandem lacrymas comprimat invidus?

Quis tam durus erit, quin sua pectora
 Palmis percutiat, lugeat & gravem

Tam chari Juvenis necem?

Quin tu, Melpomene, pectine lugubri
 Cantus funereos incipe; Tu, Dea,
 Supremus Genitor carmina cui dedit

Soli tristia pangere.

Ergo Te, Juvenis, Fata cito pede,
 Hinc Te Fata vocant improba? Te dies
 Extremusne igitur vidit amabilem,

Et clausit tibi lumina?

Ergo nec pietas Fata minantia
 Incorrupta valet flectere? sæva nec
 Virtutes teneri pectoris arduæ

Possunt jura refringere?

Quin, Fata, heu! miseræ reddite patriæ
 Sublatum Juvenem, spem patriæ suæ;
 Nec Gentem rabies vos gravis incitet

Uno tollere vulnere.

Nos haud perpetuum poscimus: hoc decus
 Humano generi Jupiter abnuvit:

O saltem maneat, dum penitus suæ

Mentis munera fulserint!

Hoc poscunt, lacrymis ora rigantibus

Tristes Pierides: nec citharæ potens

Defunctum Juvenem Delius alloqui

Mœsto carmine definit:

Hoc Mars sanguineo pulvere squalidus,

Hoc Bellona soror poscit, & undique

Importuna oculos volvit, & impigrum

Exorat reditum Ducis;

Mirati docilem scilicet indolem,

Atque armis puerum, neve minus togæ

Natum, longa darent si modo tempora

Virtuti faciles Dii.

Heu!

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Heu! frustra petimus: nil lachrymæ valent,
Ardentesve preces. stant adamantina
Fati jura: Deum nec Pater irritum,
Quod Parcæ statuunt, dabit.

R. Attwood, A. B. Aul. Pemb.

FUNERA dum plorat lacrymosa Britannia, sacras
Et Ducis Exsequias officiosa colit;
Quantum mutata est? visa est, dulcissime Princeps,
Vivere Te vivo, Te moriente mori.
An dicam, averfos tetigerunt crimina Divos,
Dum cœli vindex abstulit ira Ducem?
Cur non centenos rapuerunt fata Quirites?
Victima non meruit tam pretiosa mori.
Exigis ah! pœnas nimium, Libitina, cruentas,
Ut caderent uno vel tria Regna rogo.
En! avidis Juvenem cœlum complectitur ulnis:
Umbrâ non poterat nobiliore frui.
Europam lacrymis squalentem respice, Princeps,
Dum cœlos magno cum Jove, summe, regis.

Tho. Price, Coll. Div. Joh. Socio-Commensalis.

DESINE, Granta, typis lepidum decorare *Catullum*,
Divinum egregii mitte *Maronis* opus.
Ite leves cantus, placidæque valete Camænæ:
Quid tibi cum lætis, Granta misella, sonis?
Quin potius lacrymis sudantia præla madescant,
Expressusque ferat tristia signa dolor.
Dulce decus patriæ periit, tutela futura,
Dum venit ante suam mors properata diem.
Nempe obit Angliacæ Princeps spes altera gentis,
Fluctuat & lacrymis insula mœsta suis.
Ah! quantis olim illa foret celebranda triumphis,
WILHELMUM nobis quæ tulit alma dies!
At tantis eadem, heu tantis celebrata triumphis,
WILHELMUM nobis abstulit atra dies.
O nimis usque bonis, nimis ô mors invida, terris
Ostendis tantum, nec finis esse diu.

THRENODIA

Semper at æqua malis Dea, quàm lento pede serpis!
 Quàm trahis ingratas desidiosa moras!
 Senferunt vitæ dum tædia longa Neronæ,
 Marcellum cita mors, & brevis hora tulit.
 Usque virefcit & usque infelix carduus agris,
 Cum breve ver nactæ deperiere rosæ.
 Hinc premit afflicto gravis, heu! jactura Britannos:
 Sed jactura bonis non caret illa suis.
 Namque novum superis decus, Albion, additur astris;
 Et cœlis, qui te protegat, alter erit.

*Symon Patrick, Coll. Regin. Commensal. Reverend.
 in Christo Patris Episc. Eliens. Filius.*

AUFUGIT vix dum Terris ostensus, & ingens
 Fit Desiderium, qui fuit Orbis Amor.
 Quæ dudum fulsit Carolino Sidere, flammâ
 Arctoam illustrans splendidiore plagam,
 Nimirum retro nativum cessit in Orbem,
 Et proprio gaudens Vortice, Stella micat.

G. Grigg, Coll. Jesu Socius.

ERGO iterum mœstos jubet Instaurare dolores,
 Sanguine Regali nondum satîs Ebria, rursus
 Crudelis tristes agitat Libitina Triumphos?
 Vix sunt absterse lacrymæ, queis flevimus Orco
 Devotum Caput, & lugubria Fata MARIÆ;
 Jamque gravis lacrymas deposcit causa recentes.
 Nam cadit ille Puer, qui spes, qui Gloria gentis
 Summa fuit, (fuit heu! nobis quàm flebile dictu!)
 Atque novum luctûs nobis movet Argumentum.
 O Patria infelix, non ante Ignara Malorum!
 Hoc tandem exitio non unquam sævior ulla
 Pestis, & Ira Deûm Stygius sese extulit undis.
 Num tantum poscunt Divi pro Munere Pacis?
 Num sic Vindictam statuerunt sumere Parcæ?
 Mallet agi pugnas, mallet Bella, horrida Bella
 Albion, & Thamesin misceri sanguine multo,
 Quàm cerni Talis miserandum funus Alumni:
 Cui Pietas, & prisca Fides, & vivida Virtus

Nil

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Nil unquam videre Æquum, majusve videbunt.
Quali languescit tristis Vindſoria luctu!
Illum quæ toties imitantem prælia ludo
Vidit, & obſtupuit; rursus dum Boinus anhelas
Et vaſto exanimis abſorbet Gurgite turmas;
Altæ dumque cadunt iterum expugnata Namurca
Mœnia, lapſuro dum nutant vertice Turres.
Quali Marte ruit! quo ſternit turbine Gallos!
Ut turbat Cedentem Hoſtem, Exultatque Triumpho!
Spe tantâ Erexit nullus Puer antè Parentes;
Anglia ſe nunquam tali jactavit Alumno.
Ille tuas olim fortes, GULIELME, Phalanges
Inſtrueret, quando & ſerum maturior Ætas
Et Tua Te Virtus cognata ad Sidera ferret,
Servaret Regnum, Qua Tu, Pietate, beatum
Conſervas, ſinerent modò Fata——
Sed nox atra Caput trifti circumvolat Umbrâ.
Te Longævum igitur Depoſcant Fata, precamur;
Te ſervent nobis ſuperi: Quo ſoſpitem, Virtus
Angligenûm ſtabit, Domitumque tuebitur Orbem.

P. Cheſter, A. B. Coll. Div. Joh. Socius.

HEU! quibus urgemur Fatis? felicia nobis
Adverſa eveniunt, & bona noſtra nocent.
Nos, Fortuna procax, quoties ſpe ludis inani?
Jam tandem ſævis deſine, dura, jocis.
Felices nuper, fatum jam flemus iniquum,
Mutataſque vices nunc tria Regna dolent.
Quâ ſpe decidimus? primis Gloſtrenſis in annis
Indolis egregiæ qualia ſigna dedit?
Quasque dedit Juvenis ſpes, exſuperaffet Adulrus,
Qui Tanti Regis Regia Cura fuit.
Nomine quem referebat, eum ut virtute referret
Cura erat, utque Ducis Gloria ſumma foret.
Unum erat in votis, olim ut foret Alter ab Illo;
Quodque erat incaſum, Terra Britanna gemit.
Atque hæc in primis GULIELMUS fata gemiſcit:
Ne premat immodicus Te, GULIELME, dolor.
Reſpice Te, quamque ipſe dabas, deſende ſalutem,
Et bona, quæ Regnis vita dat una tribus:

Reſpice

T H R E N O D I A

Respice Teque tuosque. Tuo ne cede dolori,
 Diva Parens, neque Tu Pectore vulnus alas.
 Te speramus adhuc Fato meliore Parentem;
 Et cur speremus maxima causa subest.
 Seu Te consortemque Tuum, nosmetve tuemur,
 Sperandi ratio Parte ab utraque venit.
 Hinc lacrymae atque preces, repetitaque vota Britannum,
 Illinc Conjugii Fœdus utrinque Sacrum.

Hunc mors præmatura rapit, mors surda querelis
 Omnibus; at raptum vita secunda manet:
 Vivet enim, si quid possint pia carmina: vitam,
 Quam dare non poterant Pharmaca, Musa dabit.

J. Allgood, Coll. Div. Johan. Soc.

DE plebe quivis ut jacet infimâ,
 Ergo videmus Te quoque lumine
 Jacere cassum, quem suarum
 Grande decus columnenque rerum
 Olim futurum tota Britannia
 Sperabat? Eheu! spes procul hinc Noti
 Nostras tulerunt; totiusque
 Reddidit irrita vota gentis
 Vis dura fati. Vomere scilicet
 Succisus ut flos, flebilis omnibus
 (Magis Britannis) occidisti,
 Digne Puer meliore fato.
 Natalis, eheu! quam dedit, invidens
 Felicitatem, sustulit: & prius
 Ut gestiendi; nunc vicissim
 Materiam tribuit dolendi.
 Tentavit artem doctus inaniter,
 Vetante fato, Rattlivius suam:
 Defecit omnes usus; & nil
 Pæoniæ valere gutta.
 O mentis expers Iapeti genus!
 Mutanda nullo est consilio dies,
 Quam dira nobis Parca, somni
 Principium statuit perennis.

Fallax

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Fallax deinceps Pæonis ars, vale :
Oblivioso sat mea torpuit
Chelys veterno : luctuosas
Præcipe, Melpomene, querelas;
Longumque rumpens voce silentium,
Anglorum Iulum concine, Principum
Nulli secundum; sive avorum,
Sive suis meritis probetur.
Qui militares edidit puer
Artes, & audax agmina militum
Eduxit; unus par futurus
Ponderibus triplicis coronæ.
O si precanti Musa potens lyræ
Vires ministret, Threïcio dedit
Quales poetæ, dum per imas
Quæreret Eurydicen latebras.
Queis hic Averni constitit ad fores,
Et ferreum cor leniit Æaci,
Flexitque suspensis bibentes
Auribus Eumenidas querelam.
Nunquam Chimæra spiritus ignea,
Orcique latrans janitor horridi,
Cingunt venenosa undequaque
Cui furiale caput colubra,
Me dimoverent; trans Stygias aquas
Quin, & morantem flumine languido
Coccyton irem; atque æstuantem
Tartarei Phlegethontis undas.
Pericla per tot Te peterem, Puer
Dilecte, & uno hoc Orpheæ vincerem,
Labore multo quod repertum,
Perdere stultitiâ caverem.
Sed, siste inanes, barbite, nœnias;
Nunc in beatis vallibus Elysî
Exsultat Heros; nunc MARIÆ
In gremio placidè recumbit.

L. Lanœ, Coll. Trin.

THRENODIA

FUNERE magnifico decorantur saepe Tyranni,
Crudelesque effert pompa superba necis:

Te, Generose, alio, Princeps, comitamur honore,

Qui pompæ minus, & plus pietatis habet:

Ex animo ergo tuis tota ingemit Anglia fatis,

Et patet in luctu conspiciendus amor.

Talis erat Priami & Trojæ pereuntis imago,

Thessalicis rapitur dum lacer Hector equis:

Heroa innuptæ sic ploravere Puellæ;

Et minùs, excisâ funditus urbe, dolent.

Nec minùs indulget sævo pia Musa dolori,

Nec minor infandi causâ doloris adest:

Regius Ille Puer rapitur, cui prælia Martis

Inter delicias, & quasi Ludus erant.

Non maris anfractus, non illi incognita tellus,

Non ubi disjectas spargit arena rates:

Non latuit qualis defenderet angulus urbes,

Quo more obsessos linea ducta premit.

Dum tamen hæc animo nequicquam volvit inani,

Ex improvîso mors rapit ante diem.

Sic olim Siculus pejiit dum signat arenas;

Patronosque pares ars in utroque dolet.

Terra nihil, nihil unda tulit, quod tale lateret

Ingenium: ad cœlos sola relicta via est.

J. Tardley, Coll. Trin. Comment.

O Amor, ô requies quondam, spesque unica vitæ
Nunc dolor, afflictæ sed nunc labor unice Gentis,

Te flemus, Te triste caput; Te Te undique raptum

Murmurat & Camus, raptumque remurmurat Isis.

Sic visum est Lachesi; non jam mœroris abundè,

Non gemitûs fuerat, cùm desuit esse MARTA?

Sæva nefas iteras? duplicique reperiitis ictu

Inclemens? charumque etiam rapis improba Iulum?

Hæc promissa quies, expectatique triumphî?

Hi sine nube dies? sic nos in tuta reponis,

Perfida Pax? iterum miseris bella, horrida bella

Reddite, Dii, charum nobis modò reddite Iulum.

Non præfaga mali, Cami vaga flumina propter,

Granta

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Granta suo infelix tum ferta legebat Iulo,
Vos salices carpens, vos læto germine Laurus:
Verùm importunus Dolor interpellat; Inepta,
Talibus haud opus est fertis, neque frondibus istis;
Sed sacros Umbris flores lege Luctibus aptos,
Pallentes violas, & lugentes Hyacinthos,
Et semper tristi mœrentes fronde Cupressos.

O dolor! ô lacrymæ! periit dilectus Iulus,

Ah periit, Britonasque rogos simul abstulit idem.

Illa dies, illa alma dies quæ noscere vitam,
Spemque sui dederat præbere, illa invida nobis
Abstulit. ô nimium gaudens Fortuna jocari,
Usque adeò Fatis contraria Fata rependens!
Innocuas inter Veneres, festosque Triumphos
Mors latuit; cantus singultibus interrumpens,
Immiscet choreis fletus, tristesque ululatus,
Cum lacrymis, gemituque & flebilibus lamentis.

Suspendens fluctus quoties super aggere aquarum,
Et super impositâ recubavit Thamisis Urnâ,
Winforias arces, cœli æmula tecta, minasque
Murorum ingentes, & propugnacula Belli
Attonitis inhians animis, super omnia vultum
Incessumque Ducis? nunc fractâ turbidus Urnâ
Ima petit; lacrymisque suis sua flumina adaugens,
Amplior ingentes in Nerea promovet undas.

Fertur *Etona*, Dei sortem miserata, fluentem
Sistere conari; verùm nec *Etona* fluentem
Sistere eum potuit, sed aperti lumina Cœli
Indignatus, amat premere alto fonte dolores,
Muscosumque imis penitus caput abdidit ulvis;
Si quâ forte suis sic sic incendia mentis
Atque æstus animi poterit lenire sub undis.

O dolor! ô lacrymæ! &c.

Anglia at æterno mentem perfixa dolore,
Nuda pedes, & scissâ genas, passisque capillis
Horrida bacchatur. non illam flumina centum,
Non illam centum volitantes æquore Classes,
Non illam centum minitanti vertice rupes
Solantur mœstam: toto Te ex pectore, Iule,
Toto animo, totâ repetit perperdita voce.

‘Jule—ô me miseram! (nostrum nam fila Duorum
‘Produxitque unâ, atque unâ abscidit Atropos Horâ.)

‘Quis

T H R E N O D I A

'Quis mihi, quis Te te rapuit, dulcissime rerum?
 'Gentibus è tantis cur me super omnibus unam,
 'Cœlicolæ, opprimitis? post funera tanta meorum,
 'Quos uteri felix nobis dedit A N N A, licebat
 'Hunc saltem sperare mihi proprium fore; & annos
 'Fratribus ereptos levis heu! superaddidi Iulo.
 'Nequicquam; vestras sed & Hic nova victima ad aras
 'Immatura cadit: qualis cùm Aurora minores
 'Expulerit cœlo flammæ, pulcherrimus ignis
 'Lucifer ardet adhuc; sed non sua pulchra tuetur
 'Semper eum facies, nec amico fidere splendor,
 'Ultimus at quamvis, cœlo tamen ultimus exit.

'Ah memini quondam, Patruum cùm Boyna remisit
 'Victorem, ut cinctum spoliis, ut torva tuentem
 'Expavit lacrymans, de Casside summa chimæra
 'Terruit, horrendum nutans; cervice reflexâ
 'Se revocans, strictisque premens colla arctius ulnis,
 'Demissum gremio Matris caput abdidit imo.
 'Hæc olim: Heroum tandem socio ordine junctus
 'Prætextatus eques. tum porro grandia rerum
 'Moliri, armorum leges, momentaque belli,
 'Atque imis penitus Martem spirare Medullis.
 'Quantum omen Patriæ! quoties ille agminis instar
 'Agmen agens puerile, Duces, Regesque, Tyrannosque
 'Urget, agitque ferox, & cæde madescit opimâ;
 'Et Ludo quamvis, ludo facit omne timendum
 'Victor, & in nullâ non creditur esse catervâ.
 'Parte aliâ tendit cum semiviro comitatu
 '*Walliacus Princeps*: verum ô! quid spuria virtus
 'Te poterit contra? Te? vis quem propria, quem jus
 'Incitat, & Patruæ virtus subit æmula laudis?
 'Atque aliquis juxta comiti; Quàm plurimus ore
 'Stat genitor! quantum instar inest! nunquam Anglica tellus,
 'Romula non unquam tali se jactat alumno.
 'Atque aliqua heu malè se fidis dum credit ocellis,
 'Colla manusque genasque videns atque oscula, quæ non
 'Est vidisse satis, tacitè rapit inscia flammam
 'Infelix, oculisque bibit sitientibus ignem.

'Ite, agmen puerile, rogum decorate supremis
 'Muneribus, decorate super fulgentibus armis;
 'Hastam alii, galeamque ferant, Hi frena, rotasque
 'Ensesque clypeosque, & non felicia tela.

'Veste

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

‘ Veste superpositâ tum obnubite Tympana, quo sic
‘ Flebile quid mœstumque sonent; insignibus Æthon
‘ Post bellator equus positus eat; agmina claudat
‘ Mœsta phalanx armis cincta, & ter funeris ignem
‘ Lustret equis, versis dum pulvis scribitur armis.
O dolor? ô lacrymæ! periit dilectus Iulus,
Ah periit, Britonasque rogos simul abstulit idem.

Nicolaus Penny, A. B. Coll. Regin. Soc.

In Obitum Serenissimi Ducis Glocestrensis, ad Academicam, ut fama erat, Venturi.

NOBILE certamen *Matres* commiserat *Almas*,
Excoleret mentem Principis utra sui.
Hæc sibi Glocestrensem atque Illa vovebat Alumnum;
Hospitii & primas ambitiosa vices.
Arbiter accessit, litemque diremit *Olympus*;
Excipiens proprio pignora tanta sinu.
Vos laudanda, inquit, sed inanis cura fatigat;
Jamdudum, egregii quicquid habetis, habet.
Vis Genii, & doctæ fecerunt *Præsulis* artes,
Ne vestris ultra cultibus esset opus.
Aularum Ille arcana tenens, Cœlique peritus,
Pinxerat Huic vivis utraque Regna notis.
Tum Puer Augustus, Mortalia sceptrâ, valete,
Dixit, & humano culmine major abit.
Parcite jam questu; Perfecto haud addere quidquam
*Bentleii*ve potest, *Aldrichii*ve labor.

Tho. Blomer, Coll. Trin. Alumnus.

DIRA repentino quid torques funere gentem,
Et subitæ involvis turbine, Parca, necis?
Occidit! ah tanti, Cœlum, quæ causâ furoris?
Quidve scelus nostrum victima tantâ piat?
Deliciæ Gentis, Decus, & spes unica nostræ,
Ante diem Princeps heu! **GULIELMUS** obit.
Heu! properata nimis deducunt fila Sorores!
Vix datus est nobis, quem *Libitina* rapit.

N

Virtu-

THRENODIA

Virtutum, GULIELME, tuarum ac nominis Heres

Hic, tua si valeant nostraque vota, foret.

At moritur: quæ nunc restant solatia, ni Te

Immortalem Orbi fata benigna dabunt?

Felici quin Tu æternum moderamine regnes,

Sic minus extinctum flebimus Usque Ducem.

Tho. Forster, Coll. Div. Joh. Commens

O Deorum cura Britannia!

Stupetne Angelus Ille Imperii tui Custos,

Infortunii nostri vel negligens, vel patiens spectator?

Quantâ de spe decidis!

Quali orbata es Principe!

Nec quicquam ergo Tibi prodest,

Quod rupibus & superbâ classe fueris munita,

Et magno circumfusa Oceano:

Tu scilicet illa Insularum Regina,

Tu illa Belli juxta ac Pacis Dominatrix,

Dum exterarum Gentium fata disponis,

Calamitatibus nimis impar es domesticis:

Tu tamen, Generosi instar Palmitis,

Dum ipsa vulnerata es, aliorum commodis inservis.

Quali autem & quanto laboras vulnere!

Vix Ipsa, quæ sentis, effari pòtes.

Nihil enim vulgare pollicebatur,

Nihil vulgare sapiebât

Principis (non ita pridem Tui) excelsus animus.

Ab ipsis ferè Natalitiis

Bella & certamina moliebatur;

Nec minus bonas literas pacisque deamavit artes:

Musarum deliciae,

Musas identidem, ut par erat, in deliciis habens.

Talem Poetæ fabulantur Minervam

Et Artium & belli Fautricem;

Quæ ægide & hastâ terribilis,

Primâ luce Bellatrix nascebatur:

Talis, inquam, è cerebro Jovis Olympii profiliit Pallas,

Immortali pariter ingenio & virtute conspicua:

Cœlicolasque omnes in suavissimos stupores rapuit.

Neque

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Neque porrò multum illi videtur dissimilis
Hercules, ille inclytus Jovis filius;
Qui ab ipsis Incunabulis angues aggrediebatur,
Splendida futuræ gloriæ edens præludia.
Quid vero Pallada, quid Herculem commemoro?
Ad altiora assurgere videbatur
Excelsum Principis nostri ingenium.
Ut verbo itaque virtutes omnes expediam,
Magnum referebat GULIELMUM:
Illum sequebatur, passibus licet non æquis,
Tantæ tamen Virtutis vivida imago;
Et si fata alterum finxisse poterant GULIELMUM,
Hic Ille noster fuisset.
Illud quidem desperare visâ est, aggressa est tamen,
Et quos potuit progressus fecit;
Usque dum Infida Tela, interrupto opere,
Artificem fefellerit.

A scopo itaque aberravit, neque id sine malo publico:
O maligna mortis solertia!
Quæ uno ictu tantam (ut ita dicam) stragem ediderit.
Qualis enim & quàm inopina hæc calamitas!
Non sine Horrore quodam
Laborantem ferrugine solem conspiciamus;
Quid verò si in medio cursu deflecteret è viâ:
Quid si carceres suos repeteret,
Et gratulabundæ naturæ eluderet desiderium?
Quorsum tamen hæc querimoniæ?
Quorsum felices animas deploratas habemus?
Tenellus enim noster Heros è vivis excessit,
Nullo sanguine contaminatus,
Nec humanis infamis miseriis.
Nulla mater ad illius nomen ducet suspiria,
Nec illius furias vastatæ plorabunt regiones:
O verè Innocentem Bellatorem!
O dignum, quem Angelicæ cohortes
Cœlesti decorent corollâ,
Et æternis celebrent triumphis!

E. Leighton, Coll. Trin. Commensal.

T H R E N O D I A

OCCIDIT Angliacæ Spes nuper maxima Gentis:
Ante diem cecidit, primoque in flore Juventæ,
Qui, si juncta trium Regnorum Vota valerent,
Ultra Nestoreos ætatem extenderat annos.

Qualis Majestas! quàm dignus Principe vultus!
Sed taceo externam Formam; quàm Martius Ardor,
Et virtutis Amor pectus juvenile movebant!
A cunis etenim est præclara exempla secutus
Egregii Bellatoris, Divæque MARIÆ:
Nemo Armis unquam poterat devincere Rêgem,
Fulmen enim belli est, nemo Pietate MARIAM.

Sed quamvis Animum Juveni Natura capacem
Indiderat, Magno debetur Gloria certè
Summa Viro, qui Doctrinæ fundamina jecit,
Virtutis sparfit qui Semina prima futuræ,
Et tanquam infudit divinæ particulam auræ.
Non meliùs magni pectus formabat Alumni
Chiron, nec citiùs præcepta bibebat Achilles.

Ac veluti totum puppi cùm credidit uni
Mercator censum, si turbidus ingruat Auster,
Demergatque ratem spumanti in gurgite onustam,
Spe cadit, & longi periit labor irritus anni;
Haud secus eximii nimium festina dolemus
Funera WILHELMII: pulchros laniata capillos
Anglia mœsta jacet, lamentisque omnia complet;
Nullus enim Lacrymis modus est, ut nullus Amori.

C. Forrester, A. B. Coll. Trin.

AD dulces Thamesis ripas dum membra levabam,
Mirabar placidæ dum grata silentia Nymphæ;
Quid tandem video? quæ me portenta quietum
Turbant? sopitos urgent quæ monstra timores?
Horrissoni fervent æstus, & litora crebro
Concutiunt ictu, tali quasi limite spernant
Frenari: tum vox obtundit tristior aures,
Sicque, inter lacrymas crebra & suspiria, fatur;
Anglia, quò ruis? heu! rapient quò ferrea fata?
Muneris an piguit cœlum, quòd dona dedisset
Tanta tibi immeritæ? vel sic augere parabat

Cœli-

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Coelicolûm numerum? superis an Regia proles
Sola accepta Diis? quàm vellem serior îsset!
Et sic continuat funebres mœsta querelas.
Si sic fata volunt, repetitis ictibus atrox
Si Libitina petit, vinclis resolutus, Olympum
I, pete, corporeis: pietas hinc te tua, dixit,
Hinc mala nostra vocant: Gemitusque iteravit acerbos.

Rob. Wilson, Coll. Div. Johan. Alumni.

HOC CINE erat, post mille Mari, Terrâque labores
Exhaustos, gravia & longi dispendia belli;
Hoccine erat, Superi, lätis tandem affore rebus
Perpetuum Solem, & purum sine nube Serenum?
Frangimur, & refluo Fatorum fune caduci
Volvimur in præceps iterum: novus effluit imber
Ex oculis nondum ficcis: revocare favillas
Sopitas, veterisque piget vestigia luctûs.
Si tamen Hâc Patriæ requies redimenda fuisset
Mercede, haud Tanti fuerat; Belloque fruentes
Pacem ipsâm Luimus: quanquam tot funera saltem
Te salvum, GULIELME, & Mille paciscier Unum
Debuerant: tam grande nefas speravimus ultra
Nec Fatis licuisse, novo revoluta tenore
Secula sed puro meliùs rutilare metallo.

O Decus! O Dolor Angligenûm! Quò gratia formæ
Avolat insignis? Quò sacraë fulgura frontis?
Mille ubi sunt Veneres? Ubi jam venerabile pondus,
Quod sese ore tulit tenero? magna Omina genti
Angliacæ, & quantos olim sponsura triumphos!
Te Nymphæ arserunt faciles; gliscentia circum
Serpere furtivè senserunt pectora flammæ;
Usque adeò juvat in Puero suspendere vultus.
Quin Ipsi incaluere Senes, dum prodiga magni
Incrementa animi advertunt, sive æmula laudis
NASSOVIAE instigat Virtus, Soloque minorem
Te geris; aut Pietas Edvardi innata, Fidesque
Cana vel in Puero stimulat; seu mollia Musis
Tempora partiris, placidasque impensius artes
Excolis, aut pectus generoso fingis honore.

T H R E N O D I A

At Tu, fare tuos, si possis, ægra dolores,
 Windesora Domus: Tu mille ornata tropæis,
 Et cumulanda novis (sinerent modò fata) stetisses
 Æmula vel cœli: nunc formidabile pendes,
 Quàm demissa caput Turris! Tua Gloria surgens
 Corruit, & latâ sternit spatia ampla ruinâ.
 Tum quos ANNA edit gemitus? Quos usque fatigat
 Conquestu Superos? nimii sub pondere luctûs
 Cessit, & augustos deponens frontis honores
 Ambrosiæ, veram exhibuit sub Principe Matrem.

Infcius interea NASSOVUS grandia regni
 Momenta expendit peregrè; nec Numinis iras
 Credit inexhaustas, gravioraque vulnera Pacis.
 Ut verò attigerit pertristis Nuncius aures,
 Astitit attonito similis, tacitisque pererrat
 Luminibus trepidum, obtutuque infixus adhæret:
 At nil voce refert: magis ipsa silentia voce
 Pondus habent: altum ingemuit; subit ægra laborum
 Anglia, & attrita non Uno Funere vires.

O! quoties blandis perfusus colla lacertis
 WILHELMI, ut spoliis rediit ditatus opimis,
 Impatiens animi, lacrymis ita dixit obortis?

Quando ego, Magne Heros, tecum quoque prælia jungam,
 In socias laudes, vestrumque in nomen iturus?
 Nunquam ero dignus Avis, vel Te? Quid, Avuncule, tantas
 Necto moras? parvus parvis ego Teucer in armis
 Ægide sub vestrà meditabor vulnera saltem;
 Nec piget hanc animam mille objectare periclis.
 Tardus ego in Laudem: quando altera, quando redibunt
 Mœnia Namurci? vel clari prælia Boyni?
 Si mihi defuerint vires, præstantior omni
 Est Animus telo; facilis Victoria vestris
 Advolat auspiciis: aurem mihi vellit Iuli
 Egregia, & lentum vocat in discrimina Virtus.
 Et bene si memini recolens, Patriæque Patrique
 Succurrit Scipio, textitque Umbone labantem,
 Et Bullatus adhuc: Proh! quantum inglorius ævum
 Infumam, nullis usquam memorabile gestis?

Sic ait: at leni facilis NASSOVIVS ore,
 Chare Puer, dixit, Terni spes altera regni,
 Laudo equidem eximium ardorem, laudo omnia magni
 Argumenta animi; teneris Tu bella sub annis

Disce

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Disce modò, & quando pueri Te fama remordet
Ascanii, similes inecas, simili agmine fretus,
Primitias, bellique cie simulacra sub armis.

Hæc Tu, Parve Heros, gliscenti in pectore volvis;
Protinus Arma vocas, sola illa Crepundia gestas;
Tantus amor laudis, Pueroque incanduit ardor.
Jam niveum sublimis amas per signa domare
Cornipedem; Ille acer fervet, magnoque superbus
Pondere, castigat collum, graviorque videri
Incedit, totâque ferox spatatur arenâ.

Jam quoque Militiæ leges momentaque belli
Omnia callebas; seu jam rarefcere turmas,
Seu glomerare iterum jubeas: Virtute, Doloque
Hostes aggredieris, pugnandi & mille figuris.
Jam bene cunctantem Fabium meditaris, & acrem
Annibalem pugnae; WILHELMUM ante omnia totus
Concipis; Ille etenim, quæ laudat cana vetustas,
Omnia solus habet; totum Hunc in pectore parvo
Contrahis: haud aliter, quàm gibbi in fornice Vitri
Dispersi coeunt radii, Foculusque receptos
Colligit, & juncti flagrant ardentius ignes.

Heu! desende Puer, tibi si modò creverat ætas
Firmior, in justum virtusque adoleverat ævum;
Quæ tua tum canerent meliori flumine Musæ
Factaque, nascentesque in sacro vertice Laurus,
Atque omni majora fide? Cunabula signant
Te tua, Te Heroem, & Virtus sublimior annis.

Tu tamen, ah! moreris: teneros depascitur artus
Dira lues, saltuque furens super ora superbo,
Vastat ovans: Laurus sacro, quæ plurima circum
Frondescens mixtâ serpebat tempora Myrto,
Marcescit Capiti: nullis flectenda querelis
Non tantum Siculos carpit Proserpina flores.

At vos, ô Juvenes, animos quibus igneus ardor
Succendit, stimulatque excelsa gloria curru;
Vos sacro extremos cineri solvatis honores,
Solvite Vos lacrymas, brevis ævi & munera ferte,
Lilia ferte, Rosasque; inscripti nomina Regum
Spargantur flores; licet Hæc sub imagine saltem
Te, Decus ô Britonum! & nostros hinc Discere Luctus.

Andreas Cuthbert, A. B. Coll. S. Pet.

THRENODIA

Ad Episcopum Sarisburiensem.

O Qui Glovernâ mores, Regisque futuri
 Finxisti doctâ cerea corda manu,
 Fare age (Tu laudem potis es famamque perennem
 Addere Cæsareis, dona suprema, rogis)
 Fare age (& intima enim Pueri præcordia nôras;
 Usque tibi sensus credidit ille suos)
 Ut tecum, exardens pietate, Oracula sacra
 Legerit, ultra annos Relligionis amans;
 Ut Fidei Normas: quarum nunc Ipse fidelis
 Interpres, vindex Ille futurus erat.
 Mox Patrum Annales versantem, atque inclyta Bella
 Par vigor, & similis pectore fervor agit.
 Præcipuè NASSOVI avidâ bibit aure labores,
 Seu Pacem exercet, seu grave Martis opus.
 O qualis Rerum ille olim rexisset habenas!
 Quàm bene gestasset sceptrâ Britanna manu!
 Quem magni Auriaci exemplum atque ingentia facta
 Formassent Fortem, quem Tua cura Pium.

G. Stephens, Coll. Trin.

PLANGITE vos, Britones, & fletibus ora madescant:
 Occidit Angliaci Spesque Decusque soli.
 Parvulus ante diem cecidit Dux victima letho,
 Regia qui meruit Sceptra tenere Puer.
 Nec tamen his caruit: regnabat pectore in omni,
 Votaque cunctorum fecit ut Una forent.
 Ingenii manifesta dedit tot signa sagacis
 Ille, quot in paucis invenienda Viris.
 Sic erat assiduus fautor cultorque Minervæ,
 Credibile est Illi nubere velle Deam.
 Et sic Belligeri studiosus Martis, ut illum
 Jurares ipso Marte fuisse satum.
 Sed non Eloquio immitis Libitina movetur,
 Horrida Sanguinei nec pavet Arma Dei.
 Si Plorare velit dignè irreparabile damnum,
 Pænè foret lacrymis Anglia merfa suis.

Sed

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Sed vetat Augustus nimiùm indulgere dolori ;
Omnia tuta, Anglos dum regit ille, dabit.
Vota igitur Britonum pia sunt, ut fata quot annos
Præripuere Duci, dent, GULIELME, Tibi.

Samuel Browne, Coll. Trin. Socio-Commenfalis.

Εἶδος.

Στρεφθή. κώλ. κ'.

Ἰθ', ὦ φιλησίμολπ', ἴθι,
Ζανὸς ὑπερτάτῳ παῖ,
Λείποις, Εὐφροσύνα, τεῶς
Ἀναξιφόρμιγας ὕμνος,
Παῦσον ἄεθλα γαρεύεν.
Τί τερπνὸν φρεσὶ πενθίμοισιν
Ἀοιδᾷ ἀνακωκύνῃ
Βρεταννῆς ἀπολυμνύρας ;
Ἄ Μοῖσα γῶ μελάμπεπλῶ
Μαινομνῆρα σὺν ὀρμᾷ
Πλατύσομῶ Μελπομνῆρα
Βαρυῖ σένοι, φωνάν τε
Ἐναεμόσασα Δωεῖω
Πεδίλῳ τραγικὸν βοᾷ.
Ὀμφᾷ Πινδαεικᾷ τε χεῖρ
Κελαδεῖν Ἡρώα, τὸν
Διοχρῆα παῖδα,
Ἀλλὰ παρ' ὧρας ἀεπαδέντα,
Ἐν ᾧ σκότει συγερωτάτῳ
Ἀφάτοις ἀναμιγνύμενον,

Ἀνιστρεφθή. κώλ. κ'.

Ἰλερμόν, ἐλπίδ' Ἀγλίας
Ἀνορέε, ταλαντά-
τας νῦν δυσυχίας κακᾶς !
Ἄωτε κάλλιψε, καύσων
Οἰκλῶν ἐκκέ σε δέμας
Ἀπρηῆς, φλογόεις τε Φοῖβῶ.

THRENODIA

Πατὴρ ὡς ποτε Ζεὺς κράπυσθε
 Κεραυνῷ βρόμῳ Σεμέλῃαν
 Θήβας Ἄνασσαν ἀφνεῖας,
 Νυῦν δ' ἀποδὸν, σκιάν τε
 Ἀνωφελῇ, ἐλομύροις
 Φιλάμασι Βερνιάίῳ
 Καὶ ἀστραπᾷ ἐλώριον.
 Ἐνεστ' ἐς τὸ μελαμφαῖς
 Δῶ, Ἀχῶι, ἴθι, καὶ φέρε
 Μελιγλώσων ἄνθεα
 Θυγατέρων Διός· καὶ
 Φίλῳτον ὠδαῖς λυτρώσοισα
 Ἀδυθρόισι νεκρὸν κάλει
 Κιθάρ' Ὀρφεὸς ἀδυεπῆς.

Ἐπωδ. κώλ. ιζ'.

Ἀλλὰ ὑψίθερον Περσεφόνα
 Περσεννεπόνην κωφεῖ κλυταῖσιν
 Ἀοιδῶν φίλων ἐφέιμαῖς.
 Οὐκ ἄπο τῆ θανείῃ
 Πρῶγονοι ἐπίσασμοι,
 Οὐκ ἀρεταὶ πᾶσαι, εὐδὲ κάλλος
 Ἥρωα δυνάιντο σῶζειν
 Γλώσσιον, ὑγνόν
 Ἀγακλήεντι Ἰλερμῷ.
 Ἀλλ' ἐπὶν ἔχ' ἔτιμον ἥ
 Ποτὶ θεὸς ἀναβάνη κατὰ βίῳ.
 Νυῦν Νέκταρ Ἀμβροσίαν τε πίνει
 Μετ' Ἀθανάτῃς, Ἑρρίκοις τε,
 Κανδοξοτάτῃς Ἑδοαροῖς,
 Βρεττανικοῖσιν Ἡρώεσσιν
 (Διὶ φίλων βραβεῖον)
 Ὀρθοβαλεῖ ἀν' Ὀλυμπον αἰπύν.

Samuel Cobb, A. B. Coll. Trin.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

EPI TAPHIUM.

Hic jacet hoc Tumulo, quem non tulit improbus hostis,
Nec tulit insidiis Frausve, Dolusve suis;
Quem neque *Roma* tulit, quæ armato sævior hoste est;
Verùm (O! quis credat?) *Pacis iniqua Quies.*

Carolus Mace, Coll. Regin Alumn.

Quos Elegos, ô Granta, paras, quod flebile Carmen
Principis heu! fato par, meritisque Tui?
Nil Musas cole mœsta dehinc, nil carmina cura,
Cùm tibi surreptus pulcher Apollo fugit;
Ede nec Antiquos ultra officiosa Poetas;
Ornatos titulo non licet esse Ducis:
Ah! quot pollicita es tibi gesta Herois adulti,
Prælo materies quæ foret ampla Novo?
NASSOVIO similem placuit sperare Nepotem,
Tradenda & nostris fingere facta Typis:
Proh dolor! augustis modo designata Triumphis
Litera, funestam jam feret atra notam.
Sæpe optata Dies, nostras quum videret Aedes,
Quum fieret docti Duxque Decusque Chori:
Demta sed hæc studiis spes est, hæc Gloria Fastis;
Heu! tam felici non datur esse Togæ.
O utinam concessa foret vel plenior Aetas
Illi, vel nobis prodiga vota minùs!
Quo fuit ingenio Princeps, & Acumine mentis?
Denos ultra annos, & duo lustra sagax;
Insuper ut formâ præstans, pulcherque videri!
Aspectu placido Victor, & Ore potens;
Quin animi simul intrepidus, cui plena virili
Danorum, & Britonum sanguine Vena tumet.
Vos Juvenes, tentata quibus modò ludicra Bella,
Effictæque Artes, & leve Martis Opus,
Seria nunc vestri, ferte Argumenta doloris,
Et victum ah! verâ cernite morte Ducem:
Vos Populi plorate unà, queis regius Heres
Unicus eximiae stirpis, ademptus, Honos:
Claudimus infelix agmen, pia Turba, Poetæ,
Et simul à luctu clausa Poësis obit.

Nath. Hough, A.M. Coll. Jesu.

THRENODIA

ΓΑῖαν ὅταν σκοπέας ἐμέλαιnen ὁμίχλα, αἵται
 Ἄσχα καχλάσαντο, ἔθ' διὰ νῶτα θαλάσσης;
 Ὅκκα ἐς εἰνάλιον τὸ γεώλοφον Ἀλβιοναία
 Ἐσδέξοιμερ' ἔρρεσσα, καλὸν δ' ὀλολύσδετ' Ἀδωνιν,
 Μῶνα ἑοῖσα· τοίαν δ' ἀναβάλλετο μῶνα αἰοιδάν·

Ἄρχετε θρηνώδεις τῷ πένθεσσι, ἀρχετε Μῶσαι.
 Ὡμοι ἐγὼ πανάπολμοι, ἀποίχεαι εἰς Αἶδα,
 Κῶρε φίλε, τρεῖπόδατε, ὅθεν πάλιν ἐκέπ' νόςσῃ,
 Οὐκέτ' ἐμὶν σέθεν εἶδ' ἀλίγκιον ἀθανάτοισι
 Σκέψασθ' ἑμέμιν ἐντὶ, ἢ δ' οὐφύϊαν, ὄρετάς τε,
 Οὐδέμας, ἔτε' ἢ ἔργα, ἀ' ἔπνα τόσον ἐκόσμη,
 Καὶ τυ κατέσασαν κῦδ' ἡμῶν, καὶ ἔρεισμα Βρεταννῶν·
 Ἀλλ' ἔθανες, πολὺκλαυς· ἅπανιν ἰδ' ἐσομφοῖσιν
 Ἀλλ' ἡμῶν τόσον ἔση, ὅση τέρψις παρὰ τ' ἐόντων·

Ἄρχετε θρηνώδεις τῷ πένθεσσι, ἀρχετε Μῶσαι.
 Ὡς μινυώεα ἐντὶ, ἢ ἄσπερα χάσματα πάντα;
 Δάκρυα ὡς πᾶτον δ' ἀπεμόρξατο, αἷς Βασιλίσσαν
 Ὡς μωξεν, ἢ ἔθηκε Βρεταννίς κυδιάκειρα,
 Πανσωλὴν λελαχοῖσα ἀπ' αἰνῆς διπλοτάτῃ,
 Ἀγῆς τ' ἰφί ἐδέσθη ἀλκυόπιδαισι, ταμόντων
 Ὅρκα ἔφ' ἰφί ἰφί ἰφί ἰφί ἰφί ἰφί ἰφί ἰφί
 Ὅλβια ὡς πᾶτον ἢ ἀκύμονα πάντ' ἐγχοῖτο,
 Αἶψα ὄλωλεν Ἀδωνις, ἰδ' ὄλετο ὄλβια πάντα.
 Νᾶσε τάλαν, δύσπομον ἐμδὺ τὸ μέλαμα, ναυηδός
 Ἐπλεο ἐν λιμνῇ, μὲν ἐνναέταρον αἰέλλαν·

Ἀρχεῖτε θρηνώδεις τῷ πένθεσσι, ἀρχεῖτε Μῶσαι.
 Τῷ πότμῳ δύσφωνοι ἐπεὶ βάλεν ἔατα φάμα,
 Ὡς ἔλετο πᾶσι Ἀδωνις, ἰδ' ὕστατον ὕπνον ἰάνει,
 Πᾶσα πόλις θρηνεῖ, ἢ πᾶν ἔνθα ἔπιδ' αἶψα
 Ἀσπερὰ ἀλλήλοισι ὀλοφύεμοις αἰθέρα ῥῆξε·
 Ὡς ἡμῶν σενάχοντι τυ ὑψιμέδοντες Ἀνακτες,
 Ἡγεμόνες τε, μάλισ' Ἀγῆοι κοσμητῆρες, ὅτι
 Σείο κατὰ θνήσκοντι ὄρεσσ' ἰδ' ἐνθάδ' ἰφί ἰφί ἰφί

Ἀρχετε θρηνώδεις τῷ πένθεσσι, ἀρχεῖτε Μῶσαι.
 Πένθημα αἰάζοντι θεαὶ Χάριτες, Ἀρεαί τε,
 Μῶσαί τε κλαῖοντι, ὡς Μελοπορμύα μία, πᾶσαι.

Ἀλλή-

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Ἀλλήλαις Νύμφαι παρμεΐσιν τάγ' αἶσαν
 ὦλετο, ὡς ῥόδον εἰρινὸν, κάπε ἐρύθμα·
 ὦλετο, ὡς φοῖβος μεσάμβρυον ἀμφικαλυφθεῖς.
 Φοῖβον δ' αὖτις ἀγὰρ φαεσίμβρυον αὖριον Ἡώς·
 Καὶ ῥόδα αὖ ζώνῃ, ἢ εἰς ἕαρ ἄλλο φύοντι·
 Αἰθ' ὄφελος νοσεῖν· τὸ γ' ἡγήρετο ὕπνῳ ἱκανέ·
 Ἀρχεῖε θρηνώδεις τῷ πένθεσσι, ἀρχεῖε Μῶσαι.
 Ὡς ὀλιγωπελέων ἤδη πεσέεσσι ἐμελλες,
 Ἄλγεσιν ἀτρεύτοις μοχθίζῃ πότνια Μάτρη
 ἌΝΝΑ πηχέσῃ, φερίσῃ θηλυεργῶν
 Ἀμφὶ τέκῳ σφετέρῳ πολικάρδιον ἔλκετο ἔχουσα,
 Ἐσδέτο ἐν λέκτροις, ἀδινεῖ δ' ἐξ᾽ ἄρχε γόοιο·
 ὦμοι ἐγὼ δειλὰ, ὦμοι δυσαιστούκεα,
 Πᾶ φούεις; μῆνον γ', δυσάμμορε μῆνον Ἀδωνί,
 Πᾶ φούεις, με ἀτεκνον ἐνὶ ζωῇς καταλείπων
 Σεῖο μόρον γοάσας ἀτερμαντοῖς ὀδυνᾷσιν;
 Ἀρχεῖε θρηνώδεις τῷ πένθεσσι, ἀρχεῖε Μῶσαι.
 Ὡς μιν ἐπαίδεσεν· ὃ δ' ἐφθίλο, εἰδὲ τ' ἀκέρ,
 Ψυχὰ δ' ἐκ βρέθων τάχ' ἀποπαινήσας πεπότιστα·
 Λήγετε θρηνώδεις τῷ πένθεσσι, λήγετε Μῶσαι.
 Ἐλθέτε γῶν ποτὶ μιν ἄμα Ἀδωνίδεσσι, ἔλθετ', Ἐρώτες,
 Κρανιάδες δέ τε, Πᾶνες, Ὀρειάδες, αἱ δ' Ἀφροδίτα,
 Ἀνθεα γ' εὐρέσασθε, μινυνταδίαν τ' ἀνεμώναν,
 Λαίρια, φοινικόντα ῥόδα, γραπὴν θ' ὑάκινθον,
 Ῥαίνειέ μιν πάντες σεφάνοις, οἶνω τε, μύρρις τε,
 Πάντες ἴσον μιν ἐρεῶσθε, ἴσον γ' ἐπώλκισε πάντας.

Carolus Sibbald, A. B. Coll. S. Pet.

CREDIDIMUS raptæ funus crudele MARIÆ
 Jamdudum placâsse Deos, stabilemque dedisse
 Et terrâ & cœlo, miseris Solatia, Pacem.
 Quæ rursus gravis ira, & inexsaturabile numen
 Sævit, & Angligenûm fluxas res vertere fundo
 Conatur, properatque ipsas delere Ruinas?
 Heu frustra fecunda Parens, spes ANNA Tuorum,
 Quid toties peperisse juvat, subducere fato
 Si nullum poteris, Niobe infelicior ipsâ?

Q

Rapta

THRENODIA

Rapta immaturo tot regia pignora letho,
Et ter quinque Tuis cumularas partibus Urnas
Haud ægrè tulimus, dum Spes surgentis Iuli
Tot mortes pensavit, & Orcum absolvit avarum.

Non Illi nugæ, non picta crepundia curæ,
Sed Virtutis amor, sed Laudum erecta cupido
Mentem agitant: fremit arma Puer, rigidumque Gradiivi
Ludit opus, spondetque suis Heroa Britannis,
Dum ciet exiguis pugnæ simulacra sub armis
Bellator, ducitque æquævam in prælia turmam;
Et magni pueros Puer instruit arte WILHELM I
Æmulus, & similis (fineret modo Parca) futurus.

Sic quondam in fragili simulavit Sidera Vitro,
Atque Anni Solisque vias, cœlique meatus
Describens Siculus, totum in compendia mundum
Misit, & in parvo ludit Jovis Orbe Laborem.

Vos ô armorum comites, tenerique Sodales,
Vos raptum deflete Ducem, amissosque Triumphos;
Lætæque pullatâ mutetur Purpura veste.

Nec tamen usque adeò dura Illi prælia cordi
Semper erant, ferrique rigor; sed vos quoque, Musæ,
Dilexit, sed utramque Minervæ calluit artem.

Ingenium divinum illi, rerumque fidelis
Mens Custos, teneris animus maturior annis:
Nondum etenim Puer implêrat trieterida quartam,
Cum veloce Animo totum peragraverat Orbem.
Nec terris contentus erat: juvat ire per astra,
Perque domos Divûm spatium, & discere rerum
Causas, defectus Solis, Lunæque labores;
Quid quatiat terras, quo facta tonitrua Nimbo;
Saturnus tardo, celeri cur Lurta vehatur
Curriculo; Phœboque comes Cyllenius erret.

Quid memorem Annales, commissaque nomina Famæ,
Quæ versatque legitque frequens, & laudis amore
Accensus, memorandum ardet sibi condere Nomen.
Hinc gaudet Testes virtuti adjungere Musas:
Jamque ipsis meditatus opus cantandaque bella,
Pieridum cupit esse Patronus, & Argumentum.

Magna quidem memoro, nisi me ad majora vocarent
Virtusque, & Pietatis honos, reverentia cœli
Summa, & Relligio senibus mirabilis ipsis.
Uranie tu Diva refer, tu conscia facti

Testis

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Testis eras, quando sacri perculsus amore
Carminis, arrectis biberet Puer aatribus Hymnium.

Docta modos Virgo numeris Damona Profanis
Dum canit ingratum, & spretos Amaryllidis ignes,
(Quanquam dulcè canit, flectitque facillima vocem)
Ille nihil numeros, vocem nihil ille moratur;
Aut Trochus intentum, aut Discus tenet, altera cura.
Verùm ubi mutato Davidis carmina cantu
Nympha refert modulans, ad terram protinus omnia
Insignis Pietate Puer, mutatus ab ipso
Projicit: extemplo dulcis labefacta per ossa
Horror it, & totum spirant præcordia Cælum.

Non aliter nunc ille libens deponit inanes
Terrestris spes Imperii vilisque Coronæ;
Dum sacra Ambitio regni Melioris Amore
Incendit mentem, atque Animis cœlestibus æquat.

Gul. Wogan, Coll. Trin.

Λ Ἰγρὰ βέλῃ θανάτῳ, κελαινὰ τε πάχονδρ' ἀλγῇ
Κλαίονδρ' ὀλνύονδρ', ταχέως τε θανόντα γοῶνδρ'
Παῖδα φίλον, τὸν Ἀνακτὰ νέον, θεκαλλέα κῆρῳ
Τέθνηκεν Παῖς θεῖος, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνίς
Ἀμφὶ δέ μιν μύροντες ἀνασενάχου Βεβαννοί,
Θρηνησὶν λαοὶ, θρηνησὶν Ἀεισέες ἀνδρῶν
Ὅζον τὸν Βασιλεῖα, ὃς ἔρχος ἐμελλεν ἔσεσθαι,
Ἡμέτερον μέγα θαῦμα, καὶ ἔμῃ φίλτερόν ἄλλο.
Ὡς καλὸν εἶδ' ἔλεω τέκνῃ, ὡς τεσπνὸν ἰδέσθαι;
Ἡὲς λαμπρότερον, ῥαδανῆς μαλακώτερον ἔρσης
Ἡδὶον ἐδὲ κείνον, μηδ' εἶαι κάλλιον ἰόν
Ἐκ γλυκέος πᾶσαι Χάριτες ῥέον ὀμμάτος, ἦθη
Τηλεθόωσ' αἶγλη διελάμπετο μαρμαίρεσσι
Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκεν ἐπὶ χρόνον, ἀλλ' αἰεδήλον
Κάλλος ἐπήκετο, καὶ τ' ἐμαραινέτο ἀνθος ἀγαυόν.
Φῶ, ὀλιγοχρόνιος πέλεν ἡμῖν, Φῶ δὲ ὑπὸ λωλῇ,
Φῶ, θάνε νηκέσοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι,
Ἀλγεα λύγρ' Ἀγῆλοις καὶ ἀθέσφατα κήδεα λείπων.
Τίς χαρίεντα ἔπη, τίς κατὰ ρήματ' ἀκῶν
Ἰμερῶν λαλέοντες, εἰς ἔχ' ἠδέετο θυμῷ;
Πᾶσιν ἐρῶσμια εἴς ποθ' ἵ ἐνέδυσεν ὀρεῶντα.

T H R E N O D I A

Ὡς γλυκέως ἰδοῦν θήρας μεμόντα φυγῶσας
 Ἡ κεράδ', ἥδ' ἔλαφον, ἥδ' ἀσπαίροντα λαγῶν;
 Ἡθῆες τε φίλεις καὶ ὀμήλικας ἔξοχος ἄλλων
 Πάντας ἐνίκησεν, κρείσσων ᾧ, μετέπρεπε, πάντων.
 Καὶ φιλόμοσθ' ἦν, Μῆσαις δ' ἐπὶ ῥαῖος ἔσκεν,
 Ἔργα καὶ ἠδυεπεῖς κῆρυι κλυτὰ μέλλον αἰδέειν,
 Ἔργα κλυτὰ Τέκνῃ, καὶ ἐὼν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ἐμπαπέως δ' θάνεν ταχὺ δ' ἐσενάχοντο, λέγασαι,
 Ὡλολε Μῆσάων ἀνθ' ὧ, νέος ὦλολ' Ἀπόλλων.
 Οὐκ ἐπὶ πῆθ' ὕμνων, ἀπαλῆς ἢ μνήσεται αἰοδῆς·
 Φόρμιγξ καὶ αἶφῳνος, ἧς δ' ἐπελήσατο μολπῆς·
 Οὐκ ἐπὶ γηθήσασιν ἐπῶν μελιιδέσιν ἡχοῖς
 Ἀργύρεοι πόταμοι, Χαῖμος καὶ ἐφίμερος Ἴσις.
 Ὡς Πᾶσαι γοῶντο ὁμῶς τε γοῶμεναι εἶπον·
 Δεῦρ' ῥόδα δροσόντα, εὐπνοα λείρα φέρτε,
 Χεῖλεσιν ἴσα ῥόδα, τάδε λείρει ὅμοια παρειαῖς·
 Ἀνθεσιν ἠδῖοις τὸν θεῖον ἀγάλλετε Παῖδα,
 Ἀνθεσὶ φαίνετε σῆμα, καὶ ἀλμυρὰ δάκρυα χεῦτε.
 Ὡς φάμεναι μύροντο πατὴρ δ' ἐλέησε Χρονίων
 Ὑψόθεν εἰσορῶν, καὶ ῥήμασιν αἰμυλίοισι
 Φθέγγατο, Εὐθαρεῖτε τί δαίδετε; εἰ γὰρ ὅληται
 Τέκνον κύδιον, ἐπὶ ζῶει πότνια Μήτηρ,
 Μήτηρ ζῶει Δία, καλῶς εἰδῶα καὶ αὐτῇ
 Κοιρανέειν, καὶ σέμμα λαβεῖν, καὶ σκήπτρον ἐλίσσειν·
 Ἡ δ' Διοτρεφέας ἀνακυσταμένη Ἥρωας
 Τέξεταί φθιμῃς, ἓνα καὶ προφερέσασθαι ἄλλων,
 Ὡς Βασιλῶς, ὃς κλειτὸς ἀνὴρ ἐπὶ θνητὸν ἀνάξει.

B. Waterhouse, A. M. Coll. Christ.

U N A dies Anglos in luctus conjicit omnes;
 Spem Gentis Solam perdidit una dies.
 Gaudia ubi quondam, dulces epulaeque fuere,
 Et chorus, & cantus, nec minus aptus amor;
 Distinctae vestes radii, variique Coloris,
 Atque Aulae auro vermiculata suo;
 Nunc color horrendus cunctis, tenebrisque teguntur
 Omnia, & obscura nunc quasi nocte silent.

Regia

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Regia tota stupet, jacet & ceu faxea Mater,

Et tandem lacrymis solvitur illa suis.

Patrem magnanimum frangunt non mille labores;

Sed tamen & lacrymis solvitur ille suis.

Non Te maternæ lacrymæ, luctusve paterni

Soli condecorant; *Anglia tota gemit.*

*Gul. Blackett, Fil. natu max. D. Edwardi
Blackett, Baronetti, Coll. Emm. Commen.*

ERGONE Te gelidis Libitina amplectitur ulnis?
Ergone Te cohibet Stygis irremeabilis unda,
Te, miserande Puer? qui lætâ nuper in Aulâ
Instaurans solitos festivo more triumphos,
Natalemque diem, quæ Te fausto edidit ortu,
Ornabas pompâ fatali: at stamina Parcæ
Immites secuere; novi avelluntur Honores,
Et pulchro virides arent in vertice Laurus.
At frustra ingenuas docilis Puer imbibit artes,
Dura rudimenta, & sævi studia aspera belli
In cunis hausit, tenerosque laboribus artus
Firmavit, vigilique assuevit pectora Curæ.
Talis in Idæo primævus Jupiter antro
Fulmina torquebat. sic bellum lufit Achilles,
Et ficti Martis juvenis simulacra ciebat,
Quæ Trojâ gesturus erat; felicior Heros
Occubuit, victor bellis, & morte triumphans.
Tu cadis, indignum, Princeps, ingloria præda
Morborum infidiis, ignavæ mortis ab ictu.
Ah! fugis; Angliacas moriens caligine terras
Obruis æternâ; quin sceptrâ Britannica tractes
Impiger, & repetas cognata senilior astra.
Fata obstant: tua Te Virtus maturior annis
Eripuit nobis, citiusque invexit Olympo.
Luget at abreptum viduata Britannia Solem:
Te dolet extinctum, Te regni fulcra ruentis,
Lapsuræ, GULIELME, domûs, sceptrique caduci
Præsidium; miseros lufit spes vana Britannos;
Non Virtus, viridisve emollit Fata juvenia.
Solvitur in lacrymas, nimiusque doloribus ANNA
Indulget, pia Mater, ademptæ tristia prolis

T H R E N O D I A

Funera deplorans; Divos, inimicaque Fata
 Incusat, mœstasque urget gembunda querelas:
 'Hæccine maternæ pietatis dona reporto,
 'Crudeles Superi? mihi cur gravis incubat ira?
 'Diva Soror cecidit funestis victima Fatis,
 'Mœrore æterno cecidit lugenda MARIA;
 'Nec minuendus adhuc dolor est; fortuna noverca
 'Ingerit hos luctus, curis gravioribus urget,
 'Confectamque malis geminatâ mole fatigat.
 'Abstulit atra dies orbata gaudia Matri,
 'Progeniem, miseræ solamen dulce senectæ.
 'Eheu! fila meæ, Parcæ, discindite vitæ,
 'In caput immitis jaciat lethalia tela
 'Jupiter, ut natum Elysiis amplectar in arvis.
 Sic Venus ipsa suum, sic lamentatur Adonin;
 Dulcia sic figit laceratis oscula membris;
 Clamat, Adonis obit, perit formosus Adonis:
 Echo iterat voces, saxisque resultat Adonis.
 Per filices furibunda ruit, præruptaque saxa,
 Irrita vesani quærens solatia luctus.
 Tu Diva, immodicos discas sopire dolores:
 Sat curis lacrymisque datum est; nunc ~~Monte~~ serenâ
 Lætitiâ ostendas; aliam tibi læta juventus
 Spondet progeniem; quæ mox succedat avitæ
 Non impar famæ, regni que assumat habenas.

Gul. Powell, Coll. Div. Johan. Evang. Alumnus.

REGIUS ille Puer, primis Ille occidit annis?
 Irrita spes Britonum? miseri quid fecimus? ah! quid
 Fecimus? aut tantas meriti quo crimine pœnas?
 Jamdudum Angliacis Pax aurea regnat in oris,
 Læta micat rerum facies: modò firma fuissent
 Angligenis hæc Dona: sed o! mortalia nunquam
 Stare diu fortunâ finit. Nos scilicet atrox
 Invidia obliquis oculis nimum esse beatos
 Vidit, & indoluit; tacitoque in pectore volvens
 Irarum fluctus, properavit sedula terras
 Morborum ad sedes, loca fœta vaporibus atris.
 Vix iter emensa est, Pestem cum protinus illam
 Affatur, maculis variat quæ corpora rubris:

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

'O pulchris inimica Lues, mihi semper amica;
 'Nec meminisse piget. Vidi, juvitque videre,
 'Cum victrix olim rediisti, insignis opimis
 'Reginæ spoliis. En altera Regia Præda!
 'Jam Puer, at qualis! quantarum gloria rerum!
 'Non indigna tuâ veniet Victoria curâ.
 'Ni fuerit tantus, tristi haud sic turbida vultu
 'Ingrederer, placido at dixissem pectore, Vivat,
 'Vivat, & innumeros inglorius exigat annos.
 'Cernis ut antiqui Saturni floreat ætas?
 'Nullus, ut antè, meas gemitus demulceat aures?
 'Sic fortunatam patiemur vivere gentem?
 'Unum hunc si tollas, confundes omnia latè,
 'Præsentem pariterque ætatem, & fata Nepotum.
 'Si tamen esse parum damna hæc, Dulcissima, reris;
 'WILHELMO dolor Alter eris. Sic vulnere figes
 'Corda novo, rursusque vetus crudefcere coges.
 His commota Lues fœdo se proripit antro:
 Horrenda aspectu, gressuque inflata superbo
 Incedit: scires petere alta palatia Regum.
 Aulam nocte subit; facilem secura diei
 Gaudia dant aditum: Puerum inde invadit acerba
 Hospes, & internos latitans depascitur artus.
 Illa quidem medicis visa est cessisse parumper;
 Sed tandem victas eludit Apollinis artes.
 Quo perculsa malo quos non dedit Anglia questus?
 Hunccine, ait, Superi voluere ostendere tantum?
 Nec superesse sinunt? Ideon' fecere beatam
 Me, miseram ut facerent tantò magis? Itala tellus
 Non sic Marcello sese jactavit alumno;
 Quem vitâ retulit noster, quem funere: Uterque
 Dulce decus Patriæ, Patriæ citò raptus Uterque.
 Heu! quis me Divûm dejectam Principe tanto
 Soletur? quæ digna satis fortuna revifat?
 Ille vel in cunis magnos aggressus honores,
 Ludere sæpe quidem solitus, sed ludere in Armis.
 Cernere jam videor puerilem in pulvere turmam,
 Fulgentemque Ducem. jam bellica personat aures
 Buccina, jam crebro resonantia tympana pulsu.
 Nunc hos acer equo Princeps, nunc impiger illos
 Talibus exacuit dictis: Concurrite Fortes,
 'Ficta licet pugna hæc. jam istinc ostendere fas est,

Qua-

T H R E N O D I A

'Quales mox erimus, Socii. nos advena Gallus
 'Cernat, & in Pueris miretur facta Virorum;
 'Pallefcaturque, & dira fuis prælagia ducat.
 'Non femper manus hæc quaffabit inutile ferrum;
 'Non femper fic Ductor ero. juvat arva videre
 'Flandriaca, & fufo fpumantes fanguine foffas;
 'Adveniant mihi tantum annique animique viriles.
 Dixerat: exultat fpectantum denfa corona;
 Mater præcipue, venturi nescia fati,
 Nescia promiffa hæc facturas irrita Parcas.
 O tumulto fecunda Parens! Te fata manebant
 Orbatæ Niobes? hi fertilitatis honores?
 Sed tandem, juftos quamvis, depone dolores.
 Scilicet avulfo hoc furget mox Aureus alter,
 Gestabit validâ qui Sceptra Britannica dextrâ,
 Teque Aviam faciet felici Prole, tuosque
 Cùm venit illa dies, claudet morientis ocellos.

Jacobus Powell, Coll. Trin. Alumn.

HEU! brevis Angliacæ periit spes gentis Iulus;
 Frustrâ maturum Sceptra Britannia manent.
 Heu! Præcox Heros modò famæ multus in ore,
 'Deliciæ populi, nomen inane filet:
 Æternum filet, & pia circum tempora lambit
 Et nox & Lethe & non temeranda quies.
 Amplius hæud vultu meditatur bella minaci,
 Nec fictam in Trojam turma pusilla ruit.
 Non trepidantis equi jam vulnerat acriter armos,
 Non tenero falsas spargit in hoste neces.
 Nec pater Æneas nec avunculus excitat Hector,
 Nec tacitâ virtus æmula mente fremit.
 Marte ejus vincenda olim jam Gallia possit
 Imperio, & molli tuta quiete frui.
 Non WILHELMUS erit qui mundum temperet alter,
 Qui belli jura & pacis iniqua veter.
 Heu! perit, exanimi mors improba pectore sævit,
 Et mentem repetunt sidera dura suam.
 Sparge rosis tumultum brevibus, violisque, juvenus;
 Namque rosæ molles sic violæque cadunt.
 Atqui oh! si, Juvenis, superâsses fata, fuisses

Alter

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Alter WILHELMUS, portus & ara tuis.
Sed frustra ah! querimur; prisca spes altera Bruti,
(Heu spes vana nimis!) jam dolor alter cris.

Hen. Wastell, Coll. Div. Johan. Alumn.

SICCINE Hyperboreis dominatur Sirius oris,
Sævus ut infausto corrumpat fidere lætam
Spem Britonum, decora & venturi maxima seclis?
O utinam sisti votiva piacula possint,
Quæ carum revocent caput, hoc redimantque sepulcro:
Eheu fata negant! quin nec placabilis Orcus
Plangentes audit, lacrymis neque tangitur ullis.

Quod superest, Divi, summis petit Anglia votis,
Parcite reliquiis Augustæ stirpis; & ultra
Funeribus renovare novis abssistite Gentis
Vulnera sæva nimis; tandem ut numerosa propago
Floreat æternum, vestris concedite mites
Angligenis, serò & cognata feratur ad astra.

*Jacobus Gardiner, A. B. Coll. Emman.
Reverend. in Christo Patr. Jacobi
Lincoln. Episc. Fil. natu max.*

ΤΙΤΥΡΟΣ, ΜΕΛΙΒΟΙΟΣ.

Τίτ. Ἐπέ μοι, ὦ φίλε κῶρε· τί νῦν ὥζυρε πεπόνθεις;
Ἐντυπὰς ἐν πέπλοις ἐτάρων ἀπο νόσφι λιαθεῖς,

Ἐς τί φιλοθρήνοισι φρεσὶν καταλάσσει αὐτως;

Μελ. Ὠχόμεθ', ὦ βῶτα· τῷ κλαιέμεν ἔπολ' ἔρωα.

Ἀιάζω τὸν Δάφνιν, ἀπώλετο Δάφνις ἀναβῶ,

Ἀρρήλον τοκέεσσι γόον, ἢ ἀάχεϊον ἄμμι

Καλλείπων, πάντων βασιλεύτατον ἔξοχα κῶρων.

Τίτ. Ἡ μάλα λυγροτάτας ἐκνήσαμες ἐν Διὸς αἶσας,

Ἡ ρά μιν ἀμέτεργι πίκλον ταχύποτον ἀνακλεις,

Ἡ παναώριον, ὃν εἰς ἐόλπαμες ἄθλιοι ἄμμις

Ποιμέσι γαδοσωοῖς πύργον εἰς χάσμα γήραος.

Ἀλλὰ (σύ γδ', Μελίβοιε, Φιλαλάτῳ εἶδες ἀνάβῳ

Ἀλῆα, κατόμμεν πρὸ φερέσσιον ἄθλον ἀπνύρας)

Ἀρχεο μελπόμεν τῷ πένθεσσι, ἀρχε' αἰοιδᾶς.

THRENODIA

Μελ. Τὰ πτερόεσσα μέλη, ἃ ἐφίμεσθε, ὦ γὰρ, μοῖρπὰ
Δάφνιδι σὺν χαρίεσσιν καὶ ἐφθίλο βαχολιασῶν.
Αὐτὰρ ἐπὶ τὴν τὴν ἀμμε ἐποτρύνεις ἃ ἀνώγεις
Κήδ' ἄλαστα λείπειν, τὰ κλαίοντο ἅμα πάντα,

Ἄρχετε μελπόμενοι τὴν πένθεσθε, ἀρχετε Μῶσαι.

ὦ πτόχοι, ὦ ταῦρε, ὦ ἀγκυα ἀμφιπολοῖσαι

Δάφνιδ' ὕψιστος δαμάλαι ἱστανέει Φωιδῆς.

Χαίρετε βεφθοροί, μάλα χαίρετε πάντες ἀγροικοί

Οὐκέτ' ἐγὼν οἷς δὲ τόσον ἀνιέφίλασα φιλαθείς.

Ἀρχετε μελπόμενοι τὴν πένθεσθε, ἀρχετε βῶται.

Χαίρετε Βρεπτιανίδων αἰπὴνα καρηνα πολλῶν,

Χαίρετε τὰ σκοπία λυκαί, ἢ πτόνες ἀχερί

Οὐκέτ' ἀδωμῶν ἀνὰ μετὰ ἐθνεα φάτων

Πρατ' ἐγὼν γὰρ νεμῶ σὺν ἀγαλλομῶν ἀπασιν.

Ἀρχετε μελπόμενοι τὴν πένθεσθε, ἀρχετε βῶται.

Ἄλλον ποιμῆνός τε τρένοι, ἢ ράβδ' ἱκάνει,

Ἄλλω σὺν μάλοισι τόσους βοτὰ μετὰ βόσκον.

Μήτ' ἀγέλαν ἀπὸνθ' ἐμὸν κατὰ θηρία δρύπη,

Καὶ γὰρ ἀμφοτέρως τάχα ποιμέσι πεμψῶ ὁμαίμως.

Ἀρχετε μελπόμενοι τὴν πένθεσθε, ἀρχετε βῶται.

Πᾶ πόκ' ἔλω τὰ σὰ φάρμακ' αἰοῖδμα; πᾶ πόκ', Ἀπολλων;

Ἀνίκα τεθναὺς ἀμπαύετο Δάφνις ὁ καλός;

Νῦν πολυδρῦλῃ πᾶν ἀκείαν μοῖρα δάμασεν,

Ἄλλα τὴν δαυδαλέα φόρμιγιν, τὴν λειοέσσα

Φωνᾷ Δάφνιν αἶν πολὺ φέρτερος ἔσται ἄδων.

Ἀρχετε μελπόμενοι τὴν πένθεσθε, ἀρχετε βῶται.

Νῦν ἐπὶ πορφυρέοις ἐν φάρασι κέτα τανυδαίς,

Νῦν ολοφρεσῶν κωνασόλοι αἰάζοντι,

Ὡς νεκρὸν μορφᾷ καλᾷ, ἐν Ἀχέρωνι φίλις

Δάφνις, ὁ τοῖς κναμοῖσι καὶ ἄλσεσι κῦδ' ὁπάσας.

Ἀρχετε μελπόμενοι τὴν πένθεσθε, ἀρχετε βῶται.

Ἀρτέμιδ' βελαῖς πάλιν (ὡς κλείοντι Λοιδοί)

Ἰππολύτον φθίμενον Ἀσκληπιδ' ἐς βίον αἶγεν.

Τένεκά μιν ῥίπισσε Πάλλης Ζαῖς Τάρεσσιν εἰσω.

Μὴ Ζανὸς τρεμέσθαι πάλιν φλεγέθοντα περαινόν,

Οὐδ' ἂν μιστὸς Κερνίων κατέφθιτο Δάφνις.

Ἀρχετε μελπόμενοι τὴν πένθεσθε, ἀρχετε βῶται.

Ἐλθετε

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Ἐλθετε νῦν πάντες, τε θεοὶ, πᾶσαι τε θείαιαι,
 Οἱ κ' Παρνασσὸν γε χορεύετε, ἢ κ' Πίνδον,
 Μαινάλω οἷσι μέλει, τὰ τε τέμπεα καλὰ Λυκαίω,
 Κλαίειτ' ἀνὰ δρυμῶς, ἀνὰ τ' ὄρεα κλαίετε Δάφνιν.
 Ἄρχετε μελπόμενοι τὰ πένθεσσι, ἀρχετε βῶται.
 Ἀρκαδίαν, Πάν, λείπε θεῶς Μινάσουλ' ἰκέσθω,
 Καὶ Χέρμης· οἱ Σατύριοι ἀφάρ προμολεῖτε ἅπαντες.
 Σειληνὸν Βάκχ'· Ῥοδοπὴν δ' ἄγρια κόραις
 Μαινάσιν ἐντέλλων, ληιστὴν ὀρτυνάτε μολπᾶν.
 Ἄρχετε μελπόμενοι τὰ πένθεσσι, ἀρχετε βῶται.
 Αἴλινα ταὶ Χάριτες χοροῖς ὀλολύζετε Φωναῖς,
 Οἰκτεροτάτως σθναχεῖτε μελαγχχλαιοὶ τε Πρίηποι,
 Δάφνις ὅ ταις κόραισιν ἐρασμιῇ, ὅν τε θεαίνας
 Ἀθανάταις τειπόθεται ἀπώχεται αἰθερ' ἐρώτων.
 Ἄρχετε μελπόμενοι τὰ πένθεσσι, ἀρχετε βῶται.
 Νύμφαι Ὀρεσιάδες, Δρυάδων μεθ' Ἀμαδρυάδων τε
 Ναιάδες αἱ Κραναίαι μὲν Ἀσπίας Ἀγανίπιδας
 Χαίρειτ' ἀδύρροισι, καὶ κλαίετε δακρυχέοισι,
 Ἐξοχα τὸν πάντων κεφαλαιῶν ἄμμι ἀγροίκων.
 Ἄρχετε μελπόμενοι τὰ πένθεσσι, ἀρχετε βῶται.
 Ἀγκρα κ' ποταμοὶ κελευσάδε, τέτοι' ἐβήνδον
 Κρασιάδες, πολλοὶ καταλαύετε δάκρυσι νύκτωρ,
 Πέτροι αἰθίοροι, ἅπ' ἀπὸ πλάγος ἄμμι μελίσδον
 Δάφνις, ἅμα πλεῖται τε κ' αἱ δρυὲς ἀντὶ Φώνδον.
 Ἄρχετε μελπόμενοι τὰ πένθεσσι, ἀρχετε βῶται.
 Μικαὶ ἀνδονίδες χοροῖς τε χελιδόνες, αἰλαι
 Ὀρνεσιν εἰν ἕλκεσι θρήνων δαῦρ' ἵτε πᾶσαι,
 Καὶ κορέσαδε γάον, ὅθ' ἄλλο κλαυθμοῖο πάρεσται
 Δαῦρ' ἵτε, κ' ἀδάμαλλον σαρμάτρεσσι μελίσθετε μολπᾶν.
 Ἄρχετε μελπόμενοι τὰ πένθεσσι, ἀρχετε βῶται.
 Ὡ γλυκυφωνότατοι Θαμισοῖο παρ' ὕδασι κύκνοι,
 Καὶ τὰς καλλιρρῶς ἐρωταῖς ἴσθ' ὄχθαις,
 Ὅκα πολυκλαύσω ἐσαχέσθ' ὄρνεα Χάμω
 Ὑμμες πενθαλέας πολυμέλπετε χείλεσιν ὠδᾶς.
 Ἄρχετε μελπόμενοι τὰ πένθεσσι, ἀρχετε βῶται.
 Βάλλετε ταῖς ῥαδιναῖς σεφάνως τε κ' ἀνθεα χερσίν,
 Ῥαίετε τοῖσι μύρσι· σὺν Δάφνιδι πάντ' ἐμαρσίνθη,

T H R E N O D I A

Νάρκισσοι καλάι, εἰθαλέες αἶτε μυεῖλα,
Πολλ' ὀλοφραμέμην Δάφνιν κομόωντα ποθοῦντι.

Ἄρχετε μελπόμενοι τὰ πένθεα, ἄρχετε βῶται.

Ἐκ γονέων οἶός τε, ἢ ἀμφοτέρωσιν ἐοικώς

Παῖς κύδιος ἐγένετο, θεοῖς ἐναλίγκιον ἔρνετο.

Ἀλλὰ μινωθάδιός τε ἢ ὠκύμορον περὶ πάντων

Ἐπλέτο, φερτίσις ἄλλως ὁμόημον ἀναξιν.

Λήγετ' ὀδυραμέμην Μῶσαι ἴτε, λήγετε βῶται.

Ἐπξεπε θηλυέρας Μάτρ, βασιλῆσι πράττει.

Ἄ περίπυτος Ἀνασσα σαοφροσύνα τε ἢ αἰδοῖ.

Κυδιόων τε Πατὴρ γενεᾷ ἢ κάρτει χειρῶν,

Ἐν πινύων βελαῖς μάθεν ἐμμεναι αἰὲν αἶετο.

Λήγετ' ὀδυραμέμην Μῶσαι ἴτε, λήγετε βῶται.

Αἰθ' ὄφελέν ποτ' ἰδεῖν χάρμα ἐνὶ κυδιανείρῃ.

Δάφνις τὸν Ματρῶν αἰετξεπέ ἐν βασιλευσιν

Οἶτο ὑπὲρ πάντων εἰλεῖν, ἢ κύνει γαίῃ,

Καὶ τάχα μὲν ἄλλων πολλὸν προέβηκεν ἀνάκτιον,

Ἰσοφαιζόμενός τ' αὐτῷ κλέτο ἐδλὸν ἄρτιο.

Ἀλλὰ τὰδ' ὥς καλά πάντα θεὸς μελαμῶνια θῆκεν.

Λήγελ' ὀδυραμέμην Μῶσαι ἴτε, λήγετε βῶται.

Ζῶ, ἄλλοι τε θεοί, δότε πλείονας ἄμμιν ἀνάκτας,

Τῷ δ' ἔγενοντο τύχαν μὲν ὑπὲρ ἑτέρω, ἄλλα δ' ὅμοιοι.

Νῶϊ δέ τε σπονδαῖσι θεοῖς θηβώμια ῥέζαν

Μηισόμεθον, χαλεπᾶν ὑπολυπεσθέντε μεριμνᾶν.

Λήγελ' ὀδυραμέμην Μῶσαι ἴτε, λήγετε βῶται.

Τίτ. ὦ μάκαρ, ἔθανίαις ὧ φίλτατε βωκόλε Μοῖσαις,

Ὡς τὸ μέλισμα τεὸν γλυκὺ, ὥς, Μελίβοιέ, ποθεινόν.

Μήποτε κλεινοτάτῳ Χᾶμῳ δόδοιτο Ἀοιδῷ,

Ὡς σὺ θησαυρῷ, γλυκερῆς ἀναμελπέμεν ὕμνοις,

Ἀμετέρας σώας τε, ἢ ἐν νεκύεσσιν Ἀνακτας.

Phillips Gretton, A. B. Coll. Trin.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

OCCIDIS, æternusque premit tua lumina somnus,
Occidis, Angliacæ maxime Gentis honos?
Quis poterit tantum fletu æquiparare dolorem?
Flere tamen, tali, quis, moriente, neget?
Ah! quoties famæ dedit omina certa futuræ,
Virtute haud fictâ prœlia ficta gerens?
Heu! quantos ageret (sinerent modo Fata) Triumphos?
Ut traheret, victos colla superba, Duces?
Præsensit certè hoc ipsum Libitina, nec unum
Morbum illa in tantum sat putat esse Ducem.
In te Multiplices acuit, GULIELME, sagittas,
Nec nisi multiplici vulnere, Magne, cadis.
Qualem olim hunc Virâ credas, quantumque futurum,
Qui Puer, ipso etiam funere, Cæsar erat?

Vicerunt tandem Superi tua plurima vota,
Viceruntque tuas, Anglia mœsta, preces.
Non Illis curæ, quæ thura adoleveris aris:
Hos, omni potior Thure WILHELMUS adit.
Astra inter dudum micuit Cœlestia Virgo,
Nunc at adest inter, qui micet Astra Puer.

D. Walter, A. B. Coll. S. Pet.

VIDIT labentem miseranda Britannia Matrem,
Ipsaque nutavit; Puer at Glovernus ægram
Sustentans Patriam, curas lenire dolentis
Cœperat, & raptam paulatim abolere MARIAM.
Tum Patria hæc secum: De Te dum chara superfit,
ANNA, mihi soboles; dum sit, qui parvulus aulâ
Ludat WILHELMUS, referatque exempla Parentum;
Haud equidem omnino misera, aut deserta videbor.
O mihi Care, meique Edoardi dulcis Imago,
Sic oculos, memini, sic ora manusque ferebat
Regius ille Puer; precor ô non exitus idem
Excipiat, nimiumque brevis Te terminus ævi!
Sit tempus cum Tu (cui nunc sunt prœlia cordi)
Sis fulmen belli, turmisque tonitrua miscens
Hostiles proprio contundas Marte Phalanges.
Qualis tunc Ego! Glovernî comitantibus armis,
Auriaci quantis se attollet gloria rebus!

THRENODIA

Heu nihil invitis fas gentem fidere Divis!
 Quicquid erat lætum, vel quæ solatia nobis
 Ille extinctus habet secum, servatque sepulcro.
 O ubi frontis amœnus honos, & Gratia blandas
 Interfusa genas? ubi nunc, qui multus in ore
 NASSOVIVS micuit? geminum modo sidus, ocelli
 Caligant torpore; filet, longumque filebit
 Hyblæis vox mixta favis: sic lilia primo
 Funduntur spoliata Noto; sic ebria languet
 Imbre seges, moriensque novâ flaccescit in herbâ,
 O secli dolor incepti Glovernie, Divum
 Quis tam crudeles in nos exercuit iras?
 Cui tantum de Te libuit? non forma, nec ætas,
 Hæc certè non commervit sibi præmia virtus,
 Virtus, quæ tenero multum maturior ævo
 Et socios longè, longèque reliquerat annos
 Quos paucos Natura dedit: diuturnior esses,
 Concessusque tuis; scirent concedere Fata,
 Aut regeret si Fata, regit qui cætera, Cæsar.
 Ille tenens lacrymas (neque enim Diis flere decorum est)
 Ingemit, & pressum versat sub corde dolorem.
 At Mater, casu crudeli exterrita Mater,
 Sævæ inops animi; & nunc palmis pectora plangit,
 Nunc corpus nati spectat, nunc frigida carpit
 Oscula, nunc vitam miseri, nunc funera pensat,
 Funera præcipue; & jam lucem, auramque perosa
 Mortem orat, bustumque velit commune duobus.
 Immeritis quin parce genis, quin parce decoris,
 ANNA, comis; quid jam toties tibi furda fatiges
 Numina lamentis? deserta quid atria nomen
 Non audituri doceas resonare WILHELMIVS?
 Hic cælum sublimis adit, Divosque revisit
 Cognatos, & regna petit meliora relictis.
 Interea cassis desistas, ANNA, querelis,
 Anglia tota rogat; cui Tu solatia debes
 Progeniem fecunda novam, & melioribus astris.

Ja. Thomson, Coll. Trin.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

QUID non fœva sibi voluerunt fata licere?
 Nominis Angliaci decus, & tutela futura
 Occidit, heu! misera spes decedit unica gentis.
 Quid Dii præsentēs poterant dare majus? & ô nos
 Felices nimium, si propria dona fuissent!
 Nulla unquam tantum tellus jactavit Alumnū,
 Nec latos quisquam in tantam spē sustulit Anglos;
 Certa tropæorum quis enim non omnia ferret,
 Staret in exiguis Mæctor cum parvulus armis,
 Et pueris cinctus belli simulacra cerneret?
 Hunc aliquis mirā captus dulcedine spectat,
 Et secum: Merito possit jam Gallia parvas
 Ipsa timere manus, nam quantum est instar in ipso!
 Ut puer ille refert Patrem, Henricosque priores!
 Qualis erit, firmata virum si fecerit ætas,
 Quem reddunt etiam cunabula bellatorem.
 Sic geminos olim pressit Tirynthius angues,
 Et sese in cunis dignum Jove patre probavit.
 Sub tali duce quid metuam? quàm vivida bello
 Dextra erit huic, animusque ferox, patiensque pericli,
 Quàm verè **GULIELMUS** erit.
 Sic ait exultans, & spes heu! pascit inanes;
 Nam decus imperii, nam spes surgentis Iuli
 Abstulit atra dies, nimis ali! defenda Britannis.
 Heu! **GULIELMUS** ubi est? ubi nunc Mavortius ille
 Palladiusque puer? ferus omnia Jupiter aufert.
 Ut verò tantum possint lenire dolorem
 (Invidit, Princeps, quia Te fortuna Britannis)
 Dent tibi fata parem; sed quid temerarius opto?
 Secula nulla parem viderunt, nulla videbunt.

Fervida dum torret corpus miserabile febris,
 Affidet **ANNA** tibi, ploratque miserima Mater,
 At verò ut vultum vidit morientis, & ora,
 Ora modis, **ANNA** infelix, pallentia mitis,
 Procumbit super, atque suum complexa **WILHELMUM**,
 Et pulchras laniata comas, tum denique ab imo
 Pectore dat gemitus, & questibus omnia complet:
 Heu! miserande puer, misera solatia mattis,
 Siccine perpetuus clausit tua lumen somnus,
 Pallidaque heu! roseus quondam color ora reliquit?
 Hunc ego te aspicio? Divum, inclementia Divum

THRENODIA

Te rapit, infelix, & funere merfit acerbo.

Non fat adhuc, MARIA soror, tua funera flevi,
Err! nova tristitiæ, æterni nova causa doloris,
Tu quoque, Nate, jaces; utinam tecum ipsa jacerem,
Sic me sæva nimis fortuna tenaciter urget.

Hæc fatur lacrymans, nimiam superataque curam
Linqvitur, & moestis cadit excipienda ministris.

Tum visa è cœlo facies delapsa sororis

MARIÆ, & subito tales effundere voces:

ANNA soror, tandem parcas, soror ANNA, dolori;

Si miserae rapitur crudeli funere Natus,

Sic visum est superis: servabunt Fata Britannos:

Nil desperandum est, dum Tu, Soror optima, vivis;

Non tibi deficiet divulgato hoc aureus alter,

Verum iterum ludet parvus tibi filius aulam,

Egregius formam, tandem metuendus & armis,

Qui nempe & referet Te vultu, & pectore Patrem.

Joh. Howlet, Coll. Trin. Alumn.

ORBIſ ſpem magnam ut ſurgentem, cernit Iulum

Invidia, ad Stygias descendens ociaſ undas,

Pallentem Mortem dictis affatur amaris:

‘Quid dormis, Libitina ferox? ubi tela, manuſque?’

‘Quo vires abiere tuæ? rapuiſſe MARIA M

‘Non ſatis eſt laudis: manet altera Regia Proles:

‘Perde repentinis orientia lumina Fatis.

Hæc ubi dicta dedit, ſuperas remeavit ad auras.

Paruit Invidiæ dictis Libitina malignis.

Hinc ſubito Dea morborum genus omne ciebat,

Ardentem in primis Febrim, cui talia mandat:

‘I, pete Sceptrigeri laqueata palatia Regis;

(Fit ſtrepitus, lætis reſonant plangoribus ædes,

‘Advexere diem redeuntia tempora feſtum;)

‘Dux cadat igne tuo, flammatas exſere vires,

‘Contriſtet miſer exultantia pectora luctus.

• Splendida teſta petens calidas volat Illa per auras;

Ardet humus, veluti cùm ſæva Canicula meſſes

Torreat, aut Cancer comburat hiantia prata.

Juſſa facit, tacitæ ſerpunt per viſcera flammæ,

Et Ducis in tenues vanefcit ſpiritus auras.

Luget

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Luget tota domus festis modò læta choreis,
 Tristibus excelsum clamoribus aera complet.
 Ante diem rapti deplorat funera Nati
 Mater, volventes mortalia fila Sorores
 Increpat, atque piis humectat fletibus ora.
 Tristes cum Batavis Angli illætabile murmur
 Miscent; Gens tanto non sufficit una dolori.
 Ingemit, & querulo Mœror velatur amictu,
 (Et laceræ pendent vestes, lacerique Capilli,
 Funereasque faces quassat; singultibus ora
 Dant sonitum concussa) & lamentabile funus,
 Pectora contundens, sacram comitatur ad urnam.
 Nec Libitina nocet; crescit sub funere major
 Dux scandens nitidi radiantia culmina cœli.
 Dum Puer in celsò felix spatiat Olympo,
 Obtutuque hærens rerum novitate tenetur,
 Lumina pascenti sese tulit obvia gressu,
 Ora habitumque Deæ similis, formosâ MARIA;
 Multa super sponso rogitans, sic ora resolvit:
 Dic mihi, Vir quid agit meus, ô dulcissime rerum;
 Dic mihi, num bellis Cæsar vexatur, & armis?
 Nulla, MARIA, tuus conjux quatit oppida bello;
 Nulla acies sævit, non armorum ingruit horror:
 Vir portat victor ramum felicitis Olivæ,
 Sed non fata regit; quæ si rescindere posset,
 Hic Superi neque me, neque te, Regina, viderent.

Edmundus Stubbe, Coll. Trin.

Ἐνεπε, Μῆσα φίλη, μοῖραν κλυτὰν Ἀρχηγῶσσι,
 Μοῖρην, ἣ μάλα πολλὰ Βρεῖαννοῖς ἄλγε' ἔθηκε,
 Πένθος τ' ἀτλήον πᾶσιν σῆθεσιν ἔδωκε.
 Μὴ νύ πιν' Ἀθανάτων τὰ οὐλύμπια δώματ' ἐχόντων
 Ἦσιν ἀτασθαλίῃσιν ἔβλαψε Βρεῖαννικὴ αἶα;
 Ἦ θυσεν μιανῶς ἵς αἰγενέτησι θυήλας;
 Ἦ ῥά γε οὖκ ἐτέλεσε θεοῖσιν κάρτερον ὄρκον;
 Ἦ ποτέ ἵς κείνων ἱερὰς ἀλλοίετο ἐφευμάς;
 Καὶ χαλεπὰ κακαῖς βωμὸν παλάμησι μῖννε;
 Εἶπε, τί Ἀθάνατοι ἡγήτορα τοῖον ἀφείλον,

T H R E N O D I A

Κάλλει ὃς εἰλψεν, καὶ ἀπείροιν κύνει γαίην.

Ἀνέρες ἔσε, φίλοι, καὶ ἐρόφρονες ἔσε, Βρέιαννοί,
 Κήδεα ρίπτετε λυγρὰ, λάθεσθ' ἐτε δάκρυα λείβειν
 Οὔτινα γὰρ τε θεῶν μὴ βλάψαιε, ἔτε θεάων
 Αὐτὰρ αἰὶ ἱερὰς κείνων ἐτελέεσσι' ἐφέμας.
 Ἀλλ' ὅτ' ἔλαμπε τόσας ἀρεταῖς Γλωκῆσει' Ἡρως,
 Τένε' ἄρ' Ἀθάναλοι κάλεσαν πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὡς μὲν Φῶν νάησιν ἐν ἔργῳ αἰγλήεντι.

Geo. Sayer, Coll. Regin. Alumn.

DUM Tibi, Gloverni, celebrans Natalia Festa,
 Regia Winsorix plausibus Aula sonat;
 Attoniti dum Flamma volans petit ardua cœli,
 Et stellas visâ est fundere Terra Novas;
 Tunc Festivi ignes, quasi diri arserè Cometae,
 Atque Suo ex Fato præmonuere Tuum.
 Emicuit sic Flamma brevis, sic aëre lusit,
 Cùm vix cœpisset Vivere, iussâ Mori.
 Jam Festam, moriture, Tibi parat Anglia Frondem,
 Quàm forti, ignorans, apta cupressus erat:
 Arida mōx teneros Febris depascitur artus,
 Fatalique hilarem terminat igne Diem.
 Tales arsure Troës vidère Triumphos,
 Cùm, quæ Lux miseris ultima, Festa fuit.
 Nec minùs Infelix jacet Anglia; mœsta WILHELMI
 Languentis plorans Fata, timensque Sua.
 Nunc vocat ANNA levem partûs gemebunda dolorem;
 Et mortem, Puerum quæ manet, Ipsâ rogat:
 Mitia NASSOVIVS Bovindæ Fata reposcit;
 Nunc demum vulnus, quo moveatur, habens:
 Immutato Heros dum vultu Parvulus ardet,
 Et Solus Luctu, quem facit Ipse, caret.
 Amphitryoniades placido sic ore jacebat,
 Dum flagrans rodit Pestis acerba Latus.
 Sic tandem evadit maternâ parte solutus,
 Totus & in Flammiis æthera Divus adit.

Wrottesley Betton, Coll. Trin.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

FALLIMUR? an Caroli propter sacra Plaustra, renidens
Explicat insolitum stella suborta jubar?
Ipse est, credatis, WILHELMULUS ipse; nec orbes
Sidereos unquam Dignior Hospes adit.
Ipse est, atque ô quantillum mutatus ab Illo,
Qui fovit Radiis Regna Britannia suis!
Altiùs elatus, jam Toti affulgeat Orbi
Conspicius magis, at pulchrior esse nequit.
Verùm (O Dîe Puer!) nobis ignosce, quòd ultrò
Sedem in Sidereo legimus Orbe Tibi:
Tu Cœlum scandis; Pietas tollebat ad Astra
Te Nostra, at tollit Te super Astra Tua.

Cùm Fatis nuper concessit Diva MARIA,
Palladium populi Diva MARIA sui;
Hinc nisi WILHELMUS, WILHELMULUS inde levârat;
Nos, & Eam nullos viderat una Dies.
At nunc, heu! cadit, heu! WILHELMULUS ipse; Levamen
Quique fuit, Luctûs jam nova Causa subit.
Perdita Gens! tantis cedentem cladibus Heros
Quisnam Te poterit Sistere, quisve Deus?
Proh dura, aspera Fata! at Fata quid increpo demens?
Virtutem nôrunt Illa, WILHELME, Tuam.

Quis, nisi Tu, WILHELME, Tuæ superesse MARIAE,
Et Luctûs tantum sustinuisset onus?
Infandus fuit ille Labor. Nunc appetit Alter;
WILHELMUS, Tua spes Deliciæque, perit;
Ter charus Tibi WILHELMUS, Virtutis Imago
Haud mendax, animæ Dimidiumque Tuæ.
Numquid adhuc perstas? etiam, & sub Pondere Crescis:
Oppressus Superas; & Labefactus Ovas.
Quanta Ageres, dudum novit conterritus Orbis:
Jam sciat attonitus, Quanta, WILHELME, Feras.

ΤΗΡΕΝΟΔΙΑ

ΤΙΤΥΡΟΣ ΚΥ ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, πινῶθε γῶ ἀγρ' ἀπονοσῆς,

Εἰπέ, τί ἐργατῖναι λαίῳ δὲ ἐν πλατῖῳ ὦδε

Τὰς ἄμας καταβάλλοντες, λήθοντο τὰ ἐργα

Πάντες ἄμ', ἐτέ' ἡ οἷς μέλει γλυκερῷ Ἀμῆτω;

Ἦ ῥ' ἐχ' ὠμῆτο κνακὸς καλέει, σαχύων τε

Ἄσυχά καχλάσσει καλὰ κύματα, πολλὰ πεπείρων;

Κορ. Ἀμμι τί δὲ ὠμῆτο κνακὸς, σαχύες τε πέπειρον;

Αἶκα Μοῖρα τὸ πᾶν λίθοι, ἐλοιδύει τ', ἀγροῖο

Τῷ δὲ αἰῶνι διάμησε τὸ Ἀνθό, κ' ἐδὲ πέπειρον;

Ὡμοι ἐγὼ τί πάθω; τί ὁ δύσοιτο; Τ. Ἀλλὰ μοι εἰπέ.

Κ. Λῆγε, ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμῆς, κηδομῆρός περ

Λῆγέ τοι εἰρωτῆς, μὴ ἀπαγέλλων τυ ἀτύσσω.

Τ. Οὐκ, ἐδὲν δαίδω, τὸ ἧ εἰπέ μοι ὅ, τί κεν εἴη

Ἐπὶ γῶ ἐν κοινοῖς τοῖς δάκρυσιν ἀδέα τέρεψις.

Κ. Δάκρυ ἄγε συγερὰ, συγερὰν τ' ἀρπίσσει μολπάν,

Ὡλετο γῶ Λυκίδας, Βασιλῆϊο ὦλετο Κῶρε,

Τελλίσι Λυκίδας τὰς Ἄνας ἀγλαομόρεφω.

Αἰ αἰ τὰν Ἀνίαν Λυκίδας τειπόθατο ὄλωλε.

Κλαίετε τὸν Λυκίδαν τειπόθατον, κλαίετε Μῶσαι.

Τ. Αἰ, αἰ καὶ γ' ἄμμας Λυκίδας τειπόθατο ὄλωλε

Ὡκύμορξ τ' ἀπόλωλε κατείβεται οἱ γλυκὺς αἰὼν

Ἐξαπῖνας μάλα, Νῖν διάμησε δέ Αἶσα πέπειρον

Οἱ γῶ δρεῖθρόνι, κ' ἐντὶ ὑπέρροχοι ἄλλων,

Ὡς Λυκίδας πολυθέςτο, ἐν ἁμαλὶ ημερόπολιν.

Κλαίετε τὸν Λυκίδαν τειπόθατον κλαίετε Μῶσαι.

Κ. Σχέτλιε φῶ πότμε, φῶ, ἦ Νῖν ῥα ἀπέκτανες, Ἀυτῶ

Πεμπάσδων τ' ἀρετὰς, ἔπῃ ταῖς τε Γέρρῃσι νομίσδων;

Αἰ, αἰ τὸν Λυκίδαν, μάλ' ἄγαν πεπυκασμῆτο ἔσκε.

Λιοσόμενοι δὲ ἄμμες μὴ ἐλήθωμες ἅματα πάντα,

Τῷ Λυκίδᾳ πόρῃ Ὑψιμέδων ἐπὶ φέστερον Εὐχτο.

Νήποι οὐκ ἴσαμεν ὅσω πλέον Ἀμῖσι παντός.

Κλαίετε τὸν Λυκίδαν τειπόθατον κλαίετε Μῶσαι.

Τ. Μῶσαι Πιερίδες στυαίσατε Παῖδι ἐρατεινόν,

Τὸν Λυκίδαν στυαίσατε ἐμὴν περικαλλέα Κῶρεν.

Ὡ Λυκίδα ἐρατὴνός ἐης, τό τε πᾶν περικαλλές,

ACADEMIAE CANTABRIGIENSIS.

(Οὐ γὰρ μὰν λασεῦμαι ἐγὼ σέθεν, εἰδὲ θανόντῳ,)
 Ἀθανάτων τοῖς Παισὶ καλὸν τ' ἐναλίγκιος Εἶδος,
 Λαμπετάον τε καὶ ὄμμα, Θεῶν δαίδαλμα φαεινόν·
 Πέπνυσαί τε νόον· τὸν δ' αὖ Τρέπον ἐκ ἔχω εἰπεῖν.
 Κλαίετε τὸν Λυκίδαν τριπόδατον, κλαίετε Μῶσαι.

Κ. Εἶδόν Μιν (τῷ μνασεῦμαί τε διαμπεῖς) εἶδον
 Παιδὰ πῆ ὑσμίνας τε νοεῦντα, ἄγοντά τε μικρὸν
 Τὸν Στρατὸν ἐνθα καὶ ἐνθα, Πολίχνην ἢ ῥύσκοντα,
 Ἦτ' ἀλαπάσδοντ'· (ὡς ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψε
 Διότιτῳ ἔρως) ἐς πηλίκον ὧδέ τε εἶπα·
 Αἱ Παις ταῦτ' ἂν ἴδῃ, πῶς δ' εὖ ποτ' ἀγαπλυτὸς Ἀνὴρ
 Ἐκτολυπευεῖται πολεμόκλονον ἔργον Ἀρηῳ;
 Φῦλα δ' ἀρειμανέων Ἀγῆλων καὶ θυμὸν ἰανθῇ,
 Οἷσι Θεοὶ τόσον μάλ' ἀγήνορα Παιδ' ὥπασδον,
 Τῶν τ' ἐχθρῶν φόβον ἐσόμενον, μέγα χάρμα ἑὼν τε,
 Ἀνθεῦντῳ Σκήπτρῳ κυδῶ, τετιηότῳ ἔρμα.
 Ὡς ἐγὼ εὐχόμενῳ· τὸ δ' αὖτεον ἐκ ἐσορῶμες.
 Κλαίετε τὸν Λυκίδαν τριπόδατον, κλαίετε Μῶσαι.

Τ. Κλαίει Νιν γ' ἀρετὰν ἀτάλαντῳ Ἀρηϊ Ἰλερμός,
 Σμερδαλέα κλαίει, τὰ τε δεύτερα δάκρυα λείβει,
 Δάκρυ', ἀθέσφατα, πυκνὰ, καὶ οἷα ἐχέουσεν Ἀχιλλεύς
 Οἶτον ὀδυρόμενῳ Πατρόκλῳ τῷ τριφιλάτῳ,
 Ἦε ταρσατομήνῃ παρὶ Παιδ' Ἡρακλέῳ ἀλκᾷ.
 Κλαίετε τὸν Λυκίδαν τριπόδατον, κλαίετε Μῶσαι.

Κ. Κλαίει Νιν κλυτὸς ἠδὲ Πατὴρ, καὶ πότνια Μάτῃς·
 Ἀχθῶ ἱκαν' Ἀμφῳ, καὶ ἐς ὅσέον ἄχρεις ἰάπῃ
 Θυμαλγές, δεινὸν τε μάλισα δὲ πότνια Μάτῃς
 (Ἀνδρὸς μὰ ψ' ἐπέεσσιν ὠδραψύχοντῳ ἔραστοῖς)
 Πένδιμα οἰμώζει, ὡς Κύπρις ἐκλαυσεν Ἀδωνιν.
 Τῇ δ' ἀναμύρονται πάντες, τὰ τε λυγρὰ γοῶντι·
 Ὃς γὰρ μυρομήνας τὰς Ἀννας Θεσπείσιόιο,
 Μαιν' ἄδακρυς, τὰς ἐν πέντεσσιν ἀπόκομμι ἀτεράμνω.
 Κλαίετε τὸν Λυκίδαν τριπόδατον, κλαίετε Μῶσαι.

Τ. Κλαίει καὶ ὧ Θάμεσις τὰ Νιν αἰλίνα ἀργυροδίνας,
 Εὐρείτας Θάμεσις, ποταμῶν βασιλεύτατῳ ἄλλων.
 Τῇ δ' τὸν Λυκίδαν γὰρ εἰς Θανάσκοντα παρ' ὄχθαις
 Εἶδεν ὀδυρόμενῳ, Λονδινόν τ' ἀγέλῳ ἴκτο,
 Ἀγέλῳ

THRENODIA

Ἀγγέλῳ ὡς ἱκανὸς, τὰ οἱ ὕδαλα δάκρυα γέντο.

Κλαίετε τὸν Λυκίδαν τριπόθατον, κλαίετε Μῶσαι.

Κ. Κλαίει χῶ Χᾶμῳ τᾶν Μωσαῖν τερπνὸν ἔδεθλον,

Χᾶμῳ ὁ ὠγύγιῳ, ποταμῶν λιγυρώτατῳ ἄλλων,

Κλαίων δ', ὑμναίει τ' ἀνὰ δάκρυσι μῖξας αἰοιδάν.

Ὅς, καὶ τὸν Λυκίδαν μὴ ἑαῖς θνάσκοντα παρ' ὄχθαις

Εἶδεν ὀδυρόμενῳ, μὰν (αἶκεν ἀλαθία φανῖ,

Καὶ μὴδ' ἐκ Μοιρῶν Τήνῳ λίπα πάντα λελούπει)

Τὸν ζῶντ' εἰσορῶν, ἢ ἀκῶν, ὀλβίος ἦτο.

Κλαίετε τὸν Λυκίδαν τριπόθατον, κλαίετε Μῶσαι.

Τ. Πάντες Νῦν ποταμοὶ κλαίοντι, ἢ αἰάζοντι

Τὰ συγέρ'. Κ. ὦ Ποταμοὶ συγερεῖν τᾶν λήγετε μολπᾶν,

Τῷ τε γόῳ· μοχλίσδετ' ἐτώσια· εἰ Λυκίδαν γῶ

Οὐχ ἄλλις ὑμνησεῖ πρ, ὅς ἐδ' ὅσα Πόντος ἀφσεῖ

Οὐ κλαυσεῖ πρ, ὅς ἐδ' ὅσα Πόντος δάκρυα χυσεῖ.

J. Woodford, A. M. Coll. S. P. Soc.

PLANGITE, Pierides, vestrumque dolete Patronum.

Quale decus vestris mox foret Ille choris!

Ah! frustra capiti florentia ferta parastis,

Martia cū tenerâ sumserat Arma manu.

Occidit, Herculeâ qui mox cervice subiret

Cælum hoc, quod noster jam bene fulcit Atlas.

Lucinæ Libitina (nefas!) solennia fœdat,

Latitiamque eadem datque rapitque dies.

Odimus hanc tandem Lucem (quis credere possit?)

Odimus hanc, quâ Tu Nasceris, Alme Puer.

Gorgone depositâ sua cingit Oliva Minervam,

Quæ modo Cimbrorum sanguine sparsit agros.

Nec quis miretur Parcas sic volvere, quando

Placasset tettricas victima tanta Deas.

Sed mittat nimios pullata Britannia luctus,

Parcat & immodicis questibus ANNA Parens.

Mox nova progenies, mœstæ nova gaudia Matri,

Surget, & in tantum spe quoque tollet Avos.

Johannes Wrottesly, Baronetti Filius natu
maximus, Coll. Trin. Commens.

Τάιν-

ΤΑΝΤΑΛΟΣ ὑοφόνῳ πῖσασκεν ἐνεργέα ποιήν·
 Τιςιφόνη χείλεσιν ὀπωρενὰ δῶρα πέλασεν,
 Οὐχ ὥς' οἱ θέμειαι ἀναπαυσωλὴν ὀδυνάων,
 Ὀφθείσης δ' ὥς μᾶλλον ἐδητύῳ αἰνοπαθοῖτο.
 Πῆμα δ' ἄπὸ προγόνων ἰκέλην κληρώσαμην Ἀγῆλοι,
 Παῖδες ἀνακτοφόνων· καρπὸν βλοσυρῶπις Ἑρινὺς
 Πῆναλέοις δεικνῦσα μελίφρονα, πρηνήζει,
 Οὐ κορέσαι μεμαῶσα κεχηνότας, ἀλλὰ γελάσαι·
 Ἑμμαπέως ἵνα δύσνηοι ἀχεώμεθα μᾶλλον,
 Πλησίον εἰσορῶντες ἅκῳ, νήκεσοι ἐόντες.

Κοίρανῳ ἔρανόθεν καταβάς Βελτόνεοσι Φαάνθη,
 Ἀνιθήν παρεφθνε φυὴν ῥοδόεντι περσώπῳ,
 Ὅ, τί σαφὴς θυμοῖο σαόφρονῳ ἦε χαρᾷκτης,
 Τὸν θέμις ἔρανιῳ ναέτης ἔχε, παρθένῳ ἀγνή,
 Εὖρε δ' ὀλυμπιᾷ χθονὶν ἰσάσιλον ἔδρην.
 Δῶκε Δικαιοσύνη κραδίην στεναρῷο λένοντῳ,
 Ἢ ᾧ Σαοφροσύνη, ὥς ἄρνα, περσινέα θῆκε·
 Θαῦμ' εἶδεν, πασῶν γ' ὁμήγευς ἦν ἀρεταίων.
 Τένεκα κοσμηθεὶς ἀτάλαντῳ Ἀνακλῖ περπάπῳ,
 Κυδαλίμῃ ἀνακαινωτῇ ὥς Μάρτυρῳ εἰκῶν,
 Ἀμμιν ὀνδίζεσα φόνον μάλ' ἀμύμονῳ Ἀρχῆ,
 Ποίησασα κακορραφίης κραδιαλγέα μνήμην·
 Ἀγελίην τελέσας ἐπανήλυθεν ἑλυμπόνδε,
 Καὶ λίπε μνησικάκον Νέμεσιν Βρεῖταννίδι γαίῃ.

Bosville Davenport, A. M. Coll. Jef.

JAM mœsta vox est, jam lacrymas pias

Rogamur omnes. Præcipe lugubres

Jam, Musa, cantus; gaudia & spem

Deliciae breves dolemus.

Ignota virtus expetitur minus;

Et prole magnam non sibi cognita

Stirpem ferebant æquiores

Jugiter imminui Britanni.

Ast hunc micantem sustulit omnibus

Natura multo fidere Principem.

Vifus beatis fecit unus

Lætitiâ, rapuitque mentes.

Vis

T H R E N O D I A

Vis magna mentis, divitis ingeni
 Benigna vena, & candida flosculo
 Virtus recenti nescientem
 Funeris addiderant honorem.
 Ardore fervens, & genii impetu
 Felicis artes excoluit bonas:
 Latè tenebat prima Princeps
 Pierios, sua regna, colles.
 Sedes parabas Alma superbiâ
 Mater decorâ Palladis æmula,
 Musæque alumno dulcioris
 Grantiades laticis potentes.
 Ast incolenti non animo diu
 Suffecit impar corpus; amabili
 Compagne diffractâ, fefellit
 Invalidum nimis heu! valentem.
 Ergo dolori non pudor aut modus,
 Ergo fideles hunc ita creditum
 Fletus sequuntur, fila cui Sors
 Immodico breviora nevit.
 Heu! cui reservat sceptrâ Britannia?
 Quis ponet æquus jura? ferociâ
 Duri ferentur non suâ olim,
 Difficilesque regi nepotes.
 Infestus hostis, funere Principis
 Heu! luctuoso, se putat ipsius
 Fatum triumphans, & calentes
 Imperii cineres videre.

R. Laughton, A. M. Aul. Clar. Soc.

Si quod recondat pectore Nænia
 Feralis imo Melpomene, comam
 Diffusâ proinat, flebilique
 Personet omne nemus querelâ.
 Eheu! remotâ rupe *Britannia*,
 Piusque vultus imbribus obruta,
 Te flevit, ô spes nostra, tristi
 Officio coluitque Bustum.
 Stetere mæsto lumine & *Orcades*,
 Et *Tueda* tristi flumine, *Hibernia*

Luctu

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Luctu stupeſcebat, ſacerque
Exſequias celebravit Horror.
Ergo ſub umbris Te infera Nox tegit?
Nec, qui vetuſto ſtemmate ducitur
Sanguis rapacem fugit Urnam,
Purpureuſve decor Juventæ?
Satîs, ſuperque, heu! Sanguine Nobili
Fatis litatum eſt. Claudite Tartarum
Nimis voracem, Cœlites, &
Parcite Reliquiis Britannûm.

Jo. Bringhurſt, Coll. Regin. A. B.

Anglia Loquitur.

ERGONE ſuccubuit? Nullûm, Miſera Anglia, nullum
E ſuperis poteras flectere voce Deum?
Huccine WILHELMI ſpes, huc rediere futuri,
Ut gremio eriperet Parca maligna meo?
Ut Lauros meditata, Cupreſſum & ſparſa viderem
Lilia, væ Gallos jam nimis ulta ſuos!
Viſa fui mihi Tuta, at ſerò doctus Achilles,
Ut morti pateat Calx ſatîs una, monet.
Heu levis arripui repetito Marte Triumphos,
Piſtarosque iterum *Creſſiacosque* dies;
Heu fore ſperavi, cùm *Tybridis* æmulus undis
Altiùs evectis *Thameſis* iret aquis;
Nec malè: nam quorſum, Superi, tot munera mentis,
Tot ſupra ætatem conſerviftis opes!
Cur tantum Herois, tantum poſuiſtis in Illo
WILHELMI? Ingentis cur *Patris* inſtar erat?
Sî tantûm, immites, terris oſtendere vultis;
Hæc mora vix parvi muneris inſtar erat.
Hæc mora vix nobis præter plorare relinquet,
Demerſumque altâ plangere nocte diem.
Quid feci? at quid ſi feciſſem peſſima? certè
Pœna eſſet culpis æquiparanda meis!
Muſtapha adhuc vivit—nondum Hæc—Dux Ipſe querenti
Aſtitit, & tales fudit ab ore ſonos:

T H R E N O D I A

Siste, precor: si vel Lacrymæ, vel multa meorum
 Vota mihi poterant conciliasse dies;
 Si flexisse necem; mihi continuaverat istam
 A N N A parens vitam, quam prius Ipsa dedit.
 Diis aliter visum est, cessi Maturior astris.
 Sed tamen Angligenis Aureus alter erit:
 Atque iterum *simili frondescet virga Metallo*,
 Complebitque meos Charior A N N A Dies.

Josephus Baker, Coll. Regin. Alumn.

ER G O N E, chare Puer, tibi non cumulanda Tropæa?
 Te Musa, instituit quem celebrare, dolet?
 Te Charites lugent raptum; Te casside frendens
 Hinc positâ Mavors plorat, & inde Venus.
 Flecti si possint inimicia Numina, Princeps
 Progeniem poscunt Danus & A N N A suam:
 Ille rogat precibus, lacrymis rogat Illa caducis;
 Nec valet in surdos Ille, nec Illa Deos.
 Ploratu, G U L I E L M E, Tuo totum æthera complex,
 Huc quoque fert gemitum ventus & unda Tuum:
 Audit & Arctoâ Cimber stupefactus in orâ,
 Frigora jam temnens sæva, dolore riget;
 Nil caræ Regum lacrymæ, nil millia Vota,
 Fortunata olim nil Medicina valet:
 Quanquam Phœbus adest, Pythonis cæde superbus,
 Torfit at in morbum spicula vana gravem.
 Sed Tu, chare Puer, poterint modo Carmina, Vives;
 Alter Apollo feret, quam negat Alter, opem.

Guil. Worts, A. B. Aul. Cath.

HA C T E N U S, Angligenas tranquillâ pace beatos
 Vidimus, & placido nobis fluere omnia cursu;
 Credidimus tristes curas, & funera nigra
 His olim cessasse oris, vix amplius ullas
 Jam lacrymas restare, novos restare dolores.
 Sed tamen hæc inter securas occupat aures
 Nuncius infelix, amissum narrat Iulum.
 Nescia tam tristi Britannia credere fama,

Obstu-

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Obstupuit; quem jam Regali vidit in Aulâ
Fulgentem, tutum, celebrantem lata diei
Tempora natalis, procerum cingente coronâ;
Hunc ipsum medios raptum videt inter honores,
Ignavo facilem prædam succumbere fato.

Quis non imperii splendorem assurgere nostri,
Sub tali auspicio, tanto sub Principe? quis non
WILHELMI nomen venturo fiderat ævo
Terrorem Gallis fore, perniciemque secundam?
Frustra venturis vani speravimus annis
Fautura Anglorum cœlestia numina votis;
Ah frustra! dubiâ Mors infatiabilis alâ,
Huc illuc versata obstat; nec dum satiata
Tam crebro populi plebisque litamine, vitam
Nobis dilectam festino surripit ictu.

Siccine discedis, patriamque relinquis, hiantes
Et populos? redeas, precor, instauresque caducam
Angliadum sortem, liceat modò; numine saltem
Huic terræ faveas, nostrisque doloribus adsis.

Ostendunt alii moerentia pectora nigro
Vestitus lacrymis alii; nos carmina, nostri
Argumenta animi, damus hæc extrema sepulto.

Petrus Pickering, C. C. C. Alumn.

Vix bene sepositis peragebant otia bellis
Angligenæ, en lacrymis altera causa subit.
Nempe decus Britonum, nostræ spes unica gentis
Occidit, & miseri nos simul occidimus.
Sed tamen hoc miseros nos hoc impensius urit,
Immature adeò funere raptus erat.
Suppressite at lacrymas, & inanem sistite luctum;
Non immature, qui bene vixit, obit.

Johannes Cradock, Coll. Regiæ Alumn.

Et

T H R E N O D I A

E T Te, Magne Puer, cui tot de partibus uni
 Juno favens lætis adfuit ominibus;
 Quæ matris fueras decus & fidissima cura,
 Fœmineam dum ætas prima rogaret opem;
 Mox anni fecere & mens maturior annis,
 Ut populi & Regis publica cura fores;
 Et Te fata tulere? jaces heu spesque decusque
 Sola domus! regni spesque decusque jaces!
 Usque adeò tibi iniqua Dea est gentique Britannæ,
 Quæ primùm thalamis præfuit, *ANNA*, tuis?
 Spes erat hæc saltem matri rata Vota futura,
 Irrita quæ toties nomina matris habet.
 Spes erat huic certò deberi sceptrà Britanna;
 Post natorum aliquâ sceptrà gerenda manu.
 Si non hos nobis fueras servatus in usus,
 Cur de tot natis ipse superstes eras?
 Insignis cur? Ille tuis Natalibus annus,
 Et de *WILHELM*I nomine nomen habes,
 Quo gentem eripuit perituram interrita Virtus
 Regis, & ereptæ præmia Sceptrà tulit?
 Cur inter rerum turbas variosque tumultus
 Illæsum mater tuta ferebat onus?
 Ah! novâ credideram firmari hoc omine regna,
 Credideram Superùm pignora certa Deùm.
 In primis mens emicuit diviniore annis,
 Et patrii in cunis signa vigoris erant.
 Viderat hæc, tacitæque agitât nova gaudia mente,
 Quem duplex duplici nomine Terra colit;
 Duplex Terra colit, sed prima Britannia cura est:
 Gaudia maternis æmula Regis erant.
 Quanta erit ingenii vis, cùm maturior ætas
 Firmarit teneri mollia membra Ducis;
 Quàm constans animi Virtus; ad munera Pacis
 Qualis erit; bello quantus in arma ruet;
 Hæc reputans, longè venientes prospicit annos;
 Atque animum dulci decipit augurio.
 Nempe tibi, *WILHELME*, parùm est hæc regna beare,
 Dum tua Sceptrà manus quæ moderetur erit;
 In seros vis dona nepotes integra mitti,
 Anglia quæ semper sentiet esse tua.

Hinc

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Hinc te sollicitum dubiæ discrimina vitæ
Prima tenent, si quæ vincere fata queat;
Mox exulta tibi virtutum semina læta;
Illustrisque Puer Regia cura fuit.
Ingenium natura dedit: nec defuit ulla,
Quam natura sibi postulat Artis opem.
Debeat ut Doctrinæ aliquid Vis insita, recti
Et cultus addant roborâ pectoribus,
Erudiere; quibus Regis placuisse sagaci
Judicio laus est prima, secunda Ducis.
Crescit, & usque novus puero crescentibus annis
Sive vigor mentis seu decor oris inest;
Crescit, alitque animum Virtus, & corpore vires;
Quasque tener populo spes facit ipse præit.
Interea crescenti incedere tertia lustra;
Quodque magis populi gaudia vana fover,
Seu naturæ opus est, sive est imitabile quiddam,
In Puero Regis plurimum inesse videt;
Aut videt, aut vidisse putat. Nil scilicet ultra
Quò spes optantis progrediatur habet.
Cum subito effusus labor omnis, & irrita Vota,
Ulteriùsque trahi fila vetant Superi.
Heu versis ut eunt vicibus mortalia! pendet
Heu quantum fati stamine quàm tenui!
Illum sperabat columen sibi grande futurum,
Cum Rex quæ meruit serior astra petet,
Religio; quæ victa malis jam nulla maneret,
Ni magni Regis maxima cura foret.
Ille futurus erat Genti, civilibus olim
Obruta ne pereat fluctibus, una mora;
Jam timet, ex aliâ moveat ne parte tumultus,
Qui velit excusso vertere sceptrâ jugo;
Ex aliâ ne parte insana Licentia sese
Efferat, & Britonûm proterat imperium.
Quis Genti has miseræ possit depellere curas?
Unde queat tantis non minor esse malis?
Vos ô! concilium regni de rebus habere
Queis dedit in patriam cognita sæpe fides,
Experti toties, quantum Sapientia possit,
Cum patriæ cunctis insidet unus amor;
Ne quid Vis possit, ne quid teterrima, multis
Multorum capitum bellua sceta malis,

T H R E N O D I A

Hoc agite Unanimes; fato prudentia major
Et vestra & Regis mutua sæpe fuit.

Fr. Hare, A. M. Coll. Regal. Soc.

ADDE tuas Patriæ lacrymis, & funera tanta
Ploranti tristis succine, Melpomene,
Succine plebejo non distinguenda dolore,
Dum Res ingenti publica voce gemit;
Quæ nunc orba Illo, sibi quem speraverat olim
Rectorem, in scopulos ne ruat acta timet.
Scilicet hinc vires gemibunda furentibus Austris
Addit, & iratas fletibus auget aquas;
Jusque datur lacrymis: nam quæ pia flumina possint
Dilectis unquam Manibus esse satís?
Nam quos, quam dederat Puer, expectatio fines,
Aut quos in Puerum noster habebat amor?
Nondum lanugo, nondum lanuginis umbra
Ulla erat in teneris conspicienda genis;
Cum jam virgineo plusquam puerilis in ore
Majestas, & tum principe digna, fuit.
Dicite qui toties attentè verba bibistis,
Contigerat vultu dum propiore frui,
Dicite, nam meminisse juvat, quæ sæpe locutus
Est Puer; at possit cana senectæ loqui.
Hæ sunt, hæ lacrymæ, quas non promiserat unas,
Omnia pollicitus prosperiora suis:
Quæ sunt lata, velim sint insperata; sed instat
Non expectati sævior ira mali:
Ipsius attonitum pectus sublime G E O R G I
Fertur, ab hoc ictu, vix memor esse sui:
Abjecta in lacrymas gemitusque miserrima mater,
Insolabiliter flebilis A N N A dolet;
Qualis non talem flevit Cythereis Adonin,
Sic non ornatas dilaniata comas.
Huc tamen usque piam deceat doluisse Parentem;
Justa hæc sint nati persolvienda rogo:
At desiderio, neque enim mutabile fatum,
Sit pudor, & nimis questibus, A N N A, modus.
Lacryma quam fundis, non defuit una; Tuorum,
Qui flentem audierint, ora rigantur aquis:

Queis

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Queis Ipsa indulges, nobis depone querelas;
Et Tibi si nolis parcere, parce tuis:
Nec nati memor esse velis sic, ANNA, Parentem
Esse quoque ut Patriæ non meminisse juvet.
Fallor? an ante oculos ponit mihi Delius Augur,
Quâ mox es felix prole futura Parens?
Fallor? an ante oculos mihi Regius adstitit Infans,
Ambit cui placidum lætior aura caput?
Qui folio, sceptrisque exsultet magnus Avitis,
Qualis, quem luges, Ipse futurus erat.
Sed quò me Fati perducis in abdita, Pæan?
Vatibus hæc saltem præcinuisse licet;
Ecce torum Cytherea, faces Hymenæus Amorque,
Et vinclum Charites connubiale parant!
Ducitur in thalamos, non Te, GULIELME, marito.
Indigna, aut Scepbris, Regia Virgo, Tuis;
Ducitur in thalamos; Tibi nempe Britannia nunquam
Fudit, nec vanas fundet ab ore preces:
Hoc rogat, hoc poscit tua Belgia; fida sororum
Fœdera, ne longo sint solvenda die:
Religio rogat hoc; illa exoraverit; illa
Est tua, servasti, deseruisse nequis.

Hen. Bland, A. B. Coll. Regal. Soc.

TITYRUS & MELIBOEUS.

Mel. **T**ITYRE, cur patulæ fagi sub fronde recumbens,
Tristia continuo perfundis lumina fletu?
Hæc alios vultus Saturnia tempora possunt;
Hostem etenim sævum, multo qui milite cinctus
Rus devastabat latè (miserabile dictu!)
Et pingues occidit oves, oviumque magistros,
Pan Deus Arcadiæ invictâ virtute coegit
Ponere lethiferum, sancitâ pace, furorem.
Dicere jam versus, & arundine ludere fas est,
Nec non jucundos in gramine carpere somnos;
Securè pascuntur oves in montibus altis,
Et pasti non ire timent ad flumina potum.
Ergo requirenti dic, quæ tibi causa doloris;
Cur sumis mœstos inter tot gaudia vultus?

Tit.

T H R E N O D I A

Tit. Cur doleam, Melibœe, rogas? qui talia cernens
Temperat à lacrymis, est marmore durior ipso.

Mel. Fortè tuos spreuit formosa Amaryllis amores.

Tit. Non; propior me cura tenet, majora revolvō.

Mel. Quæ propior te cura tenet, quæ magna revolvis?

Tit. Daphnim, delicias ruris, solamque Parentum
Spem, quo non Pani divino gravior alter,
Sacrilegæ eripuit præceps infania febris.

Astitit ars pudibunda, sacri per corporis artus

Dum magnos egit mors imperiosa triumphos.

Mel. Quid narras? Daphnim crudelia Fata tulisse,
Quem positum supra Fatorum jura putavi?

Mira & mœsta refers. Vos rura, gregesque valete,

Fistula muta vale. me, dum mihi vita manebit,

Affliget dolor impatiens. non amplius (cheu)

Pallentes violas, & candida lilia dulci

Daphnidi dona legam; nam Daphnim fata tulerunt.

Tit. Arcadicis obitum Pueri cum fama colonis

Narrarat, cuncti tristes per prata cierunt

In cassum lamenta; sitim non amne levavit

Triste pecus, dulcem neque graminis attigit herbam.

Panaque, ubi ingratus rumor pervenit ad aures,

Jussit amor, quamvis vetuit mens alta, dolere.

Mel. Hujus multa mali (si mens non læva fuisset)

Ingentis nuper monuerunt omina; sero

Vespere enim fessos ducens ad pascua tauros,

De cœlo tactam vidi procumbere quercum,

Quæ magni nemoris dici regina solebat:

Argutam dulci Philomelam voce canentem,

Turturis in gemitus cantum mutare notavi.

Tit. Daphni, tuum Pæni Fatum flere leones,

Flevit & omne nemus, fleverunt Naiades omnes:

Non Faunis Sylvæ, non Nymphis flumina cordi.

Mel. Nec sanè immeritò. nam læti gloria ruris

Ille fuit, Seclique decus; cui Thræcius Orpheus

Carminibus victus cessit, cui pulcher Amyntas

Insignis calamo. Divinæ gratia formæ

Accensam potuit cœlo deducere Lunam,

Ingenio præstans mentem puer ille virilem

Obtinuit, virtusque fuit maturior annis.

Tit. O nimium quæsita Diis, Tu luce coruscus

Scandis ad æthereas hospes gratissimus aulas,

Dum

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Dum nos pastores tristi modulamur avenâ
Funereum carmen, multis dum floribus urnam
Fatalem cumulat ruris delecta juvenus.

Mel. Sed quid opus vano sic Fata laceffere luctu,
Daphnide quandoquidem non spes redit ulla fruendi?
Vos Superi, quorum supremo numine rura
Stantve caduntve (precor) Pani date tempora vitæ
Longa, & ei demtum puero superaddite filum;
Ut regat Arcadiæ tranquillâ pace colonos,
Incolumes ut fervet oves, oviumque magistros.

Franciscus Sitwell, C. C. C. Alumnus.

SICCINE Cæsareis florescere limina fertis
Visâ nimis, superi? atque nimis splendere propinquo
Noster sole Polus; condant ut nubila cœlum
Fœta minis, furvoque diem nox velet amictu,
Feralique umbrâ lauros premat atra cupressus?
Nam simul ac nostræ, Te, spes fidissima Gentis,
Ausâ lues violare, manuque abrumpere vitam
Sacriligâ visum est Fatis, Phœbeïa pallor
Obruit ora tremens; &, qui modò purior axe
Aurato risit, nimbos vomit horridus aër.
Jam furit, immeritas flammâ Britonûmque rogali
Sternit opes fatalis hyems: Arrectus ubique
Crebrescit pavor; & Quos nec Glacialis Ierne,
Audax nec Galli rabies, Rhenique tumultus,
Non anni domuere decem, Tua funera, Princeps,
Frangunt, sollicitatque animos circumfluis horror,
Præcipitisque minæ solii, Patriæque labores.
Qualis porticibusque amplis & culmine celsò
Surgit lauta domus, mediâ testudine tecti
Ardent auratæque trabes, & marmora vivunt.
At si quâ concussæ olim vi fortè columnæ
Succumbant oneri imposito, fastigia longè
Dant sonitum, latèque trahunt delapsa ruinas.
Haud secus Imperii moles compage solutâ
Angliaci horrendum nutat, Teque, optime Princeps,
Avulsò labefacta tremit.
Procumbit lacrymisque fluens, & crine soluto
Anglia: Nec victrix extincto Cæsare tantum

THRENODIA

Orbi Roma suo timuit, quantum Ipsa suorum
 Funestas ploratque vices, & luctibus amens
 Crudeles queritur Divos, atque aspera fata.
 O si Threicio redivivus carmine Vates
 Tartara septenique resolvens vincula fluctus,
 WILHELMUM superis reddat: simul alta foverent
 Angliadas requies, conversaque numina Divum.
 Fasta dies, quæ magni iteratos Principis ortus
 Ostendet, similisve feret miracula Prolis!
 Hinc primum auspiciis puerilibus oria carpent
 Gentes, ac revocati animos secura Britanni
 Gaudia potabunt, & longa obliviam luctus.
 Sic ubi odoratis olim Titanus ales
 Composuit sua membra rogis, ex igne relictus
 Vires parturiente redit; Solennia Eois
 Orgia ducuntur populis, & carmine festo
 Semina plaudit Arabs cineris fecunda Sabæi,
 Atque pubescentis renovata exordia formæ.

ἘΛΠΙΣ Βρεταννῶν, ἡ φάθ' ἔχαιον
 Τέθνηκεν· Ἦβης δὲ θαλερᾶς ῥόδον
 Πότμῳ μίμνεν, ἡ τάφοιο
 Ἀμφέχυλο σκόδοντο ἀχλὺς.
 Πάρα σενάζει· Πένθεο ἄρχετε
 Ἰεραί τε πηγαί, ἄλσέα τ' αἰλινον
 Μύρεα δέ γ' Ἰλερμῶ πεσόντο
 Οὐλόμῃον Βρετανοῖσι σῆμα.
 Σκήπτροιο κῦδος σιγαλόεν πάρος
 Βῆν τε λαῶ πέρθε μόρῃς ταχὺς
 Διοτρεφδὺς Παιδὸς, δάμασσε
 Δ' Ἀγλιάδας χαλεπὴ Ἑρηνύς.
 Πάρα σενάζει· ἔνδοθι δ' οἱ φρένες
 Φείξαν σιδήρῳ σήθεά τ' ὄβριμον
 Ῥίγησε χαλκῷ, ὅσις οἴλη
 Ἀργαλέος συγερῷ παύσῃ.
 Αὐτός ῥ' ἀπηνής· Ὑμέες, ὦ θεοί,
 Μᾶλλον δ' ἀπηνεῖς, ὕμέες Ὀρχαμον
 Κῆρον καθίλειω, αὐτὰρ αἶψα
 Ἡερέεσσι καλῶν ψεν ὄρφνη.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Ἐχθροῖς ἰαίνει, ἄμμι' ὀδυρὺς τάχε
 Δ' ἥτορ βαρβαρὺς, ἰμερὲν Παῖ,
 Θνητοῖσι κῆρας σὰς θανόντος,
 Οὐ πλεόντεσσιν Φιλέοισι πικρῶ.

Johan. Chapman, Coll. Emman. Alumn.

TRISTEM, reducti per Thamesis vada,
 Longo vehebant ordine lugubris
 Pompam feretri, perditumque
 Imperii decus Anglicani;
 Cum sic sub imis visus erat Pater
 Queri fluentis, mœstaque Naiadum,
 Fatentibus luctum capillis,
 Turba graves iterare fletus.
 Sic ergo, feri lubrica seculi
 Spes, gentis ingens gloria, sic, Puer,
 Abis, nec instantem tuorum
 Cura diem, volucrisque fati
 Tardavit alas? nec tua plurima
 Regisque virtus æmula Maximi,
 Nec invidas mollire mentes
 Forma Trium potuit Sororum?
 Quantas sed imo spes ego gestiens
 Mecum fovebam pectore; dum tua,
 Vinforianas propter arces
 Palladiumque fluens Etonam,
 Nuper viderem ludicra, & agmine
 Pugnata ficto prælia; Te fore
 Cui veriores mox datura
 Gallia victa foret triumphos!
 Sed Fata votis annuerant minus;
 Et omnis cheu! occidit, occidit,
 Spes omnis, & sceptri futura
 Gloria, Te, Puer, interemto.
 Ni fræna tandem dans lacrymis, pio
 Luctûque, lapsam respiciat Parens
 Gentem, nec infractis secundam
 Progeniem invidet Britannis.
 Et si quid Augur sit Thamesis, senex
 Si quid futuri præsciat; alter Huic

Nalce-

T H R E N O D I A

Nascetur olim nec minori
Indole, qui populum gubernet.

*Tho. Wyndham, Coll. Regal. Commens.
ad mensam Soc.*

MORTEM immaturam pullata Britannia deflet
Principis, & spes & gaudia rapta querens:
Se deflet; verum ille beator attigit auras
Ætherias, nec Diis Grator hospes adest.
Admotis stimulis miserè Dolor urget acerbus,
Imminet & vultu sollicitante Timor;
Sed præsens triplices GULIELMUS tractat habenas,
Cede jubente, Dolor, Numine, cede, Timor.

*Gul. Tempest, Coll. Regal. Commens.
ad mensam Soc.*

NUNC licet, & fas est, longo indulgere dolori,
Vulnera nec ficcis dissimulare genis.
Occidit heu! Princeps Britonum cui debita sceptras,
Et populi lacrymas regia fata movent.
Ille Puer claræ dederat prænumcia laudis
Omina, & imperio jam quoque dignus erat.
Et tamen hunc nullis respexit mota querelis
Parca, sed extremo miscuit ossa rogo.
At Tibi, magna Parens, populi spes una Britanni,
Fata addant annos, quos rapuere Duci.

*St. John Broderick, Coll. Regal.
Commens. ad mensam Soc.*

HUC lacrymæ & luctus, miseri huc properate dolores,
Et lacerata tuas huc Elegia comas.
Sit mihi Musa dolor, procul, ô procul este, Camenæ;
Sit flumen sacrum lacryma crebra mihi:
Tecum eheu! Princeps, fugerunt omnia, tecum
Spes ingens, tecum gaudia, vita, salus.
Troilon ægra Hecube, sic Cypria flevit Adonin,
Hectore, sic mœrens Troja, cadente, ruit.

Merge

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Merge genas lacrymis; hîc virtus, forma, juvenus
Accumulent luctus, Anglia mœsta, tuos.
Altum Granta filet; nunc ah! lugetque gemitque
Præsidium abreptum mœsta decusque sibi.
Vivere Tu dederas Præsens, Tu Surgere Musis;
Jure igitur, Phœbo sic abeunte, jacent.

Ad Regem.

JAM, nisi Tu, GULIELME, Quis atra hæc nubila pellet?
Quis, nisi Tu, lacrymis fræna modumque dabit?
Magne Heros, propius referant te vota Tuorum,
Et gemitus Populi sint tibi vela tui.
Atropos & serò tua stamina rumpat, & annos
Quos rapuit Juveni, proroget ipsa Seni.

Steph. Hobday, Coll. Emman.

HAUD ignara adeò dolet irreparabile Damnum
Quæ raptum deflet Musa tenella Ducem.
Vidimus Ipsi etiam vestigia sacra prementem
Cæsaris; ut Regem jam referebat Ovans!
Hoc tamen ingentem solabitur Anglia Luctum;
Præsentem Ipsa probat nempe Ruina Deum;
Qui non invisas, dum Tu, GULIELME, super sis,
Angliacas certo Numine firmat Opes.

W. Wanley, Armig. Coll. Jes. Commens.

UT tener è proprio traductus flosculus agro,
Protinus arefcens pendulus urget humum:
Sic Pius Ascanius cœli delapsus ab aulâ
Ingreditur mundi fluxa theatra novi;
Cunctatus paulò, cognatum adspirat Olympum,
Respuit hunc mundum, sidera sola placent.

G. Jacson, Coll. Jesu.

T H R E N O D I A

HACTENUS haud tristes temerârunt gaudia luctus,
 Mœstave flebilibus mixta Querela sonis;
 Festa urbes, agri celebrarunt festa, serenas
 Vidimus & noctes, & sine nube dies:
 Exfulat orbe etenim nostro furialis Erinnyes,
 Hinc procul ad Cimbros fugit & illa suos.
 Pacis amica Quies niveis circumvolat alis,
 Pace allapsa lues sed nimis heu! nocuit.
 Quis locus ah! nobis dabitur jam tutus ab hoste,
 Si struit insidias Pax quoque blanda suas?
 Quem Dea non rapuit Bellona, aut hosticus ensis,
 En febris ignavæ prædâ inhonesta cadit;
 Occidit en juvenis, sinerent modò fata severa,
 Qui Britonum factis ferret ad astra decus.
 Reddite Dii nobis iterum bella, horrida bella,
 Non equidem tanto Pax placet emta malo.

Jos. Herne, Coll. Regal. Commens. ad mens. Soc.

QUID nuper cumulasse piis altaria donis,
 Quid nuper Superis vota tulisse juvat?
 Pro quo vota Deis tulimus, cumulavimus aras
 Donis, in medio raptus honore jacet.
 Regales inter latuit Libitina triumphos,
 Festivoque suas sumpsit ab igne faces.
 Hoc est, ô superi, quòd Bistonas horridus armis
 Jam nostro Mavors exsul ab orbe petit,
 Ut mox heu! curâ victi graviore premamur,
 Et Pax armato sæviat hoste magis?
 Hoc est, quòd castris gaudet matrona relictis
 Et dulces natos, & rediisse virum,
 Ut cadat Ille, velit pro quo matrona libenter
 Bis dulces natos, bis cecidisse virum?
 Ætatem super emicuit Ducis ardua virtus,
 Ostenditque suum mens genus orta polo.
 Talis erat, parvâ cùm majestate minantis
 Victrices sensit ficta Namurca manus.
 Talis erat, GEORGI nuper cùm fulsit in aulâ;
 O quàm Cæsareâ fronte sedebat honor!
 Ut regni enituit prænuncia stella futuri!
 Quis non incessu crederet esse deum?

Falcia

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Fascia quàm pectus, quàm crura Perifscelis ornat !
Mox breve tempestas obruet atra decus.
Sic rutilante latus dum Jupiter Iride cingit,
Puraque cæruleo splendet ab axe dies;
Invida contristant fugitivam nubila lucem,
Et cælum mœstis imbribus omne dolet.
Quantum Augusta gemit passos laniata capillos ?
Quantum Winsoriam culpat iniqua domum ?
Redde mihi soror ô, gemebundo pectore clamat,
Pignora non tibi sic credita, redde mihi.
Ah ! vixit, dum fida mei tutela tegebat
Præsidii ; vixit, dum mea cura fuit.
Hæc nihil : at socios luctus, sociasque querelas
Adjungens Thamesis fletibus auget aquas.
At vos ne nimio juvet indulgere dolori ;
Nam si percutiat dexter Apollo lyram,
Non prius ætheriâ GULIELMUS sede recumbet,
Addetur puero non prius ANNA suo,
Alter quàm GULIELMUS erit, virtutibus alter
Qui paribus Britonum nomen ad astra feret.

Horat. Walpole, Coll. Regal. Alumn.

QUAM subitò extincta est nostri spes Altera Regni !
Ut prius amissus quàm frueremur, erat !
Tu superas, WILHELME, tamen, solatia nostra,
Tu vive illius tempora, vive tua :
Hoc fluat ex damnis, sint infortunia tanti,
Ut Regna Auriaco germine nostra bees.

Bri. Kitchingman, A. B. Coll. Sid.

ERGO uno cadit ante diem Glovernius ictu ?
Ast uteri quota spes, ANNA, erat ille tui !
Quanto vix tandem molimine nascitur ! cheu,
Nunc primum toties te peperisse dolet.
Ergo jaces vilis Parcarum Victima, Gentis
Una salus, sacra sola columna Domus ?
Qui poteras Atlanti unus succedere nostro ;
Quo, tria WILHELMI Regna, cadente, labant.

T H R E N O D I A

O modò NASSOVII, Britonum modò magna voluptas!
 Nunc ingens Britonum, NASSOVIIQUE dolor!
 At nos Fatòrum invidiâ nil tale timentes,
 Sollicito has tantùm fudimus ore Preces:
 Ne cùm WILHELMUM sequereris adultus in Hostem,
 Æmulus in Gentis damna Domûsque fores.
 Cœpimus interea tædas sperare jugales,
 Quærere, quæ thalamis par queat esse tuis.
 Junctò omnes simul ore rogant connubia Divos;
 Ne Domus ictu uno tanta recisa cadat.
 Numinis heu! falsò pacatam credimus Iram;
 Hoc nimium monuit morte MARIA suâ,
 Hoc monet extinctus Princeps; ante omnia, nostra
 Præmonuisse hoc nos Crimina debuerant.
 Fulmina turba diu sibi flagitat impia, numen
 Queis ipsam perdat, Fulmina; seque probet.
 Debita pœna odiis civilibus extera bella;
 Sollicitatque gravem fœdus Amor Nemefin.
 Luxuries effusa Famem sibi provocat ipsa;
 Ultricesque cohors ebria poscit aquas.
 Hæc Gentis meruisse fatemur crimina, certa
 Quæ sint offensi Numinis indicia.
 At cur communi dignum superesse ruinæ,
 Funere Mors solum mergit acerba Ducem?
 Cur gaudent Superi inverso sic ordine? Plebis
 Cur luit insanæ crimina sacra Domus?
 Nil querimur viles animas cecidisse, piacula
 Si pro Rege suo sint data vulgus iners.
 Indignum neque enim, si Victima multa per aras
 Pro Pastore suo de grege sumta litet.
 Nulla tamen Dominum pecoris contagia lædunt;
 Cur pro plebe Domus Cæsaris icta cadit?
 Quas non ille moras vitiiis crescentibus usque
 Injicit? Exemplum quale MARIA fuit?
 Quàm non his (quantum licuit puerilibus annis)
 Dissimilis, quem nunc Anglia mœsta gemit?
 Discite jam tandem mitescere, Fata; nec ultra
 Vestra in Cæsaream sæviat Ira Domum.
 Tuque adeò infelix nunc Gens tibi consule; Regi
 Nunc, tibi si nolis parcere, parce tuo.

Edvardus Edlin, Coll. Regal. Alumn.

E R G O

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

ERGO jaces, Auguste Puer? nec forma nec ætas
Nec quidquam innocui mores, Pietasque, Pudorque
Flexere immites, fatalia Numina, Parcas?

Nil quæ fuderunt Magni pia vota Parentes,
Nil nostræ potuere preces? quin occidis ævi
Deliciæ Lacrymæque Tui; dum cæde superbit
Impia, & instaurat Diros Libitina triumphos.

Ah nimium placuisse nocet; nimis est brevis ætas
Immodico; & dignis contingit rara senectus.
Sic Te, Chare Puer, teneros Virtutibus annos
Vincentem, & cœlo maturum funere acerbo
Merfit iniqua dies: utque olim impubibus annis
Occidit Henrici nimium dilecta juvenus;
Utque prius, nobis memorandum in secula nomen,
Edvardus cecidit; sic Tu quoque moribus ambos
Et casu referens nostro Dolor occidis ævo,
Et tua sic memores deslebunt fata Minores.

J. Felton, Coll. Trin.

QUAM gravis attonitas percellit Nuncius aures!
Quantus ubique dolor! quamvis GULIELMUS ab
armis

Insidiisque vacet tutus, populique timores
Sedentur soliti: sed nusquam gaudia longa
Rebus in humanis. messem dum cogit avara
Mors, immaturos inimicâ falce recidit.

At Nos extinctâ satiata usque MARIA
Credidimus Parcas, nec acerbo funere rursus
Ante diem Angliaci rapturas gaudia Regni.
Sed diros renovat mors immatura triumphos;
Et (quoniam mixtam per Te, GULIELME, vetatur
Savire in plebem, postquam est Pax candida terris
Reddita) cognato Tibi sanguine gaudet, & Unum
Abripit, innumeri qui Militis instar habendus.
Cur non ergo feri rediere pericula Martis?
Non mille ob patriam lethalia vulnera passos
Fleverunt Matres, potius quàm Regia fleret
Nequicquam fecunda Parens, gemeretque WILHELMUS,
Ut quondam ingemuit dulci moriente MARIA?

T H R E N O D I A

At, miserranda Parens, Tu Nati frigida carpis
 Oscula! sic olim languentem flevit Adonis
 Diva potens Cypri; sic corpore inhaesit; Adonis
 Talis erat formâ, talisque impubibus annis.
 Nunc vocat orba Parens felicem morte Sororem,
 Felices steriles, quas non ea funera tangunt.
 Nec fles sola, Parens; quin nos communia damna
 Mistis ploramus lacrymis, junctisque querelis.
 Te, Dilecte Puer, teneris quæ floribus hortos
 Nudat, Te nostrum rubicunda canicula florem
 Abripuit. lacrymis ô si Tibi reddere vitam
 Possemus nostris, ut flos revirescit ab imbre!
 Ecce MARIA Tibi miranti limen Olympi
 Infuetum occurrit, Comitemque per omnia ducens
 Angliacos ostentat Avos: hic Carolus ille est,
 Hic, ait, est primo Glovernius alter in ævo
 Raptus, & ætheriis agnosceris hospes in oris.
 At Tibi si plures cælum concesserat annos,
 Qualis eras veris quantusque futurus in Armis!
 Et quondam, virtute suâ qui protegit Anglos,
 Ipse Tuis senior tegetetur Avunculus armis.

Tho. Pilgrim, Coll. Trin.

THAMESIS aurifluas Jactet non amplius undas,
 Et vicina undis Regia castra suis.
 Angliacæ hinc Heres virtutis verus, & olim
 Regni, si vellent fata, futurus, obît.
 Respice virtutem, fuit integra vita: sed annos
 Respicias, aderat vix Juvenilis honos.
 Talis erat, quem deflevit Cythereis, Adonis:
 Talis & Anchisæ pulcher Iulus erat.
 Majestas oris, Jucundaque gratia vultûs
 Huic cœleste aliquid magnificumque dedit.
 Ingenio emicuit Pallas; Juvenilibus armis
 Et ludis, qualis Mars puer ipse, fuit.
 Qualiacunque tamen nihil hæc in fata valebant,
 Qualiacunque illi demeruerunt nihil.
 Optima nimirum fatis rapiuntur avaris,
 Dum numeros explent pessima quæque suos.

Pur-

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Purpureæ marcent violæ, mollesque Hyacinthi,
Et Rosâ vere novo vix modò nata perit:
Dum nunquam lædenda Absinthia tetra, & avara
Spina, atque Urticæ vis inimica, vigent.
Scilicet hunc nobis Fortuna, inamabile numen,
Invidet, & lætas mutat iniqua vices.
Nos; quasi Rege suo nimium foret Anglia felix,
Et nimium tantis invidiosa bonis:
Nos; quasi pax, & amica quies, atque otia læta,
Ingentesque animos prospera fata darent:
Depressit Fortuna gravi nunc mole dolorum,
Vulneribus vexans vulnera prisca novis.
Munera non habuisse parum est: sed munera habere
Cum datur, ante diem perdere magna dolet.
Sic hyemem interdum illustras, nitidissime Phœbe,
Ut brumæ fiat tristius inde malum.
Talem invisa dies GULIELMUM, & fata tulerunt;
Pungeret ut luctus pectora nostra gravis.
Huic verò, cui tres non fas gestare coronas,
In cœlis decorat par tribus una caput.
Et quantum in terris detraxere invida fata,
Cœlestis justâ lance rependet honos.

W. Lee, Coll. Regal. Alumn.

OCCIDIT ut Tibi Lux, Patriæ spes unica Princeps,
Quæ nos æternum Nox metuenda premit!
Nec metus hic vanus, Luget NASSOVIVS Heros,
Firmare Augurio visus & inde fidem.
Fas sperare tamen dum terris providet auspex,
Publica quo toties Res reparata stetit.
Jamque adeo juvat & Luctus; diffidere nescit,
Dum Regem Socium Musâ doloris habet.

Tho. Frankland, Arm. Coll. Jes. Commens.

Hinc

T H R E N O D I A

ILLUDUNT miseros ut Fata maligna Britannos!
 Ut miscere juvat gaudia fluxa malis!
 Quæ modò WILHELMI celebravit Musa triumphos,
 Et pacem Europæ Rege jubente datam,
 Mutato vultu jam tristia funera plangens,
 Lugentis fit pars officiosa chori.
 Nec mirum est alto indulget si Diva dolori,
 Quando obit Angligenum gloria, stirpis honos.
 At non totus obit: jam Famâ vivet; amore
 Quem tanto amplexa est Musa, Perire vetat.

Georgius Paul, Coll. Jesu Alumn.

QUUM modò natales celebraverat Anglia lætos,
 Solverat & patriis annua vota Deis;
 Qui dederant nobis spem tantam assurgere, & annis
 Et Crescente magis laude vigere Ducem:
 Mors, quam nec virtus flectit nec pulchra Juventus,
 In carum misit spicula certa caput.
 Lætitiâ mutans luctu, & gemitu peracerbo
 Regnorum abripuit spemque decusque trium.
 Ut tristes minuat curas, funebria jungit
 Carmina, cantârat qui modò læta, chorus.
 Anglia testatur lacrymis perfusa dolorem,
 Et desiderium mœsta Ducis queritur.
 Gaudeat, & solers nova nunc mala cogitet hostis,
 Infidâ & pacem rumpere fraude paret;
 Frustrâ; dum nobis regnat GULIELMUS, & ensen
 Hosti haud ignotum dextera sacra tenet.

*Hen. Proctor, Coll. Regal.
 Commens. ad Mens. Soc.*

QUID poscit Superos sollicitâ prece
 Burnettus? toties supplice cur genu
 Aris Thura dedit, vix docilis pati
 Votis Oppositos Deos?
 Præsentes profugum sistere Spiritum
 Dilecti Capitis, Cœlicolas vocat,

Præ-

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Præsentes Patriæ tollere de toro
Florem, Spem, Columnen, Decus:
Verùm nil tetricas Præsulis irrita
Mollivere Deas Vota; sed heu! jacet:
Vultus nec roseus, Nobile nec Genus
 Languentem eripuit Ducem:
Cùm Vulgare Lutum, Plebs nimiùm valens
Vitæ vincla trahit tempus in ultimum,
Atque experta diu tædia Luminis
 Vix tandem fruitur nece.
Arvis haud aliter Lappa renascitur,
Fecundusque viret Carduus, impigræ &
Exstirpantis eos Agricolaë manûs
 Vanum decipiunt Opus:
Dum Nidor Croceus diffugit, & brevi
Marcet, flore rubens deciduo, Rosa;
Quorum instar Britonum Dux viret, Occidit,
 Orbis Deliciæ, Dolor.

Gul. Sutton, A. B. Aul. Pemb.

PROH semper Anglis aspera Sidera,
Durumque Cœlum! Tersimus humidus
Vix dum genas; eheu! honores
Vix dedimus MARIÆ supremos,
Rursus coacti fundere lacrymas
Iulo. Iniquis heu! Puer obrute
Fatis; benigniore digne
 Sidere, Nestoreoque Filo.
Mundi Theatrum, siccine, ut exeas
Tantum, subisti? Qui Genialibus
Pompis sinister arsit Ignis
 Siccine prænuit Rogali?
Heu! Quis renatâ tollet Avunculum
Spe quondam? Alumnum quemve tua Albion
Jactabit? Eheu! quem sequentes
Viderit Oceanus nepotes
Regentem? Habenas en! quoties tuas
Sensisset Hostis fervidus, & diu
 Latèque victrices catervæ
 Consiliis Juvenis revictæ?

THRENODIA

Videre magnas jam videor Ducum
 Agi per urbes colla minacium
 Spectator; & fractos tremendi
 Nominis auspicio Tyrannos.
 Jam torpet Ister sanguine Turcico.
 Catena vexat ferrea perfidum
 Post terga Papam. Roma tandem
 Exitium resupina sentit.
 Jam cerno Rhenum, gentibus additum
 Victis, minores volvere vortices;
 Jubetque fixa meta Gallos
 Exiguus equitare campis.
 Quo Musa tendis? talia desinas
 Sperare demens; occidit heu! Puer
 Illustris; immatura cedit
 Victima nil miserantis Orci:
 His visa donis seu nimis Anglia
 Potens fuisset; seu scelerum lues
 Deponere iracunda summum
 Fulmina non patitur Tonantem.

B. Spencer, C. C. C.

Sic tibi deliquium ne condant lumina Titan,
 Contingat rarus sic tibi, Luna, labor:
 Dicite, (nostis enim) potuit Marcellus obire,
 Sidera nec tanti signa dedere mali?
 Sape etenim Heroum pradicunt conscia mortes:
 Et rarus cælo rex sine teste cadit.
 Cur igitur primo cecidit Glovernus ævo,
 Nec visa est rutilis stella timenda comis?
 Nec stata solliciti turbantur fœdera mundi,
 Nec discors in se Machina quassa ruit?
 Hæc ego. cum præsens Deus increpat ipse querentem
 Et pharetrâ & flavis pulcher Apollo comis.
 Ah! cave Cœlicolas, queis vestra Britannia curæ est,
 Incuses: summo est Anglia cara Jovi.
 Ipse Deum in pleno Pater aspera fata canebat
 Concilio: & dixit, Dux GULIELMUS obit.
 Sed Britonas lateat clades, nec lugeat æther,
 Anglia ne vulnus sentiat ante diem.

Hoc

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Hoc dabitur caris nescire futura Britannis:
Sit subitum, duplex fit metuendo malum.
Dixerat omnipotens: tremuere cacumina cœli,
Divorum insonuit planctibus aula Jovis.

Johan. Towersey, A. B. Coll. Trin.

QUAM subito lux natalis mutatur acerbo
Funere? quàm festæ jungitur atra dies?
Vix rediens verbisque bonis choreisque peracta est,
Quæ prolem, ANNA, tibi Brittonibusque dedit;
Vina aris dedimus, pluresque rogavimus annos;
Quis vanas populi dixerit esse preces?
Attonitas tristis rumor cùm pertigit aures,
Tempora cui vitæ longa vovetis, obît;
Qui matris decus, & Gentis spes unica: Gens sit
Infelix magis an mater, in ambiguo est:
Illius ex primâ præsumimus indole mores;
Adde quod exemplum Rex, stimulosque dedit.
Quis magis invisus populo rogis arferit unquam?
Quæ sibi rapta parens pignora tanta dolet?
Hic multorum unus fatalem evaserat horam,
Quæ fratres vitæ limine dira tulit;
At quonam spes creverunt! heu, tristitia majus,
Quo spes majores, funera pondus habent.
Tu, Patria, ex ictu unius quæ vulnera perfers!
Quâ jam ope, quâ tandem tu valitura morâ es?
Jam te conditio præsensque futuraque turbat;
Majorem curam posteritatis alis.
At frustra est casus inopinos flere; reverti
Nescit, quod fugiens hora semel tulerit.
Define flere, Deosque tibi jam crede faventes;
Præbet solamen non leve salva Parens:
Define, & in curam Regis consurge tuendi;
Nec sibi jam, totum vivere crede tibi.

B. Clarke, Coll. Regal. Soc.

THRENODIA

NONDUM bis ternos numeravit mœsta Decembres
Anglia, Sanctæ ex quo cineres atque ossa **MARIÆ**
Composuit, tumuloque supremum indixit honorem;
En iterum fletu obruitur, manesque Glovernâ
Illustres dolet, & semper miserabile lethum.

Quid verò jactas sublimi vertice turres,
Windsoxiæ funesta domus, prælata superbæ
Nequicquam Augustæ? quâ diram abscondere pestem
Aut potis aut ausa es, Tu, quâ inter nomina Regum
Antiquorum atque Heroas Belloque Togâque
Insignes decore ipse novo, & spectabilis armis
Effulsit Puer, & Patriæ & spes una Parentum,
At nunc infernis umbra errat pallida lucis?

Hoc erat, ut circùm resonarent omnia plausu,
Natales multùm optatos referentibus horis?
Quas tum non donis læti cumulavimus aras?
Quæ non vota pii concepimus? optima Mater
Ante omnes & thura dabat, Divosque vocabat:
Forsitàn & secum tacitè sua gaudia celans
Dicebat; Mihi quando tuos, dulcissime rerum,
Aspicere & dabitur thalamos, atque ordine pulchro
Crescentem sobolem, populos quæ læta Britannos
Seculorum longâ serie tutetur, & armis
Et virtute potens placidum det jura per Orbem?
Hæc Illa; at rapidi lacerârunt omnia venti,
Et tibi jam thalamus terra, & Proserpina conjux.

Frustrâ igitur toties gravidæ Lucina Parenti
Adfuit, heu! quæ ultra nomen non dulce Parentis
Audit, at exanimum tristis videt illa cadaver
Pro nato, & focias Patriam miscere querelas.
Infelix quantum, sinerent modò fata, Patronum
Albion amittis? quanto de culmine rerum
Lapsura ingentes nobis minitare ruinas?
Quis, cùm fila legent **WILHELM I** extrema Sorores,
Et repetet stellis distincti mœnia cœli,
Quis miseræ feret auxilium, aut solabitur orbam?
Barbarus has sedes, hos agros hostis habebit?
Cœlicolis si sic visum est, neve altera matri
Exsurget proles, nec conjux altera Regi;
Gratia, Dî, vobis, quòd sic ventura tenebræ
Cingunt, noxque offusa animis densissima nostris.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Si dubios rerum eventus, cæcosque recessus
Fatorum rimanti acie penetrare liceret,
Prævisis mens fortè malis succumberet: at nunc,
Nunc saltem sperare datum est, & numina siquid
Respiciunt hominum curas & sedula vota,
Te, WILHELME, diu agnosceret Britannia Regem,
Et simili semper gaudebunt vindice sceptrâ.

Tho. Cole, Coll. Regal. Alumn.

CREDIDERAM fore, cùm virtus Tua bellica, Princeps;
Nostri olim exigui carminis esset opus.
Credideram fore, cùm celebres visura triumphos,
In Laudes esset Gens Tua tota Tuas.
Inque Tuas equidem Laudes quàm lata pateret
Area, favissent si Tua fata Tibi!
Namque Tuus dum Te stimulavit Avunculus Hector,
Dum Pater, & generis Nomina, Iule, Tui;
Dumque Tuo emicuit generoso in pectore virtus,
(Quæ si fas claros exsuperaret Avos:)
Dux quantus bello exstares! quibus Ipse redires
Cum spoliis, Populo Te celebrante Tuo!
At Tibi crescentes Mors arripit invida Lauros,
Solam & Cupressum Te decorare finit.
Dumque olim dandas Tibi cogitat Angliâ Laudes,
Instant flebilibus fata canenda modis:
Ipsa etiam mediis subeunt infauſta ſecundis,
Natalemque premunt (quàm Cita!) Fata Tuum.
Proh dolor! At, (si sit fas indulgere dolori,)
Hæc, modò viſa aliter, nunc quaſi tarda querar.
Quid ſivere unum natalem currere fauſtum?
Vitam poſt cunas quidve dedere Tibi?
Ah! quantas cauſas rapuiſſent fata dolendi,
Ad cœlum in cunis ſi paſſiſſet iter!
Fortunæ nos, nunc refuſa, viciniâ torquet;
Penè beat dum Nos, Hoc magè Penè dolet.

Tho. Ralph, A. M. Aul. Pemb.

T H R E N O D I A

QUID premis infantes telis audacibus artus,
 O mors, eximios quid rapis atra viros?
 Succumbit tibi rursus Heros, rursusque parentes
 Divi nequicquam fata severa dolent.
 Non genus, aut virtus illum, non optima mater,
 Nec magni affinem Caesaris esse, juvat?
 Sed quorsum fletus? cur vanas fundo querelas,
 Felicemque animam turbo, beate, tuam?
 Parce, precor, Juvenis: nam te neque luridus Orcus,
 Nec vaga sub terris detinet unda Stygis;
 Sed patrios scandis cœlos, & fixus Olympo
 Resplendens inter sidera, sidus eris.
 Namque anima Heroum, cujus cœlestis origo est,
 Semperque internus nutrit agitque vigor,
 Corpore pressa dolet, terrisque invita moratur,
 Et raptim celeri gestit abire fugâ:
 Quanto illi, major fuerit vis ignea, tanto
 Abrupto citius carcere linquit humum.
 Sic flamma erigitur sursum, & depressa, resurgit,
 Indignantque altum fortius urget iter;
 Dum tandem sedes nativas nacta quiescit,
 Lambitque ætherias unda conusca domos.

S. H. A. B. C. C. C.

SOLVIMUR in lacrymas, justissima causa dolendi est,
 ANNÆ cum tangit pectora sacra dolor.
 Quæ merito audivit modo felicissima matrum,
 Nunc qui se matrem, non habet orba, vocat.
 Te, nos, & solium fugit tua regia proles,
 Et quisquam luctus comprimat, ANNÆ, mors.
 Non te flere quidem, sed solam flere vetamus,
 Leniat, ô Princeps, nostra querela tuam.
 Ut decus ille tibi, sic publica gaudia vixit,
 Publicus & ploret publica damna dolor.
 Cum cadit ante diem pius & formosus Iulus,
 Experti scimus tollere fata Deos.
 Vidimus heu! nuper Juvenem fulgentibus armis;
 Et belli, quamvis tyro, peritus erat.

Quis

ACADEMIAE CANTABRIGIENSIS.

Quis melius potuit rudibus dare jura catervis?
 Quis melius tenerâ mittere tela manu?
 Quo jussit virtus, ruit audax, quemque nequivit
 Viribus exiguis, arte regebat equum.
 Jamque aderat lætus Natalis, jamque parabat
 Mater thuricremis plurima dona focis,
 Cùm Sol splendidiùs solito se præbuit orbi;
 Prodiit & Phœbo pulchrior ipse Puer.
 Sæpe precabamur, bonus ut procederet annus,
 Effet & ut vivax, ut fuit ille pius:
 Postque preces tantas multos speravimus annos:
 Et sic crudeles vota dedere Dei?
 Qui modò fulgebat similis Martique Patrique,
 Nunc jacet in tristi corpus inane rogo.
 Cui non nota fuit Pueri pulcherrima forma?
 Cui non nota animi plura fuere bona?
 Talis erat raptus Juvenis formosus ab Idâ,
 Pulcher uterque fuit, gratus uterque Jovi.
 Ille aquilæ invitum curvis onus ungibus hæsit:
 At volat hic, cupidum sponte petitque Jovem.
 Cur citò pulchra cadunt? sua cur traxere severa
 Ah! nimium celeri pollice pensa Deæ?
 In promptu causâ est: meruit nec terra, carere
 Ulteriùs Divi nec potuere Duce.
 Paruit ille Deis, & nî tua plurima, Princeps,
 Obstiterat pietas, ocyus isset iter.

Henr. Hyde, Aul. Clar. Alumni.

ERGONE defuncti demum, vix sanguine multo,
 Multâ mole, gravis quodcunque decennia belli
 Intulerint; ubi vixdum hilares Pax condere soles,
 Et dederat paulatim animis abolere MARIAM;
 Ire iterum in lacrymas, iterum tabescere luctu
 Cogimur! & mœstas lauro mutare cupressos!
 Sic jubet atra dies; tristi quâ morte peremtum
 Vidimus heu! dolentique nimis vidisse jacentem
 Exsanguem Puerum, nuper dulcissima Divûm
 Pignora Britannis Puerum; quem sedula longo
 Foverat officio indulgens, cepitque vocare
 Jam proprium Mater: coeperunt undique læta

Con-

T H R E N O D I A

Connubium sperare Dea, generumque pacisci
 Certatim & Sequana & Rhenus Pater omnibus undis
 Nec temere: neque enim mollis, solennius aula
 Quod fuerit, languor faciles absumserat horas,
 Nec veneres nugæque leves: Ille ardua longè
 Et magis his se digna Puer jam exempla suorum
 Et laudes repetens primo est meditatæ ab ævo.
 Quamvis nec deerat lætus, qui posset & aulam
 Nympharumque choros habiles decuisse, serenæ
 Frontis honor, multusque genis oculisque Cupido.
 Et quoties festæ suaderent gaudia noctes,
 Inferretque pedem choreis, ea corpore toto
 Aura decens, talem ambrosio de vertice odorem
 Spiravere comæ, minor invidisset Adonis,
 Idæusque Puer: neque sanè dignior alter,
 Cujus in amplexus iret Cytherea, nec alter
 Oscula cui Pater & dîos libaret amores.
 Sed major virtus: quoties, clamore secundo,
 Gestierat populis, fictæ sub imagine pugna,
 Et Patris & magni GULIELMI agnoscere laudes:
 Dum, comitum fidâ circum stipante catervâ,
 Plumarum in decore, & placidum fulgentibus armis,
 Ivit ovans, didicitque Puer non stricta timere
 Tela, nec incursum hostiles: Troica qualem
 Agmina, & imberbem simulata in prælia pubem
 Ducentem Ascanium, latusque in vertice cristas,
 Et Pater, & tacitâ suffusi pectora cives
 Lætitiâ videre. haud Illo seignior ivit,
 Sic oculos, sic ora tulit, sic Ille furentem
 Frangere equum solitus, seu dantes nuda Juvenos
 Terga fugæ ludo premeret, taboque fluentem
 Turbaret Senum; seu tardos vulnere multo
 Sterneret indignans Suecos, Londenque, sub armis,
 Et Landesgroniæ referens imitamina pugna,
 Fortia facta Patris. tanto nos omine læti
 Interea veros animis sperare triumphos,
 Frustrâ; si occubuit tamen, & nec forma, nec ætas
 Lenierit mortem, nec jam tum plurima virtus.

Heu funesta dies! quanto hoc optaverit emtum
 Bradshavius? quantas, tristem si Tartara famam
 Audierint, manesque imos mortalia tangant,
 Quantas Ille fovet tacito sub pectore secum

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Spes, dum Regali minitanti vertice Matrem, &
Fata videt nimis heu! tenui pendentia filo
Angligenum, optatumque Chaos; compage solutâ,
Expectans, & mixta supremis infima: verum
Dii meliora piis, erroremque hostibus istum.

Ergo, care Puer, quamvis Te lucida cœli,
Inter avos, atavosque, atque oscula grata MARIÆ,
Atria jam teneant; nobis, dulcissime Princeps,
Flere tamen liceat: nobis erit illa per omnes
Illa dies feri fastos lacrymabilis ævi,
Quæ tantum conscire nefas, tantæque Britannos
Spe potuit fraudare Patres; unoque sepulcro
Imperium nomenque Anglum nimis aspera merfit,
Ni Tu, magna Parens, vultu res auspice nostras,
Et iusto quantum fas est moderata dolori,
Respicias, lapsumque genus spesque alma jacentes
Instaurare tuis non dedignere Britannis.

Rob. Lamb, Coll. Regal. Alumn.

Καλὸς γε νῦν Ἀδωνις
Θάεν, τάφῳ τε κείται
Τὸ χάσμα τῇ Κυθήνης.
Ἔως ἀνασενάζει,
Κλαίει τε ἡ Κυθήνη
Ἀδωνιδὸς γε μοῖραν.
Τί μοι μάχεσθ' ἐταῖροι
Κ' αὐτῷ θέλονται κλαίειν;
Τί μοι λείπεις ὃ Φοῖβε
Τὰς παιδικὰς ἑρώτας,
Τί πένθιμόν τε γράμμα
Καλὲ τό γ' Ὑακίνθου;
Τῆς Μηλέρου τὸ χάσμα
Κενὸν, ἢ τῷ Βερίανῳ,
Θάεν γε νῦν Ἀδωνις.
Τί πλειάδεσσι καί μοι.
Τί δ' ἄσπεραι βοώτεω.
Ὅπωπα νῦν Ἀδωνιν
Τοῖς ἄσπεραι μίγνυται,

Ff

Τὸν

THRENODIA

Τὸν Φωσφόρον γε Νῆστος
Βεβαλννιῆς Ἀδωνιν.

Pet. Needham, A. M. Coll. Div. Joh. Soc.

MELIBŒUS, DAMON, THYRSIS.

Mel. **D**amon, cur mœsto juvat indulgere dolori?
Cur miserae vexant insomnia pectora curæ?
Horrentes silvas, dumosæque saxa pererras,
Dum placidè rident agri, virgulta sonoro
Alituum cantu resonant, armentaque latè
Incustodita ignotis palantur in arvis.

Dam. O Melibœe, dolor torpentes occupat artus,
Nec spes ulla manet rerum; discrimina surgunt,
Ingruit & nostro tempestas favior orbi.

Mel. Quos casus metuis? quæ tanta pericula narras?
Angliacis Bellona furens procul exultat oris,
Nassoviisque Heros pacem felicibus armis
Reddidit optatam; nunc victrix Anglia vires
Fractas, Gallorumque imbelles despicit iras:
Alma Ceres nostros fecundâ messe colonos
Ditat, nec placidum rumpunt fera bella tenorem.

Dam. Non bellum metuo, gravior me cura remordet:
Ille mei tutela gregis, quo præside tuta
Errabant armenta, (lues nec dira nocebat)
Pulcher Alexis obit crudeli funere raptus,
Non revocandus obit, Stygiis cohibetur ab undis,
Nec rursus nostros mitis tutabitur agnos.

Mel. Non frustra angebant fatales corda timores;
Nam vidi portenta futuri nuncia luctûs:
Ferali horrendum stridebat carmine Bubo,
Vocesque ingratas iterabat; nocte serenâ
Exarsit dirus cœlo rutilante cometes,
Qui mihi venturos visus prædicere casus.
Illa vetus pinus, frondosæ gloria silvæ,
Sub cujus placidâ frigus captavimus umbrâ,
Sedantes mœstas alterno carmine curas,
Mirandum dictu! nullis quassata procellis
Procidit, ingentem traxitque avulsa ruinam.

Dam.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Dam. Tristia fata Dei nobis hæc omina læva
Prædixere. suo quoties viduata patrono
Rura gement? lævo creptam jam funere Daphnen
Flevimus; instaurat nobis Fortuna dolores;
En iterum mœsti te lamentamur, Alexis.
Te deslent Nymphæ, Dryadesque, & Rustica Fauni
Numina, lugubres questus effundit ab undis
Thamesis, & fluctus devolvit luctibus auctos.

Thyr. Parcite jam lacrymis, ingratos mittite planctus:
Non abit infernas, quem vos lugetis, ad umbras;
Lætus in ætheriis agit otia mollia campis.
Nam vidi fulgere polum, resonare beatas
Audiui sedes: venienti ad limina cœli
Occurunt Divi, gratatur & æmula turba.
Ergo deposito luctu, Pæana canamus
Festivos cantus: erecta altaria fument,
Sacratoque novos Divo instituamus honores.

Leonardus Asb, Coll. Div. Joh. Alumn.

VULNERE lethali transfossa Britannia damnat
Invida fata, decus quòd rapuere suum.
Saucia nec minùs emittit gemeunda querelas,
Æmula quæ Niobes, Granta, fere obriguit.
Certantes nati solitâ pietate parentis
Jussâ patrant, mutus cui dolor haud placuit.
Deslemus miseri pariter juvenesque senesque
Mortem immaturam Principis ingenui;
Quem, si quid poterat mens quæ puerilia temsit,
Grande vel ingenium, splendida vel pietas,
Amplexus inter blandos atque oscula mille
Dulcis adhuc matris detinuisset amor.
Quem memores utinam cœlestia numina nostrum
Reddiderint! frustra sidera vota petunt;
Nil profunt lacrymæ, Superi sua jura reposcunt,
Nec faciles, cœlum linquat ut ille, sinent.

Gulielmus Mingay, Aul. Clar. Alumn.

T H R E N O D I A

QUAMVIS composito Martem modò depulit orbe.
 WILHELMUS, nostrosque adeò cum Marte dolores;
 Per Pacem & medios crudelia. fata triumphos
 Invenere viam; quodque Illo Rege Britannis
 Exspectare nefas, premit ingens omnia luctus.
 Ergone crudeli cecidit Glovernius heros
 Funere? nec virtus Orco, dulcisque juvenus
 Eripuit, ductumque genus de stemmate regum?
 Non jam iterum per Winsoriæ spatiabitur arces
 Indutus stellamque periscelidemque decoram.
 Non jam iterum ludet belli simulacra sub armis,
 Et pugnam Boynæ insignem, nec ficta Namurcæ
 Mœnia dejiciet clarus sine sanguine victor.
 O divine Puer, tu scandis limen Olympi
 Concilio adjunctus Superûm, Divæque MARIÆ.
 At verò ingenti perculsa Britannia damno
 Æternos fundit gemitus; diademata sacro
 Labuntur capiti, & jam primùm sordida laurus.
 Diana invisî fastidit ruris honores,
 Non jam turba canum, non sunt venabula curæ,
 Nec virides saltus, ubi te comitante solebat
 Longævis vitam toties abrumpere cervis.
 Et tu, Came pater, ducis suspiria, luctu
 Commotus propiore; fuit tibi debitus heros.
 Quin etiam ante omnes nati complexa cadaver,
 Atque Deos atque astra vocat crudelia Mater.
 Heu quoties tantis curarum assultibus impar
 Deficit, & vitâ quærit finire dolores!
 O nimium fortuna potens miscere tumultus!
 Quis potuit, quis tantum animo prædicere luctum,
 Cum modò festivis lucerent compita flammis,
 Natalemque diem lætas celebrare per urbes
 Una omnes pietas, atque unus jussit ardor?
 Quæ tum non dona attulimus solennia templis,
 Hoc saltem orantes Superos, ut regia cœli
 Te longum humanos fineret curare triumphos?
 A quo aliquis lætus, tanquam rata vota fuissent,
 Heu malè fatidico has erupit pectore voces:
 'Hunc magnos imitantem olim virtute parentes
 'Posteritas regem accipiet, tunc Anglia victrix
 'Immortale caput sublimi æquabit Olympo.

Hæc

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS:

Hæc ille: at nobis lugentibus omnia mortis
Abstulit atra dies, & ineluctabile fatum.

Gul. Malcher, Coll. Regal. Alumn.

Anglia deflens Hyla necem.

QUALIS, ad Albunæ resonantis amabile flumen,
Saltibus umbrosis gemitus dans murmure rauco,
Conjugis ereptæ deflet dum funera, Turtur:

Qualis & infelix ales Pandione nata,
Nequicquam miseris latè loca questibus implens,
Tereos incesti deflet dum pectora fœda:

Talis ego, quam fata Deum, quam Jupiter ipse,
Quam cœlum, Superique jubent miseram esse minaces,
Tristis Hylam doleo puerum, quo pulchrior alter
Non erat in terris, quo nec prudentior ullus.

Fortis Hylas mundi stupor, & decus utile feci,
Gloria, Deliciæ, Robur, Spes, Cura Britannum,
Publicus, heu! luctus jacet, haud narrabile damnum.

Ut cecidit, Caroli soboles, puer inclytus ille,
(Nec malè dignus erat tanto genitore creari)
Quem periisse Ducem fleuit Glovernina quondam;
Nil mortem, nil fata Deum plus posse putamus.

Ingenium crudele necis! cadit alter ab illo
Pulcher Hylas, iterumque jubet renovare dolores;
Undecimum cum, fata videns, compleverat annum.

Invida dum Pueri mores videt Atropos æquos,
Sentit & interea verborum pondera tanta,
Credidit esse senem: simul his affata Sorores,
Istane conveniunt, inquit, juvenilibus annis?
Protinus & vitæ fatalia stamina scindit.

Carduus infelix sterili dominatur in agro,
Dum rosa pulchra perit, quoniam gratissima Nymphis.

Ardentem memorant puero in Ganymede Tonantem,
Dilectum quondam juvenem rapuisse per auras,
Sedibus inque piis Superum posuisse potentum.
Forſan Hylam Deus ille rapi jussit quoque nostrum.

Fortunate puer! teneant te limina Divum:
Nomen at interea vivet, laudesque manebunt,
Floribus & pueri solennia marmora spargent.

Antè maris pisces habitabunt culmina Tauri,

T H R E N O D I A

Antè greges ovium pascuntur in æquore vasto,
Quàm nostro illius labetur pectore vultus.

Theod. Waterland, Aul. Clar. Alumn.

Q U A M fallax animus! quàm diri nescia Fati
Mens hominum, cæci nunquam præsaga futuri!
Hi nostri eventus, expectatique Triumphi?
Sic tandem incipiunt magni procedere Menses?
Frustrà in honore Deum sacris altaria flammis
Emicuerè: Dii deludunt irrita vota;
Vertere sic visum Superis Mortalia risu.
Te, dilecte Puer, miserandæ Gloria Gentis,
Invidit Fortuna Tuis, ne Regna beares
Nostra, nec ad solum tandem vehereris avitum:
Te velut immiti demessum pollice florem
Vidimus extinctum, immaturo funere raptum;
Nec planctus nec Threici modulamina plectri,
Si per mille modos, flexus per mille volutent,
Si sistant amnes, tumidum pelagique furorem,
Te revocare queunt, fatali stamine scisso.
Dum bello intonuit Cæsar per litora Mosa,
Europam certans duris evellere fatis,
Te colimus nullâ proavum virtute carentem;
In Te WILHELMUM læti conspeximus, in Te
Effulgens Numen vanâ spe lactat amantes:
Crudeles Superi, nimia hæc si dona fuissent,
Sic miseros lussisse, datum ut graviore Triumpho
Tollatis, Gentem subitâ oppressisse ruinâ!
Cur non exarsere poli, Terræque dehiscunt,
Atque caput tristi Phœbus caligine texit?
Tanti præmonuisse mali fat Numine dignum.
At vetat insolitis tremere omnia motibus alta
Mens Juvenis victrix fati patiensque dolorum,
Inconcussa nigrâque agitans in morte Triumphos:
Conscendit celsos orbés atque atria cœli,
Miraturque novos ignes & limen Olympi.
At (siqua est Divis pietas, quæ talia curat)
Inspice languentes felici Sidere Terras,
Exanimis luctu Gentis miserere, Tuisque
Fer Deus alter opem, nostri velut Arbiter Orbis.

Rob. Lambert, A. M. Coll. Div. Joh. Soc.
CUR

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

CUR nobis sperare datur? cur Gaudia longos
Augurio vano quasi certa recondere in annos?
Nam de morte Tui, Puer Optatissime, quid nunc
Quid miseris nisi Fatorum Inculatio restat
Futiles, aut iusto demum indulgere Dolori?

Ah! quàm Te memorem Studiis melioribus usque
Intentum, aut magni aspirantem ad Gesta WILHELMI!
Sive rotes teneris puerilia Tela lacertis
Grande aliquod meditans, seu Propugnacula chartis
Designes; Aciemve struas, formæve Phalangem;
Seu mentem conversus ad altera Regna per Undas,
Et fabricam iusto expendens examine Navis,
Vel, quàm quæque capax, reputes, quàm apta moveri;
Quicquid agas in utroque Globo, cælumve solumve
Contemplare, annos ultra ætatemque tenellam,
Quantâ spe Britonas quantoque accendis amore!
Fare autem, Dilecte Puer, quo Numine plenus,
Quove Deo monitore usus, tam mollibus annis
Tam pietatis eras rigidus verique Satelles,
Maturus, meritoque Puer poscendus Olympo?

Quos Tibi Surgenti meditata est Anglia Honores?
Quos sibi non licuit de Te spondere Triumphos,
Auspiciisque Tuis tandem felicia regna?
At Quas Grantiades, miseræ super omnia Nymphæ,
Nectebant gratâ cum sedulitate Coronas;
Argumentum ingens quondam, Auctoremque futuri
Carminis Optantes, & non ignobilis Otii
Illustrem Testem, &, finerent modò Fata, Patronum?
Cui nunc instaurent tristes solennia Musæ?
Cui flores solitos, dona officiosa, parabunt?
Cumque sibi poscunt, eductum in luminis auras
Heroem abs ipsis formare ad Grandia cunis;
Cui nunc NASSO VII Decus immortale, Britannos
Servatos, Belgasque suos; cui diruta Castra
Gallica, nec quamvis numeroso Milite tuta;
Cui Pacis partum Arbitrium victricibus armis
Quàm Tagus & Ligeris, quàm Rhenus spumat & Ister;
Denique cui belli studiis asperrima Regna
Composita, & Nutu iussos requiescere Cimbros,
Ominibus faustis magna Exemplaria ponent?
Latè adeo incedit GULIELMI Gloria, ut Ætas

Quæ

T H R E N O D I A

Quæ coram adspectat Præfens, imitamine justo
Morte orbata Tuâ vix tandem Postera credet.

Sed quò Musa ruens ducit? quid fallere nostros
Incasum sperat leviter mulcendo Dolores?
Ille etenim jacet interea, tenerosque per artus
Pallor, & informis passim vestigia Lethi.

Sed Solamen adhuc, si Nos modo nostraque quidquam
Curetis, Superi, restat GULIELMUS; habete
Ploratum Puerum, exsultet novus incola cœli,
Et magnis immixtus Avis meliora Britannis
Promittat: caput interea distinctus Olivâ,
Ut quondam Lauru, redeat Stator Anglus ab Orbe
Pacato; Statuas abeunti Belgia ponat;
Lætius excipiant Britones, studiisque animisque
Concurrant pleni Suffragia grata Senatûs;
Semper Pacis amans Concordia Cœtibus adsit,
Sancta Fides simul & privati nescia Censûs
Ambitio vigili servant Capitolia curâ.
Sic ultra Statuas Honor intemeratus, & ultra
Invida quod nobis nocuit Libitina, triumphet
Rex Populo, Populusque vicissim Rege Beatus.

J. Hilton, Coll. Trin. Soc.

JAM tempus plorare; sonantes flebile pulsa
Melpomene chordas, & præcipe lugubre carmen.
Anglia, quæ Martem pulsum, Pacemque relatum
Viderat, atque istis nequicquam casibus impar,
Te reducem lætis, WILHELME, receperat ulnis,
Felicisque horas, felicia secula, Divis
Invitis, sibi pollicita est; crudelia Fata!
Nunc orba effundit lacrymas, spem gentis acerbâ
Raptam morte querens, atque irrita dona Deorum.

Ergo jacet primis ævi Glovernius annis
Ereptus, Britonum nec sceptra, sacramque Coronam
Accipiet quondam, foliove sedebit avito?
Nec Virtus illa, & summis mens dotibus aucta,
Aut altum Genus, & magnos testata Parentes
Forma moram Fatis tulerit? neque publica vota,
Vota, preces, lacrymæ duras movere Sorores?
Ille jacet, cui nos dementes longius ævum,

Cui

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Cui Regnum fuimus patrium, laudesque precati
WILHELMI, belloque pares ac Pace triumphos:
Nec quamvis fictas instruxerit ordine turmas,
Moverit & toties puerilia prælia ludo,
Ut veras melius posset committere pugnas,
Militiamque pati, quid virtus, sentiet olim
Gallus, quid bello valuisset dextra Gloverni.
Occidit, aternumque oculos Nox & Sopor urget!

Tecum una, miserande Puer, spes irrita gentis,
Nominis interit Tecum fortuna Britanni.
Anglia non alio facile se jactet Alumino,
Tam parvo tot virtutes qui clausit orbe,
Principis & tenero numeros impleverit ævo.
Ætas flet Te omnis, Te primus & ultimus ordo;
Te patres, matresque suâ de prole timentes.
Ipsa Augusta caput demissa, & squallida luctu,
Ipsa Deos atque astra vocans crudelia, frustra
Vinforias arces malè-credita pignora poscit:

Non opibus centum externis auroque repletæ
Naves solantur mœstam, non utraq; tanti
India.— Quæ verò suspiria Thamesis audit,
Quæ lamenta, orbam cum præterlabitur Aulam?
Illic haudquaquam ob meritum miserabilis ANNA,
Neglectos discincta artus, discincta capillos,
Te, dulcis proles, fletu, surgentibus astris,
Te, dulcis proles, solem fugientibus, urget.
Talis deflevit Puerum Cytherea perentum;
Talis deflevit Marcellum Octavia Mater,
Divorum fatis, & acerbo funere raptum.
At magnus thalami consors, consorsque doloris
Invitæ cupit uxori solatia ficcis
Ferre neque ipse genis, & tristes pellere curas.
Indulget luctu illa, & alit sub pectore vulnus.

Questibus, ANNA, modus sit tandem, & desine luctus
Ingentis, supraque tuos exsurge dolores.
Non semper formosa suum Cythereis Adonin,
Aut semper dulcem Marcellum Octavia flevit.
Et quanquam ille tuus (nunc eheu! non tuus) ipsum
Marcellum, & niveum formâ superaret Adonin,
At mortalis erat, neque jus vitabile lethi est.
Res fractas oculis (si quid veri auguror) æquis
Aspicient tandem, & discent mitescere Divi.

THRENODIA

Tu partu incedes felix, & prole virili
Diis non iratis, meliorique omine natâ;
Quæ Regis possit partes præstare, tuasque,
Et Britonum paribus tollat virtutibus Orbem.

Sam. Symonds, Coll. Regal. Alumn.

QUAM suspensa levi fluitant mortalia filo,
Ludibrium Fatis! ut semper amara Voluptas,
Et brevis; & misti castigant gaudia luctus!
Sopierat Mavors iras, infectaque bello
Fixerat arma tholis, nostroque excefferat Orbe:
Frustrâ; si post bella tamen crudelior, armis
Sævit Tartareis, & adhuc Libitina triumphat.
Excidat ille Dies ævo, semperque profundæ
Incumbant tenebræ; nullas Hymenæus ad aras;
Sed dolor, & lamenta sonent feralia, quo te
Te, Puer ô Superis nimium dilecte, revulsat
Parca severa: Deos quoties oravimus, illum
Lentius appropere, & nostro seriùs ævo?
Jam tota infando perculsa Britannia fato
Atque Deos atque astrâ vocat crudelia; noster
Nec Camus modò, cum lethi sonus impulit aures,
Auxit aquas lacrymis, & luctu flumina fecit;
Sed Pater Oceanus toto ciet æquore fluctus
Turbidus, & nostrum gemitu circumsonat Orbem.
Et tibi, quod saltem decuit, Libitina, vetari,
Ipse dolet Cæsar; violant hæc vulnera Divos.
Non ita, nec subito Superos speravimus ingens
Poscere Depositum, & magni breve pignus amoris.
Quas animo pugnas, quæ non effinximus arma,
Materiam vaturn æternam, Famæque futura?
Teque, anima ô Patriis nimium citò reddita cælis,
Perrumpentem acies, ad territa flumina Mosæ,
Oppositas, atque ipsa inter Tormenta tonantem,
WILHELMO Martique parem! quali impete currens
Olim Vinorias puerili invadere bello.
Vidimus, & pedices ad prælia cogere parvos,
Dum jam tum WILHELMUM imitari, & capta Namurci
Mœnia sub primis etiamnum fervidus annis
Inciperes, seræque clares præludia laudis;

Et

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

Et stupui, & dixi, Tu nunc eris alter ab illo.

At nunc ille, Deum proles pulchra, occidit, ille
Dulce decus fecit, & miseris spes vana Britannis,
Inclyta nec Virtus super; obruit omnia avarus
Orcus; quæ molles infecit purpura malas
Marcescit, terris & putri condita busto.

Tu tamen, ANNA, Parens magni bene conscia damni,
Siste tuas lacrymas, & nostro parce dolori.
Illa anima ætherias jam purior attingit arces,
Atque choris immista piis, cœlestia libat
Gaudia, dum Nectar dulcis MARIA propinat.
At miseri lugent Britones; Tu respice gentem,
Nec sine confectam tristi tabescere curâ,
Spem reliquam ne vis rapiat malefana Doloris,
Sævior & morbo & ferro; neu rursus agatur
Altiùs, & toto perfidat corpore vulnus.

Nic. Mann, Coll. Regal. Alumn.

QUIS Puero medicas præsens Asclepius artes
Admoveret, & Nobis? Ecquis jam lapsa WILHELMII
Membra fovens, dulces vultus, notumque decorem
Inspirat, nullaque animum virtute carentem?

Quod si alius posset sanguis, si victima sævis
Sufficisse minor Fatis, si millia nostrum
Corpora missa neci, non se moesta Anglia tantos
Solveret in luctus, & adhuc, Puer alme, vigeres:
Nunc ideo magis occidimus, graviusque relictos
Urget onus, cunctique uno prosternimur ictu.
Haud aliter primis raptus Marcellus in annis
Occubuit: Victrix ingentem Roma ruina
Persevit, Commune malum Pius ingemit Orbis.

Nos equidem gratasque vices, horamque benignam,
Te nostris (magnum Columnen) quæ redderet oris
Optantes avidi, Tibi sarta, tropæa, Coronas
Neximus, heu! servanda alios jam munera in usus:
Hi nostri plausus, expectatique triumphi?

Hic nos advenas? quantum ergo Academia, quantum
Curia præsidium, quantumque Altaria perdunt!

Vos, quibus imperium tristes in nostra dedere
Dii Capita, afflictæ jam tandem parcite Matri:

THRENODIA

Sat vobis, tumultoque datum est: non ipsa superbis
 Tot spoliis, non nobilium tali ordine Fratrum
 Infelix Niobe vestrum crudelia regna
 Ditavit: non tam insignis Latonia proles;
 Aut tam digna polo superas ascendit in auras.
 Nunc igitur (si quando) fave, Lucina, benigna
 Affer opem: vivat, quod jam sanctissima Mater
 Portat onus: Virtute simul spectandus, & annis
 Succrescat Princeps; & solâ morte WILHELMO
 Dissimilis: magni luctûs solatia nobis
 Hæc nunc una manent, orbæque hæc debita Genti.
 Attonitis nautis ignes Pollucis amici
 Sic pereunt: revocant animos, si Castora tandem
 Surgentem aspiciunt, Fraternali morte redemptum.
 At Tu, magna Parens, hoc quæ Te vulnere, quæ Nos
 Afflictos luges, Patriæ spes una labantis,
 Quam vel adhuc prole eximiâ, Dominoque beabis
 Nascenti; vanos noli damnare labores,
 Totve invisâ queri nostris tua pignora terris:
 Scilicet hoc felix Divûm Berecynthia mater
 Lætatur, centum numerans fecunda Nepotes,
 Omnes Cælicolas, omnes supera alta tenentes.

Joh. Baker, A. B. Coll. Trin.

In Obitum Ducis Glocestrensis, Rege apud Batavos agente.

DUM lustrat Batavas oras Sol Anglicus, exit
 Hesperus Angliaco stella benigna polo.
 Heu! vix ortus erat, cum fœta furentibus Austris
 Ingruit, & nostram nox premit atra plagam.
 Hinc video cuique in frontem nunc surgere nubem,
 Unde pluit mœstis plurimus imber aquis.
 O duplici nobis oriaris lumine, Tecum
 Et referas tandem, Rex GULIELME, diem.

Met. Robinson, Coll. Reg. Commens.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

קינה על מיתת השר גילאילמו ארוף גלוסיסטיר:

על כות הבן רך ויחיר:	אשא קינים בתמרורים.
יעשו לו אבל יחיר:	נהי על חמר בחורים.
לעיני אביו ואמו:	יספרו שרים ושרות.
אין עוד ששון גיל אלימו:	כי נהפכו לבבי שירות.
והוא רב העלילה:	ואם הצור גדול עצרה.
נצר גפן הפוריה:	סעף פארה במערצה.
ארון על כל המעשה:	דרבו ישר כי צדיק הוא.
מי יאמר לו מה תעשה:	אביו יצדיק את דינהו.
לומר חכמות מהוללות:	נער היה אבל זקן.
עוב היכל עם יללות:	והוא נדר בדרור מקן.
ימים. הייתי עמכם:	אדר עשר שנים ושש.
אמר השר. שלום לכם:	רכבי איננו עוד בושש.
אם תראני ממך לוקח:	חנה אמי למה הבכיי.
השם נתן השם לקח:	זכרי מענה איוב. כי
איה נשיא גרלתיהו:	קרא מלך בלב נכאב.
וגם בשמי קראתיהו:	אשר הייתי לו לאב.
ונלוש הסתר זיו הור פניו:	למה תביא למרוט שער.
עם ישרי לב מערניו:	אם נפשו באה בשער.
למה פניכם נופלים:	שרים יאמרו אל תחררו.
לנחם את האבלים:	צירי מלכים יעמדו.
עוד. על צאת שר מבינינו:	לא נוריד רמץ על לחי.
מלכנו ואדונינו:	רק נעחיר לאל הי יחי.
ינרד מכל מלכי עמים:	ירום הורו ותפארתו.
יראה זרע יאריך ימים:	ועוד תנשא מלכותו.

Pet. Allix, Coll. Reg. Alumn.

THRENODIA

כאשר אברה ציצת נוכל
והיה אור שמש לערפל
בן נחפך קול שמחה ורנה
לינון גדול מאד ותחננה
כי כלילת יפי ותפארת
אשר ירושתו היתה עשרת
בראשית ימיו הורר למות
גם השליך אחריו מלכות
ואשר מאד אהבה נפשנו
הלך למות כאחר ממונו
על בן רחפו כל עצמותי
גם רמעה תורידו עיני
כי כל בני אדם שבתכר
איש אנוש שר עם כולם הכר
גם כולם תשיב מות לאפר
כול בשרם ועצמותם לעפר :

על בן חחזק בשבט מלכנו
ראה כי אברה תקותנו
הור והרר תהי לבושך
ויעלה שיבה על ראשך
ומלכותנו תחתך תקים
עד היותך זקן שבע ימים :

Carmen Arabicum.

يا ايها الرازي علي الدنيا
قد قلت فيها غير ما تعلم
يخطف الموت رجاء الملك
فيبتر كل ما يشتهي الدهر
ما توارث الملك بكيته
وليت شاه الملك لغنيته
يبكون الامم موت انبى القوم
لان زوال تدبير شوونهم
فمن هذا الغول يعلم الناس
ان كل عيش صاير للنزوال *

Simon Ockley, A. B. Coll. Regin.

ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS.

על מות הנגיד לגלוסיסטיר :

מי ימלל- נא את- מכאביר
שנכאב בהן הגדלור
למה גרמה למה נשזה הזור:
הנגיד שלנו היר
הדר לתכל ובריטניה
בעפר ובאפר הוא עתה:
אבל הנה לצבי יהיה שמו
לעולם יעמוד גדל כבודו
ובשמים תמלך נפשו:
לכן למה תורדי ראשך
הבריטניה למה לכך
שבת משוש מה- רזה ירך :

Greg. Clarke, Aul. Cath. Alumn.

FINIS.

ERRATA.

Q pag. 1. lin. 2. pro partibus lege partibus. Z p. 3. lin. 27. pro possunt leg. pascunt. Aa p. 2.
lin. 18. Atque pubef. leg. Et pubef. Ec p. 1. lin. 12. pro esset leg. isset. Ff p. 3. lin. 5. pag.
Alexi. Alexi. Gg p. 2. lin. 16. pro Threici leg. Threicii.